

FARKAS ANDRÁS

Új zsoltárok

(:*Psalterium novum*:)

1995.

Előfohász

Barbár-kéz tartja itt edényben
Apró kagyló-imáimat,
Eléd teszem. Az áhítat
Felrobban némán, az edény nem,

Alázat füstje száll, a fény leng
A földi szeretet miatt,
A türelem ereje a tényben
Ígéri, hogy mindent kiad.

Eszem, tudatom itt keresné
Máig titkolt határaid,
De egyszer még és ugyanitt

Szeretném sikeressé
Építeni e kis mutatványt –
Ha múltam szintjét meghaladnám?

1. zsoltár

Nagy vergődéseink közt,
Uram, töprenkedünk csak!
Miért szolgáltatod ki
Nekünk Magad? Mi módon
Kapunk mi Isten-élményt,
Amikor rendezetlen,
Szennyes zavarban élünk.
Csak innen fúj a bánat:
Kell lennie valódi,
Meghitt találkozásnak,
Mikor nem rusnya gépek,
Nem fegyverek, a bombák
Parancsa testesíti
Dühödtté-óriássá
Kínzó félelmeinket,
De fényben-áhitatban
Véljük olvashatóvá
Tekinteted, az arcod,
Ahogy igaz igédet
Felfogni is szeretnénk!

Az írások tanítják,
Hogy mi szükségben élünk,
Az egyesek, a népek
Untalan vándorolnak,
Sôt halljuk Mózes óta
Ígéreted, ha halkabb,
Ha hangos dallamokkal,
Juttatja az eszünkbe:
A szerződés közöttünk
Nem szűnt meg. Ezredek vad
Zajgása mit sem árthat,
Örök a kötelékünk.
De hát, tudod, az úgy van,
Hogy minden megszokottság
Arányos a felejtés
Bolondos négyzetével;
Talán szóképek addig,
Amíg a korszak örült
Robajjal fel nem ébreszt
Sok holtat, félig-élőt!

Ügyvédi ártalomként
A szerződés ma piszkál!
Tanultam és ez okból
Merészlem idehozni,
Hogy szükségből, koronként
A te bölcs kezdeményed
Maradt pályvára vetni
Néhányat a jogokból;
Bemérve tudom azt is,
Hol, hány a kötelesség.
Lehet, hogy ez nem így van,
Főleg, ha a Teremtés
Adná a viszonyítást,
Mert sok ajánlatod volt
Korábban, az időben,
Nálunk, nagy helyzetünkben
Nagyon időszerűvé
Érett újból leírni:
Mi a parancs, hogyan van
Minden? Csak úgy, csak önként?

A távolság, amit mi
Megtenni úgy se tudnánk,
E földi létezésben
Megérlel ideákat:
Önállóak vagyunk, vagy
Olyan laza a függés,
Hogy szinte mit se számít?
Ezt így kell mondanom, ha
A sürgető szabadság
Követelése hangzik
Mindenfelől! A tények
Csatározása folytán
Az látszik ésszerűnek,
Hogy végre összeüljünk
Közös elmélkedésre,
És újra megtaláljuk
A közöset! Ahogy már
Szerét ejtettük olykor,
Mikor a tárgyaló fél
Mert felvállalni Téged.

Ne hidd, Uram, hogy engem
Mások piszkálnak. Útban
Vagyok a végkifejlet
Felé, nem érdekelnek
Árnyak, arasznyi érdek.
De ha új gondolattal
Terhelsz, meddig cipeljem?
Míg mások azt beszélnek,
Fecsegő gyáva volnék?
Ha szentjeid kilétét
Faggatnám, ostobává
Fokozna a tekintély!
Ezért inkább merészebb,
Gyakorló oldaláról
Készíteném elő a
Szót, mert volna javaslat:
Az oltár magasába
Emelendők, a hősök,
A jelek mind kihaltak
Ma nem zeng égi szózat?

Az első századokban
Kialakult a forma:
A hívő, a keresztény
Életét odaadva
Mehalt érted, miattad.
Érttem, az áldozatnak
Nytott ég várta füstjét.
De éltek mások is, nem
Ilyen tanuk. A hűség
Megszentelt hordozói,
Akiket a közösség
Tisztel is példaképként.
Mindenki azt szerette.
Akarta is elérni,
Hogy az ő közeléből
Származzék megdicsőült.
Ezért sokszor hatalmak
Mozdultak-érlelődtek
Igénnyel és javakkal,
Mert bárki célra törhet –

Mára tele a Könyvtár!
Naptári névsorokban
Nehéz eligazodni,
Ha csak nem szorgalommal,
Sőt átlagon felüli
Készséggel el nem érjük,
Hogy mindent megtanulnánk.
A szentek az utánezást
Vonzák. A másolókat
Izgatja-örli is, hogy
Mik teljesíthetők túl,
Mi válik ragyogóvá
Az éppen-pillanatban?
A lét metodikája
Eltûri ezt az örvényt,
De van, – remélhetőleg
Lesz is – akarat és vágy
Folyton magasba törni,
És hull is az elismert
Érdem kellő jutalma!

Mint egykor, mostanában
Az lelkesítené a
Társat, ha itt, közelről
Láthatná példaképét,
Teréz Anyát! Ha Kolbe
Akárhol szóba jönne,
Az olaszok, a gallok,
Az óceáni népek
Nem nyíltan fintorognak,
De némák! Ám mi lenne,
Ha a szobrok helyébe
A mai nyomdagépek
Árasztanák a szót, a
Képet, hogy itt, mi módon
Hősült meg, életével
Mutatta, mi a hűség –
A szeretet, a máglya
Lobogott benne, míg élt –
Emiatt csak megölték –
Ki szólja őt világgá?

Bizony-bizony, az Egyház!
Félhangosan, de szégyen,
Szeplő párája nélkül
Elmondanám, az Új Hír,
Az a Nagyon-Örömhír
Az emberi közösség
Vállán nő diadallá,
De csak úgy, csakis akkor,
Ha minden mai tettünk,
A mában és magunkkal
Válik megmérhetővé –
Új mérce, a valóság,
Mai hitet bemérve
Irányítson, ne alku,
Tülekedés, hatalmak
Hada állítson oltárt,
Miközben vér csuroghat
És kellemes dalokkal
Lóbálnak füstölőket!?
S rugdalják a halottat!?

A korszakok tanítják:
Kalózok és csavargók
A jog arcába rúgva
Vezényelték sokáig
A sorsok ütemét is!
És Európa mit várt?
És Európa mit tett?
Hol forgott Róma széke?
Rómába visszavitték
A trónt, de milyen áron?
A pápa összejárja
A forgandó világot,
Sokszor bocsánatot kér,
De a személyes indok,
A szenvedő alázat
Nem hoz kívánt eredményt!
A szekták sokasodnak,
A dogmák a tekintélyt
Nem ötvözik csodává –
S a klérus önmagában?

Nem ennyi, egyre több az,
Uram, amit nem értünk!
Zsinat zsinatra háírt,
Az érvek fel se nônek,
Máris hervadnak. Aztán
Ismét a szoborulás
Kiáltja: Csitt! Ne lázadj!
Úgy képzelik, a szikla,
Péter sziklája képlet,
Amit a laikusnak
Érinteni sem illik.
A klerikus hiúság,
A hatalom, a rendszer
Látványa, szenvedélye
Tótágast állva táncol,
Míg ezer ismeretlen
Bátran feszíti vállát
A zarándok-menetnek:
Akar Rómába menni!
Harang zúgása közben!!

Calderon ég-világa
A spanyol versezetben
Haló fény, suttogás csak
Ahhoz képest, ha egyszer
A hit és a szegénység
Keserves áradása
Az utakon megindul,
Merész szándékaikkal,
Sok titkos ügymenetnek
Aktáit felkutatják,
És hogyha megtalálják:
Hiába példaképek
Tárháza, szerzetesség,
– Nagyon sajnálom őket! –
Itt-ott, vagy feleúton,
A kételyek miatt is,
Csalárdok ellenében
Ugyancsak összecsapnak –
Hányadikként halok meg,
Szánandó jóslattal?

2. zsoltár

Uram, szerelmetes Atyám,
Lassacskán szólni sem merek,
De Néked, most elmondanám,
Honnan is nyílnak kényszerek,
Miket itt a történelem
Képes konokul játszani,
Unszol, meghajszol szüntelen,
Mert mi volnánk a rabjai –

Megfoghatatlan folyamat
Torlódik-zúdul, napra-nap,
Nem is érzéklek magamat,
Mi, hol, miért, hová tapad,
Mint az anyag, ha fröccseni
Eszközlétét, erőtllenül,
Nem kérdezi, hogy elemi
Hibáját éli egyedül?

Ki számolta, hány nemzedék
Vajúdta végig, ami van,
Ki hordja hányuk végzetét?
Láncon forgunk mindannyian?
Az egyik véten szenvedni
Körülményeit, kínjait,
A másik nem is kezd neki,
Nem él, csak sunnyog, csal, lapít,

Már azzal is, ahogy sorát
Megkapta, s helyére állt,
Mások hitébe belerág,
Megsértve sok tisztelt szabályt, –
Mi nemzedékek karmait
Hátunkban tudva szenvedünk,
S lebontva néhány sóhajig
Köddé bomlik önérzetünk –

Öröklés, helyzet, földi jog
Kimérve itt, mindenkinek?
Az ember s lelke viszolyog,
Hogy itt hányan dicsekszenek –
Rablás van! Minden pillanat
Fölött kegyetlen tolvajok
Osztoznak, majd elhullanak
Pusztítva a hitet s a jót, –

Mondd, szunnyadó-látó Atyám,
Ember-termelő táborod
Az ázsiai őstanyán
Nyugszik, vagy a szélben forog,
S mint az örökké-siratók
Ósdallamot jajonganak,
Amiket én is hallhatok,
Mikor kántálnak a szavak?

Kántálnak rólad, itt, belül,
Ahol reszket minden halott,
Ahol az alvó még felül,
Mert álom szítja a valót,
Kántálnak rokon-idegen
Lejtéssel. Sántult tartalom
Hasít át bőrön, idegen,
Mint szél a jeges talajon,

Zenélő sejtések nyomán
Kutatom férges sorsomat:
Enyém-e ez a tartomány,
Itt, benn és csak magam miatt?
Vagy ez a veszített részletek
Pótléka, maradék-világ,
Amit el sem veszíthetek,
Mígnem a mennykő belevág?

Ha van közösség századok,
Évmilliók ölében így,
Akkor mire számíthatok,
Hová kergessem rémeit
A mának, annak is, amit
Örökségként juttattatok?
Mit élek addig is, amíg
Rám törnek a káprázatok?

Ki-ki magáért könyörög:
A gyenge, gyermek, nő, szegény;
S leginkább a titok-török
Állnak e névsor elején.
Ők kérnek fényt valahova,
Ha már a lelkük béna, vak,
Helyettük a láng vallana –
Vagy hullanának új szavak?

Az égből szállana alá
A vigasz, hogy ez a jelen
Azt is, jól újra-bontaná,
Ami előbb már végbement,
Ami gyökérről megfogán,
Amíg származtató anyák,
Szenvedve-vágyva boldogan
Az érzést testté vallanák –

Azt a szerelmet, amiben
Az az első parancsolat
Kiömlött, s többé nem pihen,
Sőt a Kezdetől távolabb,
Sötétbe térve álmodik
Bennünk, rólunk, véres tanyán –
Hány láncszem lesz még, hányadik
Lehetek én, látó Atyám?

Zavarlak innen, vén kölyök,
Hangoskodom, nem-igazán,
Nem a türelem füstölög,
A szívem felfűtött kazán,
Sebeimet vakargatom,
Gyógyítgatnám, de nincs mivel,
Legyek lepnek tűző napon,
Dongók dünnyögnek: élni kell!

És élek. Ha úgy akarod.
Önthetsz bőrömre még savat,
Lehet szelídebb és maróbb,
A képzelet itt elszalad,
De ha teremtő kegyelem
Él benned, nyújtsd: a békejobb
Merészet is tehet velem,
De nézd, a hit ereje fogy!

3. zsoltár

A mánál biztatóbbat
Igéj holnapra, küldj nekem,
Amitől meghatódhat
A végzetem, idegzetem,

Elhagyatottan árva
Vándor vagyok a végeken,
Kiküldve egy határra,
E pont a büntetés nekem –

Nem érzem, nem találok
Se sorsom, céloom, se magam,
Több ösvény visz e tájon,
De mind idegen, amolyan,

Csak volna, mintha vinnék
Az ösvényt, főleg elejét,
Hová? Miért? El innét?
Csak ez marad meg? Más-egyéb?

Mondhatom-e magamnak,
Hogy a koldus-igyekezet
Igéi rámtapadnak?
Minden más eltűnt, elveszett?

Panaszként sírva néked
Bevallom titkod, arcodat,
Mint távoli vidéket
Látnám –, de nagy a térfogat,

Olykor közel, hamarján
Rajzolódom meg a réveteg
Merülésben, akarnám
Meglátni kéklő szemedet,

Viharnak, irgalomnak
Megindító hullámaid
A csendben, a nagyon-nagy
Vendéget, ami bátorít,

Vagy a fényt, azt mutatnám,
Ahogy szétömlik arcodon,
Azt a derűs mutatványt,
Amiről sokszor álmodom,

Leírták, olvasom még
Az apa-képet, alkatot,
Mégmintázták nagyon-rég
És önmagában állhatott,

Tudós hívők ragozták
Számunkra fontos tetedet,
Hasonlatos-e hozzád
Az ember? Mára már beteg?

Vagy vak vonzalmainkban
Kutatjuk mi is a magányt,
Megszámoljuk, amink van,
Amit a Lét nyakunkba hányt,

Mert nyûg alatt nyögünk mi,
Aki Hozzád hasonlatos
Tartalmat vinni-tûrni
Rendeltettünk? Mi a kapocs?

Mi késztet összegezni
A bennünk így-úgy meglevõt,
A számokat ki pedzi,
Nulla után vagy az elõtt?

Ez a vidék lapos, tág,
Köröskörül nyugodt hegyek,
Míg a folyamatosság
Vigasztal, fürgén ébredek,

De hogy mire? Ha sejtem,
Ha valóban megfejténém,
Úsznék, mint légy a tejben,
A zsírban, pille tetején?

Ha az alapfogalmak
Mentő-hurkával övezem
Magam s a riadalmat
Távol is tartaná eszem,

A válasz züllve késik,
Évezredes csúf kételyek
Horzsolnak tévedésig,
A belső rendem émelveg,

Ha én csak rossz hasonlat
Vagyok, s csak Rád vetítenek
A vágyak, mondd, Te hol vagy?
És kik itt a látó szemek?

Kit, mit vonjak magamhoz,
Honnan mérítem az erőt,
Mikor Te elbarangolsz,
Közben iránytűm elpörög?

Látszó világaidban
Látatlanok kísértének,
Leírva itt a hittan,
Az üdvösséges üzenet,

Millió évek óta
Tetteinkkel fogalmazunk,
Az öröm jönne szóba,
Kívánságunk, kis igazunk,

De Te hol állsz elébünk?
Nyugtalanítasz azzal is,
Hogy ide-oda lépünk,
Kérnének rá, hogy jobba taníts,

Te tűröd, vagy csinálod,
Hogy sorsunk, tartalmunk, helyünk
Feszítené a hálót,
Hogy oltalmad alatt legyünk?

4. zsoltár

Hetekre-hónapokra,
Mint angyalok a kürttel,
Fülembé trombitáltak
A gondok. Mondatokkal
Bővítve a nyomást is,
Hogy szólják! Ez a közlés
A kellő izgalommal
Ruházta föl, hevítve
Tudatomat, miközben
Csak vissza-hallgatództam,
Hogyan hív, és miért szól
A hang? Ha ez a hangzás
Azt mondja – és nekem csak! –,
Hogy van ez a közösség,
Ahová tartozom, s nem
Értettem félre semmit, –
Mint légtornász, mutatvány
Közben, úgy gondolok rá,
A váratlan veszélyre,
Éppen zuhanok is le?

Megrémít ez az érzés,
Sőt félve menekülnék!
De rögtön, újra elfog
A tett, a kötelesség
Parancsa: Ha a munkát
El kell végeznem, és most,
Ez nem jog, lehetőség
Magamnak megfelelni!
Kinek és mivel ártok?
Ha minden pillanatban
Széltére megbecsülném,
Hosszára méregetném
Eszemmel, mit ne tennék,
És nem hagynám a sejtést,
Az ösztönt, lelki mámort,
A rám pislákoló fényt
Érvényesülni, bennem
Megszűnne a szabadság,
Mint vágy, nem is akarnám
Batyum tovább-cipelni –,

A készségem, a sorsom
Tévedhet, ám magamban
Néhány vitát lezártam:
Rossz tettért, bűnökért is,
A mulasztás okából
Jár a jogos ítélet –
Nálam is van rováson,
Amit nem elfeledni,
De végigelemezni
Utólag is teendő.
Lehet, hogy ami itt van,
Agyamban, és a lelkem
Legmélyén veti lángját,
Mégint olyan kísértés,
Amiből veszteségem
Származhatik! Megélem,
Megélhetem, idôm van
Ahhoz még elegendô,
Ha már a büntetés jár,
Hogy írjam tartozásom,

De ha igaz a gond is,
Igaz az a tanítás,
Misperint mindahányan
Gyermekeid vagyunk, Te,
Uram, égi hazádba,
Az üdvösség körébe,
Bolyongásunk után is,
Minket, megszentelôdve
Elvársz, akkor családi
Öröm a testesülés –
Ezen a földi formán
Átszûrsz minket, kivallatsz,
Hogyan, mivel telik le
A lét és utazása,
Amit a részletekre
Figyelve kisereltél
Földi szolgálatunkra –
A tékozló fiú is
Megtérve új ruhát kap, –
Így szép a Végtelenség!

A forró kérdésből
Kinek, mikor, mi jut ki?
Itt kínos válaszolni!
A hitben megfűrésztve,
Megkapva a kegyelmet,
Dicséretedre szólok,
Még akkor is, ha olykor
Nem érthetem eléggé,
Mikorra szól az intés.
Ha többször kérdezem meg,
Mi is lehet a célja
Reám rótt tetteimnek,
Bizony azt is hihetnéd,
Hogy gyenge-szál fiadból
A nagy tanácstalanság
Beszélne! Nem, nem így van!
Az élet nem a testért
Keletkezik, a külső,
Ez a hordott ruházat
Tanyája mindenünknek.

Az időért, időben
Sok minden úgy esik meg,
Ahogy a Tér, a Mozgás
Futtatja önmagából
Az elrendelt teremést –
Az elemekre-bontást
Hosszú elméletekkel
A tettig, robbanásig
Lehet juttatni, végül
Lenyugszik majd a Pálya,
Minden vonal a Pontba,
Úgy zsugorodik össze,
Ahogy onnan kitágult –
Ezen a Földön is vak,
Kegyetlen akadályok,
Félig-értett hatalmak
Turkálnak össze minden
Hajlékot, míg a végén
A kis időlegesség
Únt látszatokba bomlik.

Uram, van egy jelenség,
S erről ritkán beszélünk.
Mikor a félreértést
Sok, fárasztó, kis előzmény
Építi föl, hogy aztán
Félig se gombolyítva
Szülessék magyarázat –
Ketten már évek óta
Ülünk egy kis szobában,
És dolgozunk. A másik
Önálló, ő a főnök,
De létező hatalmát
Barátság és tapintat
Keretezi, megadja
A munka érdekében,
Hogy illendő határok
Között magam csináljam
A felvállalt ügyet, mert
Kölcsönös a bizalmunk,
Mivel vállaljuk egymást –

Naponta megbeszéljük,
Mi, merre változik meg,
A sok-sok kis bohóság
Teszi-e lehetővé,
Hogy ezt vagy azt a közlést
Mára más képbe oldjuk,
Mint tegnap. Az eredmény,
A megelégedettség,
Vagy némi nyugtalanság
Nyugtázza olykor-olykor,
Amit, ahogy megéltünk.
Mert mondanom se kell tán,
Hogy mi, azon a szinten,
Ahol, ahogyan élünk
És dolgozunk, a berről
Tudunk, elismerésről
Ritkán gondolkodunk csak,
Mégis az a valódi,
Ha benti örömeinket
Szirommá nyílni látjuk.

Csak dolgoznánk? Ugyan már!
Ha az asztal nyomását
Érezzük, ha a tollat
Forgatva, a szavakban
Ránk förmed a fináncsál, a
Bizony egymásra nézünk,
Ő várja, én se kések,
Nagyokat pillogatnánk,
És mintha kitalálnánk,
Mit szólna majd a másik,
És mintha válaszolnánk,
Mert működik a hallás
Belül, s kicsattanunk, hogy
Oldódjék a feszültség –
Vagy ő vagy én, ha kezdi
A hang, a szó, a szándék
Előáll, a megértés,
A szálló szó mögötti
Tartalmat fogja fel, hogy
Akármit válaszolna.

Egyszerre érkezik meg
A külső hang, a benti
Közlendő, és a kettő
Között nem egyszer ott van
A hasadék. Fülünkre
Panaszkodunk, ha bármit,
Akárcsak tréfa-módra
Tévesen válaszolnánk.
Bocsánatot szavalnánk,
Hogy kajlácskán figyeltünk,
Már így van itt az ember,
Aki eszét megosztja,
Vagy a jó kapcsolatban
Ellustul néha-néha,
Hogy csak magába hallgat,
Tudata egybeolvaszt
A bentivel a kintről
Jövőből éppen annyit,
Hogy támad a különbség
Még két barát között is –

Ekkor a nyugtalanság
Mindkét félből kipattan,
S bár jólnevelt modorban
Lohadva elsimítjuk
A horkanást, azért csak
A megrongált kapocsban
Lötyög-zötyög az összhang,
Amíg az akaratban
Beindul a cselekvés,
A mozzanat, amit majd
Később megünnepelnénk.
Uram, most eldadogtam,
Amit sokszor megéltem,
Ami nem különösség:
Két félben ott az egység,
De köztünk a feszültség
Örök természetesség,
Ami elég a léthez,
A teljességhez is tán,
Ha utazunk a percben –,

Ha most az evilági,
A napi események
Közötti félreértést,
A közlések mögötti
Tartalmakat, az ártó
Hibákat – mert adódnak –
Vizsgálgatva megunnám,
Mert végül minden ember
Kapott rendszer szerint él
E vándorló homályban,
Elemelném Felőled,
Tekintve úgy, hogy engem
A lüktető adottság
Nem mindig igazít el
Úgy, pontosan, ahogy kell,
Vagy kellene. Ha nekem
Akármit is sugallasz,
És én azt félrehallom,
Honnan is tudhatom, hogy
Mit tennék, mit mulasszak?

Uram, sok hírnököd szólt,
Évezredek vitái
Foszlottak szét a hitről,
A legtisztább erőről,
Amely csak áthatóbbá
Válik a tagadástól –
A hit a szeretetben
Lelné meg, hogyha hagynák,
A cselekvési módot,
Ahogyan kifejezné
Boldog ragaszkodását
Jövőnkhez. Aki érti,
Vagy érteni szeretné
A titkot, hogy miért kell
Ezt a megtestesülést,
Az embert felnevelni
Mindarra, amit ért is,
Meg nem is ért, Te tudnád!
Ha most határozottabb
Szavakkal utasítást
Kaphatnék, mit ne tennék,
Boldogabbá lehetnék,
És közben meg is élem,
Szánandó izgalommal,
Hogy sok-sok gyötrelmről
Kell szólanunk, azért, mert
Őrjöngő korszakunkban
Az egység, mint a kéve
Megoldva, lent, a porban –

Mi hisszük, itt, a Földön,
Ma balga zavarunkban
Naponta ostobábbak
Lehetünk. Ez a tény még
Nem fordít ránk további
Mélységet, de sejtjük,
Hogy bármi kicsi ponton,
Pontban, pontért, akármilyen
Történik, az kihathat
Az átfogó Jelenre,
A Múltra, a Jövőre,
Mert véletlen sosem volt,
Mert véletlen sosem lesz,
Minden a maga rendjén

Megtörténik. Ha én most
Elfojtanám, lezárnám
E gondolatmenetben
A fontosat, a Törvényt
Gyorsan áttörne rajtam,
S csak az én bűnöm égne!

Uram, világosítsd meg
A lelki hatalommal
Bírókat itt, e Földön:
Az örökkévalóság
Része a jelenünk is!
A forma átmenet csak
Másikba, de a lényeg,
A tartalom mibennünk,
Az örökkévalóból
Következik, eredhet –
Ne szabják önmagukhoz
Az Időt itt, a Térben,
Maradjanak az úton
Irányító alakzat.

Sok-sok felekezet van,
Ha a felét se kapják,
Mutatni azt magukból,
Ami belül morajlik,
Mert itt tévedhetetlen
Ember van, – mire mennénk?
Kikerülnek, tagadják
A tornyosult tekintélyt,
Mert lelkük ellenére
Való a tett, a módja –
Amíg az ember itt van,
Akármivé emeljük,
Csak egy a sok között, majd
Pályáján áthaladva
Marad egységnyi egység,
Nem mérce, nem szabályzat –
Ha a kivételesnek
Nevezett zsarnokokról
Sok írás is tudósít,
Nem téveszthetjük össze
A Mindenekfeletti
Szeretet-ösiséggel!

Mert mindnyájan születünk,
Egyenlőként halunk meg,
Mindenki önmagáról
Beszámol az Atyának –,

Neked, Uram, akit nem
Érinthet részrehajlás,
Bár sokan és sokadszor
Csak emberi alakban
Álmodják ténykedésed –
Talán bizony ezért is
Úgy gondolnánk, ha halljuk
A biztatást felőled,
Nem árt az óvatosság,
Ha félreértenénk még
Bizalmas nógatásod,
Nyiss minket szélesebbre,
A késztető erőt is
Megadva majd a tethez,
Mert úgy látszik, nem állt le
A szédült harci készség,
Mikor köztes hatalmat
Kívánnak itt megélni
Az önjelölt vitézek,
Önző siker okából!

Biztass, vagy ints le minket!
Hiszen a hit a tettel
Együtt, egyé-karolva
Intésedet követné,
Amit a csillagokban
Teremtő kedved írt meg!
Merülhet feledésbe
Az évek milliónyi,
Hullámzó áradása,
Ahogyan, amiből a
Kezdetünk felderengett?
Ha majd le is vetíted
A szűk látókörűek
Előtt a filmet, akkor,
A tűnt képek szalagját
Szemlélve meg is értik,
Hogy minden pillanatnyi,
És minden porcikának

Új látomása lenne,
Értük, bennük, miattuk,

Mert senki nem kerülhet
Mássá, más helyzetébe,
Mikor végleg kinyílnak
A kitágult Jelenség
Fénycsóvái, amikben
Minden elégni látszik –
Amikben minden egység
Végigvilágosodva
Önnön arcát mutatja –
Amikben bármi készség
Értett helyére toppan,
Régen tudott szabályra,
Mert nincsen le se, fel se,
Minden összhangja zárul
Egyetlen Akaratá,
Amivel Te Magadnak
Szolgálász, Uram, a kellem,
A végső tett jegyében –
Valahol, tudatunkban
Őrizzük ezt a látást!

Nézd csak, honnan szaladtam
Idáig! Ez a földi
Ködöknek tudható be,
Már a legelején is,
Erről, másként szerettem
Volna szólni, de minden
Szándékom ellenére
Krajcáros gondjainkat
Sokáig emlegettem –
Uram, ne ronts le engem,
Hagyj meg szolgálatodban,
S ha vétkemül rovod fel,
Hogy másokról beszéltem,
Mint kellett volna, add rám
Megbocsátó kegyelmed,
Bízz meg mással, szerényebb
Távlattal, a veszendőt
Emeld fel tenyeredre,
Sorsom zarándokolna,
Hogy otthonára leljen!

5. zsoltár

Uram, te felneveltél,
Tettél bejáratossá
Egy szélső tartományban,
Ahol a félelemtől
Kevesebb szálfá bámul
A mélyből az egekbe,
De rétszerű virágzás
Borítja el a tájat,
A köznapi örömtől
Az ünnepi hozsannák
Szétáradó szeléig
Érezhető derű jár,
Egyik arcról a másik
Tekintetig, hogy aztán
A vándorlás ne szűnne,
Az áramló iramból
Kitetszene a buzgó
Cselekedet, az élet,
A szolgálat, amit nem
Kitalált cél irányít –

Ezért hát így vezetném
Elő mai imámat,
Hogy későbbben, mi, élők
Várjunk bocsánatodra!
Ahogy naponta keltesz
Álmomból, hogy ne késnék
Eleget tenni bátran
Az ismert feladatnak,
Most is, megint, azonnal
Munkába fogtam első
Órámban ezt a gondom,
Mert el kell mondanom, mert
Szerintem bűn a késés
Főbenjáró ügyekben –
Te országodba hívod
A hívőket, akikben
A földi birodalmak
Tévesztő látomása
A boldogságot így-úgy
Igéri, képeket raksz

Szemünk elébe, lássuk,
Hogy a hatalmi rendet
A jószág biztosítja
Léted körül. A tiszták
És mind, az üdvözültek
Nevedet egyre zengik,
Mivel a Végtelennek
Sehol nincsen határa –
Ám vannak rangsorolva
Nevek, nagyok, személyek,
Azoknál kicsinyebbek,
A távolságokat nem
Róffel, de félreértve
Mégis csak megtalálják,
Akik az otthonukban
Olyan jogot szereztek,
Aminô itt, a Földön
Nem adatik. Ha volt is
A lázadás korábban,
Ott fenn, az angyalok közt –,

Kitört a Kétség!/?
A fényesség határát
Hogyan törhette szét az
Aakarát, mely eladdig
Alázattal hajolt meg
Lépcsőd előtt? Ha hajlott?
E gondolatmenetben
Azonnal leszögezném,
Hogy ez a nyugtalanság,
Amely Nálad lakozhat,
Lakozhatott, esetleg
Létezik akkor is majd,
Ha én is arra járnék,
Elkaphatná netán-tán
Az odaérkezőket?
Akik nem jól sorolnak?
Talán csak oldalognak,
Vagy a fölös alázat
Miatt lesz tévedésük?
Hogy másról most ne szólnánk!

A tévedés jogáról
Elmélkedem e percben!
Uram, a benti hangok
És a tapasztalat csak
Aprózó lüktetésbe
Hajszolna-ûzne engem,
Túlélni-meghaladni
Ittlétem mintarajzát –
Hiszem, hogy itt ma nem dől
Véglegesre a gond, csak
Az emberi fogalmak
Vérrel telítik azt meg,
Hogy annak a nyomása
Várna halaszthatatlan
Intézkedést. Világrend
Van, van, majd holnap is lesz!
Ahogy beljebb hatolnánk
A baljós rengetegbe,
Úgy tűnik, ez az ország
Nem úgy fest, ahogy eddig!

A képzelet csodáit
Éljük sokféle módon –
A Fenn, a Lenn kilódul
A történelmi hajsza
Folyamán a helyéről –
A megszemélyesítés
Sokáig eltakarta
A nekünk láthatatlant,
A kicsik a nagyon-nagy
Mértéket szemlehungyva
Találgatták! Ma is csak
Bámésztó méretekben
Fürödve csak lesódnénk,
Hogy Kedves ismerősünk,
A testileg-halálban,
Az út más oldalára
Porszemként permetezne,
Ott jut tisztos viharba,
Onnan viszik, ha fújják –
Röpítik, – ám hová is?

Bennünk nôtt egy világgép!
Ahogy itt, az atommal
Csalárdul bíbelôdtünk!
Az addig ismeretlen
Erô a kisdíáknak
Sugallja robbanását,
S ha többen összefognak,
A tegnapi tudással
Vitába szállnak, és nem
Lustulnak el korábban,
Mint illenék, kitetszik:
Minden képünk mögött van
Egy másik, és a képek
Nem állnak, elmozognak,
Másokká alakulnak,
És az elszervezôdést
A kisebb rossznak értve,
A tartalom szerint is
Új újságot közölnek;
Ideges szorgalommal:

A lényeg oszthatatlan,
De a megjelenése
Irtózatossan eltér
Attól, amit ma látunk!
A tagadás jogáról
Mertem beszélni! Most is
Ismétlem: Bárki-másnak
Nemet mondok, Uram, de
Néked most hallanod kell,
Miért, mirôl beszélek!
Újabb fogalmazásra,
Új hangra volna szükség,
Hogy többen azt ne mondják:
Az Isten által áldott
Sorsunkat ész nem érti,
Hogyan van az, amink van?
Ezt és csak ezt a kérdést
Kell feltennem magamnak,
Magamban, hogy Úrammal
Bármilyen szót is értsek?!

Jó otthonunk ügyében,
Az örökkévalóság
Eleddig foghatatlan
Létével kapcsolatban
Már vall költői sejtés.
A művelt Európa
Nevelte fel a barbár
Magyarban is a gondot,
Ő írja vad szavakba,
Hogy nincsen félszabadság,
De teljesség se lenne,
Hacsaknem megtaláljuk
A pontokat, ahonnan
Az útját mérjük. Innen?
Még azt se igen értjük,
Ki mérheti, mikortól?
És ha ez öntudatlan,
Vagy az én tudatomtól
Független, hova álljak,
Mikor a bomba robban?

Bálám szamara állt így
Meredek hegy tövénél,
Ahogy én tétovázom.
Fülem hegyezve hallom,
Amit a régi szózat,
Az apostol, a kedves
János, az a tanítvány,
Aki a Vacsoránál
Szomszédnak ült a Mester
Csodája közelében,
Ő meg a Jelenések
Új egységéről beszélnek,
Világos, tiszta hangon,
Helyezve az Időbe
Mindazt, ami belőle
Forró szavakba ömlik,
És a látott személyek
Felfénylő látomása
Igazságot jövendölt,
Két korszakunk határán,

Hangokba kiterítve
Érzékletes a minta:
Hogyan kerülnek újból
Új emberek elő, hogy
Égi Atyánk hatalmát,
Ne vak ügyeskedéssel
Hirdessék mindörökre –
A Földön, e világban,
Ha innen visszanézek
Az Új Lét új egére,
Bizony csak várhatunk még!
A csillagok a pályát
Mozgásra szülve futják,
Míg mára itt, a Földön,
Két nagy személyi kérdés
Toboroz, olykor őrjít
Vérengző hadsereggé
Olyanokat, akikben
Fészkelhet a gonoszság –
És bele is vadulnak.

Az egyik: a szabadság,
Amit belül megélhet,
Vagy végleg eltemethet
Az ember. Ha a papnak,
Gyónás után a bánat
Létét feltételezve
Oldásra joga van, de
A gyónó színleléssel
Akar a kegyelemhez
Eljutni, áll a kérdés:
Kapott-e itt akármit?
És ha érdemtelen, mit,
Mikor, hogyan talál majd
Bűnhődést? Mi az érdem?
És mit kap itt, a Földön
Akárki, ha nevedben
Az igazat beszél?
Az akarat kinek szól,
Ha a bánat hamisság?
A kegyelem hová lesz?

A másik: A szabadság
Külső ruhája volna,
E korszak csúf vas-inge!
Az ember születik nagy
Reménnyel, van a hitben,
A félelemben is jól
Megmártózik, miközben
A testi lét, a szükség,
Az önzés ösztönétől
Kergetve alakítja
A tetteket, amikben
– Valódi láncolatá
Válván a kósza rendért –
Teszünk ezt-azt, akármit.
De mára ez az éhség
Kínossá, szervezetté
Alakult mindenünkben,
És nem is lázadásig,
Csak a szájig nagyítva
Kiált a pusztá kérdé:

Miért, hogyan vagyunk itt?
Ki, mire magyarázza,
Hogy a fájó tudatban
Kétoldali hiányból
Párállik száz betegség?
Ha a test tehetetlen,
Akkor a gazdalélek
Nem tud működni többé,
Úgy, hogy le ne maradna
Szándékai mögött?! Ha
Ezt a rossz késedelmet
Annyival felszorozzuk,
Ahányan ezt megélik,
Hogyan jutunk előbbre?
Elfoszlik a tanítás
Szépsége? És ha minden
Apró lemaradásra
Gyógyításként kimondjuk:
Ezt is akarta Isten! –
Mit válaszol a Létünk?

Tudom, hogy a fogalmak
Semmit nem oldanak meg,
Magam is önmagammal
Jobban és igazabban
Bánhatnék. Ám ha hírnök
Lehetek a jelenben,
Itt kell értelmezéssel
Számolnom. És ha rám itt
Akárki hallgat, elfog
A tépett kishitőség,
Hátha eltévelyedtem?
Kell hinnem a szavakban?
Mikor a hang, az Ámosz
Halkan kimondta rólad,
Hogy szent vagy, az a szó ott
Megrendítette népét –
Mára ez a kihasznált
Minősítés kopottan,
Tudósok, szóbeszéddek
Prédája lett, a jelző –

Ezért hát, kérve-kérem,
Uram, a gyötrelemtől
És a halvány öregség
Terhétől roskadozva
Eléd álló bolondot
Hallgasd meg, hogyha ráérsz!
Játékosabb időkben,
Amikor azt találták
Jónak, szépnek, igaznak,
Hogy a csicsás hatalmat
A hármaskoronaig
Hajszolták, mire mentek?
És a vallás hevében
Áldozták egyhalomba
Néped bírái azt is,
Amit kód-ötletekkel
Harsányan indokoltak,
De persze a nevedben –
Maradékát, ha volna,
Tisztítsuk végre arrébb!

Már nem venném türelmed
Tovább igénybe, bár sok
Kérdésem volna, ám ha
Nem válaszolsz, vagy inkább
Hagyod pörögni ismét
A zord idő futását,
Mert Térnek és Időnek
Szabálya van. Amit ma
Említeni szeretnék:
A sok szél messzehordta
A sziklákról a termőt,
Nincs már, ahova hulljon
A jó mag. És a nyáj is,
Mert tápláléka annyi –
A pásztorok kihálnak.
A megőrzők helyébe
Gyanúsak furakodtak,
Akik csak a piacról
Jöttek, mert felfogadták
Őket – hová vezetnek?

Az oldott kéve széthull!
És ha nem markolod meg,
Szétszáll, amire később,
Még rombolóbb időkben
Szükségünk lenne. Szólnám,
De nem a bizonyosság
Fáradó örömeivel:
Mi lesz, ha az erőszak
Rátörhet majd azokra,
Akik itt felelősek?
A zsarnokok sorára
Emlékeznék, akik már
Nem egyszer úgy ítélték,
Hogy Rómát leigázni
Elég a fegyverekkel,
A többi majd adódik –
Az egyetlen személytől
Függő hatalmak útján
Hogyan lehet haladni
A milliók ügyével?

Újítsd meg ezt a népet,
Töltsd meg újabb erővel!
A tiszta tartalomból
Egy jottányit se engedj,
De takarítsd le rólunk
A ránk rakott csalódás
Vak súlyait, minőket
Hurcolni képtelenség!
A nyavalyák, a vétkek,
A tenger áradása,
Az őrzőgő hadakban
Mebúvó féktelenség
Körülveszik a hívőt,
S ha lefedik előle
A látást, elveszítve
Önnönmagát, megadja
Akármilyen csalónak
Lelkét és mindenét, hogy
Kibújjon a kötésből –
És hol marad a tűzvész?

Megállok a panaszbán!
Uram, vigaszt kutattam.
Gyötrődöm, mert amíg a
Javulás késve-késik,
Bizony kiáltanom kell,
Mélységből a Magasba!
A Jelenések annyit
Árultak el, ha hallom,
Hogy készítő erőid
A tettek idejében
Indulnak! Az alázat
Borul eléd, Uram, ha
Az elzárt trombitákat
Adnád az angyaloknak,
S fújatnád valamennyit,
Hogy az alvók szeméből
Álom és könny kihulljon,
Hogy a csalók tanulnák
A büntető szövegből,
Hol kezdődik a bánat?

6. zsoltár

Mi éltünk Babilonban,
Fogolyként, mint a csordát,
Pásztor nélküli nyáját
Tereltek, bekerítve
Szögesen, fegyverekkel,
Folyton lövésre készen
Jelezték, hogy a jognak
Olyan új tartományát
Hagyják sok ismerettel
Szemlélni, aminőket
A Te írásaidban,
Uram, seholse leltünk.
Parancs parancsra hullott,
Megfosztva mindenüinktől,
Létszámmá lefokoztak
Bennünket, villogatva,
Miért, hová etetnek,
Holott a pusztá létünk
Talán csak annyit ért, mint
Egy puska dörrenése –

A fogság nem szokatlan,
Uram, viselhetetlen.
Akit Isten hitében
Megszült az édesanyja,
Az a vad megalázást
Nehezen tűri, hozzá-
Számítva még naponta
A szavakban a kínzást,
Amit mi néma szájjal,
De benti örülettel
Eltelve csak lenyeltünk.
Ami erőnket adta,
Uram, a Te kegyelmed
Túlélni úgy segített
A taposók világát,
Hogy neved emlegettük.
Felejtettük a törvényt?
Egy részét. Újakat szőtt
A képzelet, a rendet
Fenntartani magunkban.

Ott értettük meg egyszer-
S valóban mindörökre,
Hogy kimeríthetetlen
Távolságok adódnak
Az emberek közötti,
Látatlan sivatagban.
Inkább az ösztönökben,
Nem is lyukas eszünkben
Vert gyökeret a sejtés:
A mélység és magasság
Titokzatos – A méret
Percenként messzelódul,
És nincs is biztosíték
Bennünk, apró halandók
Lelkében, hogy a mozgás
Folyton javunkra válna?
Sokadszor úgy neszezték
Reményeink, hiába
Minden, örlő sötétként
Ránk tört a vak üresség:

Hogyan fogadsz Te vissza,
Mikor, hogyan lehet majd
Annak a folytatása,
Ami ott megszakadt? A téboly
Feltépte testi létünk
Ezer gondjával azt a
Valótlan tiszta percet,
Mikor a megalázás
Nyomában már az alázat
Már senkinek nem ízlett.
Kifáradt földi sorsunk
Az ég felé menesztett
Átkot és nem hozsannát,
Panaszt is énekelve
A látszó fény felé, mert,
Mint a fogoly, ha öre
Az eldugott kijárat
Nyílásán elereszti,
A nem várt mozdulattól,
Félholtta válva nem lép.

Uram, a nemes élmény
Próbál újjászületni
Bennem, siralmaim közt,
Mikor itt áprilisban
Májusra átszerelve
Havat-jeget-fagyot szórsz
Áldott földemre, mégis
Sok külső döbbenet közt
Szennyes, belső szorongás,
Vívódás ellenére,
Elég erőt is érzek,
Bár alkalmasnak erre
Nem tűnik ez a korszak –
Feltörni sebeinket.
Elmondani, ha nyíltan
Beszélhetünk, a szentély
Gondját, meg a közöttünk
Meglévő kapcsolatnak
Néhány pontját ma újra
Kell élnünk, elemeznünk!

Csapdás út áll mögöttünk,
Lépéseink homokba
Szóródva, vagy a sziklán
Véresre megtaposva,
Pont-pont, tagadhatatlan
Jelzése, hogy a vándor
Nem állt le, hogy bevárja
A szelet, mely söpörné,
A vihart, hogy kimosná
Lelkét, bőrét, ruháját.
Hatalmak, sunyi rablók
Között zarándokútján
Végigment. Ha mi mára
Árvaságról szavalnánk,
Túlzásnak is vehetnéd,
De vedd hozzá, a bűnök,
Csalások, tévedések
Által vármolt közösség
Szorongását, – ha kínját
Így képes elviselni.

Uram, ígéretedben
Bízva jövünk szívedhez:
Mi boldogságra vágyunk,
A hitben fészkelődő
Mámorra is, az ének,
Zsoltár áhítatára,
Mikor a szó, a dallam
Felszárnyal, mert az oltár
Ezer évek homályán
Felül szilárdan állna
A lélek templomában!
Állunk lent, a legalsó
Lépcsőfokon, remélve,
Hogy visszahívható még
A röppent fiatalság
Ereje és varázsa,
A vidámság, amellyel
Tisztítanád elöttünk
A holnapi világot
Sok kínos akadálytól –

Ez lenne a megoldás
Remények, aggodalmak
Hálózó szöttezéhez,
Ha Te most bontanád el
A görcsölő csomókat!
A szükséges kötések
Maradjanak, a többbit,
Sok-sok fölösleget meg
Téríts a múlt ölébe,
Küldő emlékezéssel,
Borítsunk szerepükre
Könnyű fátylat. Ha néha
Viseltes dolgainkat
Szeretnénk számba venni,
A megpróbáltatásról
Összképet adna Néked,
Uram, mindannyiunknak,
Akik igazi élet
Valódi tudatáig
Kívánunk vándorolni.

7. zsoltár

Istenem, engem
Ebbe a korba,
Térbe letettél,
Mint kicsinyített
Másolatát a
Tettnek, a szónak,
Úgy araszoltad
Sorsomat és a
Kinti világot,
Hoy szomorúság
Róla beszélni –,
Bármi jelentés
Szebb, ha valódi
Volna, de így, a
Látszat a fűmag
Gyenge tövénél
Is kevesebb, mert
Szólni se mertem
Néha – Sokáig
Néma maradtam –

Fel se akartam
Fogni a tétet,
Ám a parancsot
Hallani véltem,
Bár nem is egyszer
Tévelyedésnek
Hittem a hangot:
Engem a gyermek
Lelke bezár és
Fel se akartam
Fogni a dolgok
Messzi zenéjét,
Azt, ami álom
Közben, a forró
Meglépetéstől
Úgy kivirul, mint
Orgona május
Pörge havában,
Mint csak a Pünkösöd –
Rózsalevéllal.

Felcseperedve
Arra irányult
Férfi-figyelmem,
Hogy kikerüljem
Ezt a kegyetlen-
Balga szakaszt, mely
Ölni okított
Máskor-igényes
Százmilliókat –
Fegyvereink közt
Pusztá, idétlen
Gally, ha maradtam,
Erre hajoltam,
Arra matattam,
Majd valahonnan
Jött az ígéret;
Ördögi játék
Közben az Angyal
Szárnya susogta:
Megjön a béke!

Minden, amit még
Gyermeki hittel
Tudtam a korról
És feladatról,
Sejteni hagyta,
Hány felelősség,
Mekkora része-
Hányada szállt rám, –
Egyre kutattam,
Lesz-e a munka,
És mire kellek,
Hogyha az órák
Messzeszaladnak,
Sôt a vezérlés
Rám se kiáltott?
Hangom is árva,
Szürke maradt, mint
Testi valóm, mert
Izgalom és cél
Nem bonyolódott!

Estefelé és
Kései órán
Kételyeimmel
Párviadalra
Mentem: A sorsom
Nem tehetett így!
Jött föl a lelkem
Mélyeiből, sőt
Bőröm alól is,
Hogy nekem itt, most
Kell, igenis kell
Tennem, akarnom,
Bár nem idézi
Semmi a kezdés
És a teremtés
Nyomvonalát, nem
Adja a jelzést,
Várat, az ábránd
Állapotába
Tolva a kérdést.

Annyi barátom
Átalakult e
Szennyes időben,
Kérjem-e tőlük,
Volna-e náluk
Mozzanat, egy s más,
Hogy hihetővé
Váljon a végzet:
Innen, a korból,
Innen, e helyről
És magyarul kell
Szólni! Magyarul
Adni a hangot?
Mondatot, eszmét?
Hogy mire újabb
Szóval igyekszünk
Hatni, a fáradt,
Vén Európa
Fülvakarásakor
Szidna le minket?

Hogy mit akarnánk?
Mert az agyunkban
Ázsia ôsi
Képe szorongna,
Sôt ide mertünk
Szökni? Mivégre?
Nincs ma elég baj,
Nagy nyomorúság!
Vakhit, a szekták
Ôrületéből
Már ki se látszik
Róma se! És a
Tengereken túl
Jenki-agyakból
Járnak az eszmék
Erre-meg-arra,
El se takarva
Azt, ami végképp
Nyílt titok itt már:
Forradalom van!

Éltre-törekvô
Ostobaságok
Érdeke vívja
Harcait, olcsó
Várat épít,
Néha a kôből,
Néha aranyból,
Néha az eszmék
Rongy-kötegeből
Eskü-csoport, vagy
Hadseregekkel
Messzevonuló
Szervezet. – És nincs
Mondat, a szó, nincs
Hit valahonnan,
Mely kibeszélné,
Hogy megy a játék,
Próbaszerűen –
Ötletek ölnek
Meg milliókat!

És aki mára
Illedelemmel
Szólna, sehol nincs,
Bár felelősség
Terheli sok-sok
Trónon-ülönket!
Szent jogok, erkölcs
Támogatói
Még a szemükkel
Intenek inkább,
Hogy nem, ez így nem,
Az meg az – úgy nem
Jó, de hogyan kell,
És hogyan és mért
Volna a jobbik
Rész igazabbik?
Itt igazító
Válasz a korra,
Szívre ma sem hat –,
Kapja a tûrést!

Kapja, de meddig?
És ki szerezné,
Hogy veszedelmek
Áradatára
Nőne a korszak?
És ki szeretné
Messzekerülni,
Vízözönüknél
Még nyomorítóbb
Tűzözönünket
Mélybe kotorni?
Kell-e a hangot
Most felemelni,
Hogy valamennyi
Értelem értse,
Minden alázat,
Önfegyelem csak
Kezdeté annak,
Hogy kibeszéljük:
Van felelősség!

Ennyire szűkül
Most haragom! Nem
Csúf dadogással
Szólok, a dallam
Fel-kirepíti,
Fel, ki, belőlem
Azt, ami épp ma,
Templomi csendben,
Két ima közben
Rámtekerődött:
Nemcsak a mustár
Magja, az annál
Még kicsinyebb test
Képes a tettet
Célba vitetni,
Hogyha a szándék
És a Teremtés
Tenni akarja!
És ez a mondat
Nem, nem enyém már!

Példabeszédek
Szószedetéből
Bökne e dallam
Egy picinyég és
Még magasabbra,
Mint ahogy illik –
Nagy csaholások
Ôrületéből
Elszabadulva
Nyithat a földi,
Földek alatti,
Rusnya gonoszság
Harcot, a jámbor
Dallam, a szándék
Ellen! Ezért csak
Kérhetem innen,
Ennek a kornak
Része-lakója:
Istenem áldj meg,
Add a vezényszót!

8. zsoltár

Nomád, rokontalan nép,
A száguldó lovakkal
Jutott két víz közéből
Két-víz közé, a többbit
Nagyjából le is írták –
Vezéreink, a hadrend
Urai örökölték
A jogot, a tudást is,
És arcuk most kilátszik
A századok porából,
Mert sok-sok vágatásból
Ide letelepültek,
Nem a tanult okosság
Szándékából, de tették,
Hiszen ôk azt se tudták,
Hogy a latin írás,
A lélek művelése
Lezárt monostorokban,
Miért, hová vezethet,
Mi, hol is lesz haszonná?

Sejtették az elődök,
Mekkora veszteséggel,
És milyen sírba zárták
Attila birodalmát?
Megértették, hogyan kell
A főhajtást, a testek
Hajlását, az alázat
Tekintetét kiszabni
Az arcra, amikor még
Meglátni se tanulták
A szentek glóriáját –
Bizony, időbe telt,
Amíg leszállt a lóról
E nép, majd ki-ki önként,
Magától és magáért
Szabad lelkére vette
A nevedet! Parancsolt
Fentről az, aki fent ült,
Sok térd pedig nyikorgott.

Uram, lehet, ez így volt,
Ki írta meg? A többi?
Mára silány eredmény,
Vagyis a maradéka
Mindannak, amit éltünk.
Hm, a betűvetéshez
Betörték eleinket?
Ritkásan, válogatva –
Inkább küldték a girhest,
A testi gyengeséget
Papokhoz, iskolába!
A fegyverforgatókat,
A nagy tettekre méltót
A hadra felfogadták,
Maradtunk is sereggé,
Hogy Európa mélyén,
Békésebb nemzetek közt,
Nem egyszer azt se tudtuk,
Hány mágnes vonzza, merre
A magyar világot –

Állítják, és mi hinnénk,
Mert szoktatott a sorsunk
A nyögve-hallgatáshoz,
Hogy István, a király jól
Tanulta meg a leckét,
Amit neki feladtak –
Ma már akár tagadnánk,
Hogy létezett a kérdés,
Mit kellett volna tenni
Akárkinek? Ne kezdjük
A „volna”-val, a „ha”-val,
Mert ez a kajla korszak
Ismét csak lépre csalna,
Bolond elmélkedésig –
Itt romlunk fogyatékbá,
A száj is kevesebb lesz,
Ahogy kimondaná még
A nevedet – magyarnak!
Uram, ide jutottunk!
A percet ünnepeljük!

Mert azt, hogy fennmaradtunk,
Bűnünknek is ítélik,
Mert sok-sok hajlamunkkal
Mindentől elütöttünk!
Hogy Nyugat lényegéről
Többször fogalmazódott
A Duna-Tisza táján
Téveszme is, miközben
Szaporodtak a dogmák,
Latin–germán szabályok
Rángatták meg ruhánkat!
Hogy ismét mit csináltunk?
Nagy, páncélos hadakkal
Ránkrontott a középkor,
Öltöztették lovaggá
A felsőbb, úri népet,
Míg jobbágy bő gatyában
Adót termelve nyögte
Minden napját, de túrve –
De volt az a vasárnap!

Vastag falak, a boltív,
A tornyok, a harangszó
Ugyancsak körbekapták
Az eszmélést. Ha minden
Rendet a piramisról
Másolnak, és a csúcson
Csak egy parancsnok ülhet,
Miért is van a lélek
Mindenkiben, ahogy van?
Azonos mérce szólal,
Ha innen elszelelnénk?
Csak akkor áll a menny is
Igazán úgy elébünk,
Ha a sír szája nyílik,
Addig meg rétegezve
Teherként oszlanak meg
A tartandók? A munka,
A szenvedés, nyögés is
Csak mélyen, lent kiváltság,
Ahogy a testre róják?

Barbár a gondolat, de
Most nem szabad kihagynom!
Számos, rossz készletéből
Előlépett a korszak
Akkor meg ott, erőből
És némi küzdelemből
Fölénk-nőtt a tanítás,
Az okulás, a nemzet
Mindezt magára vette –
Ma létezőnk. Mi haszna
Ma újra emlegetni,
Hogy akkor ez meg az volt?
Kell ma az öntudatnak
A lelki felhevítés,
Hogy végül azt se tudnánk,
Van a történelemnek
Alfája-omegája?
Vagy bárki beletúrhat
Évszámok sűrűjébe,
Hogy abból haszna lenne?

Vagy itt ez csak hiúság?
Mi volt, mi is az annyi,
Hogy tegnapi magunkat
Dicsérenénk? Felnagyítva,
Ami történt! Amit nem
Vétkezünk, hova írják?
A Sors csak ugratás? Csak?
Uram, e párbeszédet
Gyötröm, mióta élek;
Tudod, hogy nékem innen
Lassacsán kéne mennem,
De néhány mondatommal
Még koptatom a lépcsőt,
Hogy közelebb kerüljek
Oltárodhoz, ahonnan
Megvizsgáló szemekkel
Tekintesz rám, beméred,
Miben révedtem eddig?
Hatalmad rámereszted,
Mert állom ezt a nézést!

Naponta nô a kérdés,
Szapora özönével,
Mint a tavaszi fűszál
Az áradó melegben –,
Néhányat elsorolnék:
Miért tesz nyugtalanná
Ma, itt e furcsa pörgés,
Ami végigropoghat
Akárhol gyilkolásig?
Soroljam: Ázsiából
Vagy honnan, új viharzás
Vajúdik, az, amit nem
Vezérel még a számsor!?
Sok nyûgét, kötelékét
Feszegeti az iszlám,
S míg Afrika kivérzik
Itt-ott, Amerikában,
Lenn, fenn, a két felében,
Támadhat-e az egység
S annak liturgiája?

Amit mi gondolunk még,
Itt, minden-napjainkban,
Érvényes? Európa
Nem képes felocsudni,
Mit kezdjen önmagával!
Létezik azonosság?
Erők, pénzek, hatalmak
Úgy zsúfolódnak össze
Kegyetlen állománnyá,
Hogy elkerülhetetlen
Az összeütközés! Mi
Sűrül itt robbanássá?
Közben az árva lélek
Töprengve azt kutatná,
Hová pusztul a lényeg,
A szeretet, a béke,
A méltóság? Az ember
Hogyan lehet hiánya
Jobbik saját-magának?
Honnan számít a jóság?

Most visszakanyarodnék
A hithez! Annyi készség
Apró részekre bontva
Eloszlik az időben,
Bennünk, a Rengetegben.
Mikor rakódik össze
Vezérlő, jó folyammá,
Valósággá, egésszé,
Hogy létező vagy elvont,
Keringtető fogalmak
Képeznék ki az összhang
Egyetemes tudását,
Anélkül, hogy a munkánk,
A földi feladat ne
Válna feleslegessé?
Csak kérdezek. Homályos
Sejtéseim kutatják
A tájat és a látványt,
A térképet, amit nem
Koszol el esztelenség,

Rajzolnám is, ha tudnám
Az ívek szép arányát,
Hogy minden lendülettel
A közelébe férjünk
A célnak, ami megvan,
Csak nekünk mégse látszik!
Csatangolunk a múltban,
A háborgó jelenben,
Elképzeljük jövőnket,
És így fájdalmasabban
Érint, hogy mennyi-mindent
Tapostak szét elöttünk.
Közös a büntudatban
Velem fiam, az ősök
Vonuló légiója,
És mégse, mégse értem
A távolságot István
Között és maradéka
Között – Más ott a visszhang,
Mint ahogyan mi hallunk?

Növelném látomássá
A holnapi világot:
Sereg seregre támad,
Vadabbul öldökölnék,
Mint bármikor! A hullák
A tengert szétrepesztik,
A folyamok se tudják
A vért odavezetni,
Ahol a nyugalom van,
Mert mindenért megindult,
Végül a levegőért
A harc, a képtelenség,
Mialatt a szerények
És az irgalmasabbak
Lemondanak a részük
Feléről, bár akadnak,
Akik azt is rabolják,
Mert jog a jogtalanság!
Ha nincs, akkor ki méri?
Uram, vizsgálj meg ezt is!!

Ne is a létet, inkább
A képességeinket
Egészítsd ki, ha jónak
Látnád, olyan szabállyal,
Amely nem tilt, tanácsol,
Nógat, biztat, igazgat
A jó mérsékletesség
Helyére, idejére!
Használd szándékainkat,
Kérdéseink csomagját
Tekintsd újabb könyörgés
Bolondos indokának,
Mert már nagyon szeretnénk
Megérteni magunkat,
És nemcsak azt a részt, mely
Időnként a parancsot
Vakon is teljesíti –
Egészítsd szeretetté,
Ami üres rajongás,
A látszat túlkapása!

Nem lusta pillanatban,
Nem azért lázadoznék,
Mert nincs erőm a többre,
Nem azért nyűgölődöm,
Mert semmi más ügyem nincs,
De mára eljutottam
A választó-vonalhoz,
Ennél most fontosabb nincs!
Így-úgy-amúgy kísértem,
Mi tenne boldogabbá?
Vagy még kicsit erőssé!
Mert ismét csak beláttam,
Hogy ezt a földi mozgást
Szelíd elmélkedéssé
Kell átemelnem, addig,
Amíg a lehetőség
Működni, élni enged –
Uram, ha úgy találsz,
Ne válaszolj azonnal,
Hagyj meg szolgálád reményét –

Bólints! Az is elég lesz!
Ha hangtalan üzensz is,
Lesz még, marad időm, hogy
Fülem is odarakjam,
Ahol a hangok állnak,
De életető erőddel,
Vidámító magaddal
Jelezd ki azt a választ,
Amivel el is indul,
Itt is marad a lélek.
Benned és általad van
Olyan kedves hatáság,
Amely korok feletti
Vigasztalást ajánlhat
Bárki-emberfiának,
Ha földi idejéből
Sok-másra nem futotta.
Uram enyém a téma:
Valóságod csodája,
A többi? Mind odébb lesz!

9. zsoltár

Pórétaság? Akármilyen lenne,
Tartalma, hangja ugyanaz,
Szeretetem vigyázna benne,
Megérti öreg és kamasz,
Az úton járó úgy találja,
Hogy otthonról szólnak neki,
Hol suttogva, hol felkiáltva,
Hogy a szívét is nyissa ki,

Mit mondok el? Nem is magamtól
Adódik ez az üzenet,
Bennem, velem sokszor behangol
Egy más világ, az kér helyet,
Előbb, mint kedves ifjú vendég,
Akit jóhírel küldenek,
Majd mintha a vendége lennék,
Rámszól: A gazdád is legyek?

Előbb csak barbár, földi módon,
Hiúságból értelmezem
A felhívást és bajmódom,
Miért, mit érhetnék ezen,
De az arc, szem, száj rámszelidül,
Nem máshová-valahová,
Nem is cifrázná bent, se kívül,
Meghittén nekem vallaná,

Küldték. A szóban, tartalomban
Idáig kellett hoznia,
Neki is adták valahonnan,
Nem is olcsó vásárfia,
Ha kézbesíti, érthetően
Fogadják el – Akárcsak
Vagy csak a száguldó időben
Sodrást kap, hogy tovább-vigyen,

Ugyan kit is, kiket? Hogyanja
Ismeretlen, nem az övé –
Lassan hat majd, vagy lerohanna?
Lesz az is, aki értené?
Az már mások feladatául
Kínálkozik, el is szakad
A szótól, korszakokra tágul,
Hogy átrajzoljon tájakat,

Nem is a térben, emberekben,
Akkiben nyüzsgő egyveleg
Kavarog, sok-sok ismeretlen,
Az öntudat is ógyeleg,
Ünnepre és munkára várnak,
De nem tudják beosztani,
Mit tartanak szélső határnak,
Mik a végzet kis poklai.

A hangból, szóból, tartalomból
Okítás árad, béke, hit,
Nem olyan sújtás, ami rombol,
Tüzével szórna titkait,
Arról is, hogy az ember-élet
Méltóságát nem pusztá jog
Határozná meg! Ha feléled
A honvágy, ami csak sajog –

Ha a végzet folyamatából
Kiolvasná akárki is,
Hogy bennünk, értünk, sose távol,
Az Isten mindent végbevisz –
Holdkóros félszegek vagyunk mi –
Mindnyájan! A zsarnok lemond,
Ha őt az Isten kezdi unni,
Mert ott az ember pörge gond,

Tenyérnek, ujjnak és ökölnek
Fentről jöhet parancsolat,
Csalnak, hazudnak, egyre ölnek,
Ám a kerék gyorsan halad,
Hamis és féktelen üresség
Hiába ámít, ez a Föld
Hiába hordja-viszi testét,
Nem ennyit, mást is örökölt,

Elvesztette, netán feledte,
Hogy a Teremtés hitele
Érette van, nincs más helyette,
Ez a valóság! Él vele?
A Föld ma az Embert jelenti?
Mércéül szolgál az, aki
A létezéshez mérve senki,
Jogát maga szabhatja ki?

A csapás előérzetűl
Zihál a lelkiismeret,
Hőköl, kutat, remegne, szédül,
Rebegi, hogy hisz, hisz, szeret,
Elismeri, sokszor szaladgál,
Előre-hátra-mélybe-fel,
Jelzést rak elkínzó utaknál,
Fél-fél-fél, s attól énekel –

Noha a lélek villogatja
A fényt, mutatná az irányt,
Beletáplál sok mozzanatba
Vágyat a végső cél iránt,
Kérné, hogy a tekintetünket
Emelnék magasabbra már!
A rövidlátás réme büntet,
Házunkhoz udvarolni jár,

Vennénk már észbe, végre-végül,
Mindennek új pályája leng,
A küzdelem sikerre békül,
A végtelen is védtelen,
Ha a Teremtő nem akarná
Akárhogyan megmenteni,
Mert nem engedheti zavarra,
Ami valódi, valami –

Az Ismeretlen visszaszólna
Naponta, ha meghallanánk:
A szabadság nem az a szolgálta,
Ahogyan szülte az Anyánk
Testünknek! Más! Az a másik
Időből száll belénk-felénk!
Ostobaságunk hadonászik
A munka földi térfelén,

Elronthatunk-e végre-végképp
Mindent? Konok elődeink
El-elfeledték, mi a lépték
Halódó sorsuk közein?
Elhitték, néhány évtizedben
Mind-tudás van? Belefér?
Testük tüzelt, hogy dideregjen
Az eszme, mint a kisegér?

Nézhetjük hosszú látcsövekkel,
Mi-mennyi, merre, hány alak,
De itt a Nap száll, kél a Reggel,
Sejtések, álmok rajzanak,
Zenélik, folyton azt dalolják,
Hogy az Ige eredeti,
Nem a miénk, teszi a dolgát,
Szülönk, ôsünk, higgyünk Neki!

10. zsoltár

Árnyakat élek
Át, akik itt is
Voltak, amott is,
Most valamerre
Messze-siettek,
Merre? Amarra?
Hol van a tájak
Lelke felosztva,
És ha van is, ha
Volna iránya,
Mit keresek még,
Itt, ma? Hová kell
Jutnom utánuk,
Hogyha a vonzás
Onnan idáig
Eljön, azaz, hogy
Innen odáig
Hajt el a lárma,
És csak azért, hogy
Felszaporodnék?

Sok mai kérdés
Fel se merült még
Tegnap? Az élet
És a megoldás
Nap-nap-utánja
Úgy alakult, hogy
Késedelem nem
Járt a nyomomban,
Önfeledésből
Önfeledésbe
Vittek az apró
Tennivalók, sőt
Sokszor a kedves,
Játszva-utánzó
Semmik ígérték
Boldog örömmel,
Hogy csakis így jó!
Útravalóm lesz,
Túl a nagy úton!

Merre haladnék
Hát, ha kisurran
Innen a vágy? Mit
Kellene tennem,
Hogyha keresztbe
Állnak a tények?
Hogyha a lélek
És a valóság
Szembe-szegülnek,
Ép eszem ellen
Tesznek elébem
Kényszeredetten
Kényszereket? Ha
Dogma hasalna
Rá, a világra,
Vagy csak a használt,
Régi szokások
Űzik a játszmát
Érdekeinkkel
Szembe-loholva?

Hit, hit! Az áldó,
Tisztos örökség
Szenved-e attól,
Hogyha a szellem
És a belülről
Rég kivezérelt
Állhatatosság
Ütközik össze?
Korszakok élén,
Görcsösen izzó
Állapot alján
Mit tehetek, ha
Vissza akarnak
Tartani eszmék?
Szökni szeretnék,
Míg az erő tart,
Némi sikerrel
Megverekedni
Benti magammal,
Földi menetben,

Vagy ha van út, de
Más az a forma,
És ami benne
Rejtve maradna?
Meddig? A rejtélyt
Élvezi bárki?
És ha kioldják
Gyorsan a zsákot,
Hát kipotyognak
Onnan az értett
És csalafinta
Tudnivalók? Ha
Így van, azért van,
Így ütemezve,
Mert hogy az ember
Állhatatosnak
Látszik ugyan, de
Egyre akarna
Szökni el innen,
Mintha zavarnák?

Újra valótlan
Láncolat ugrat
Innen odább? Vagy
Képzület áltat,
Vagy valamerről
Készlet a hívó
Tét, a rokonság?
Mert akik innen
Mind odamentek,
Szenvedik, égik
Folyton a mozgást,
Mely nem övék és
Mégis övék is,
Mint ahogy én nem
Élhetem őket,
Bár rigolyáim
Közt elevenné
Válnak azért is,
Mert tudom őket!?

Éltet a csáb is,
Hogy lehetetlen
Itt, ma lezárni
Testemet és a
Lelki gyanakvást,
Mert a bevégezést
Most hova tenném,
Hogyha maradna
Bármilyen homály a
Válaszaimban?
Eddigi sorsom
Azt bizonyítja,
Hogy belenyugvás
Átmenetekben
Létezik, és az
Béke nevére
Hallgat, ameddig
Tűrik a Mozgás
Félszeg erői –
Tűrik-e tényleg?

Kell-e vigyáznom
Rá, hogy a kérdés
Vissza ne vágjon?
Fel ne kavarja
Azt a megáldott
Részt, amiért az
Isten akarna
Rámripakodni?
Látogatóban
Létezem itt, vagy
Szolga-szerepben,
Otthonosan kell
Tennem a dolgom,
Míg a lehajló
Áradat eltép
Innen, a rögtől,
S majd a gyökérszet
Messzeszakadva
Leng a Nagy Űrben?

Sánta az ész, az
Életem árva,
És a tapasztalt
Út is azért van,
Hogy kitalálna
Tetteim ellen
Útmutatást, vagy
Emberi vigaszt
Adna: Amit már
Futva leéltem,
Már nem igyekszem
Abba se hagyni,
Bár a megoldás
Nincs, a nyugalmat
Sóhajaimmal
Kergetem! Ettől
Még szomorúbbá
Válva beszélek:
Árad-e forrás
Rám, kegyelemmel?

És ha a forrás
Pontja ma rejtett,
Merre kutassam?
És ha elárul
Engem a téves
Öntudatom, mit
Kell kijavítva
Kezdenem újra?
Vagy ha a lépés
Rossz, a kamatja
Más se lehetne?
És ki javít ki?
És a javítás
Törli-e végleg
Azt, ami látszott?
Vagy van a múlt és
Múltban a sok kép,
Képben az önzés
Örületéből
Bûn, az a túlsúly?

Mindezek ellen,
Mindezekért is
Juthat-e támasz,
Él-e a forrás
Értem, az ismert,
Vagy sosem ismert
Ponton az elvárt
Sok kegyelemmel?
Újra kísért a
Tétova kérdés,
Nincs bizonyosság
Most se, mikor lesz?
És ha a választ
Hallani vélem,
Elfog-e újból
Kételyem? És ha
Nem szabadulok
Tőle, mivel kell
Útra-találnom,
Hogyha az út van?

El lehet ezt ma
Tûrni-viselni?
Rész az Egészért
Hogy viselős, vagy
Csak türelem van?
És a szabadság?
És az öröm? Hit?
És ha a hit nem
Robban, a hit nem
Érleli céllá
És bizonyossá,
Állapotommá
Azt, ami szükség
Itt, mai órán,
Holnapi éjben,
Holnap-utáni
Déli verőben,
Hol kanyarodjak,
Hogy be is érjem
Árnyaimat még?

Itt befejezve
Nincs soha, semmi!
És ha a Semmi
Képzeletünkben
Létezik, inkább
Végasza lenne
Kétes ügyemnek,
Hogy valamerről
Jönne segítő
Látogatónk, és
Kérne tanácsot,
Mít ne tegyen, szív
Szólna panaszt is –
És a tanácsból
Még kikerülne
Bármi, amit nem
Én akarok, de
Más, az a szorzat
Semmivel, és majd
Szenvedek is jól!

Szenvedek és jól?
Ezt a kiáltást
Hallod-e, ott fenn,
Trónodon, Isten?
Vagy Te akarnád
Míndezeiket, mert
Néha megérint
Engem a kérdő
Lázadozás? Vagy
Néha terelnéd
Ezzel-amazzal
Bennem a buzgó
Létet, amellyel
Körbe-kerítesz?
Kell-e nekem, kell,
Ám hogyan és hol,
Mennyi időben
Buknom előre-
Hátra, ezerszer
Bánva hibámat?

11. zsoltár

Nem így, nem így, nem így van?
A vak bizonytalanság
Ma még nem bontja széjjel
A látszót, bonthatatlan
Egységnek tűnik és hat
A lét – A béna forma
Mozdítaná, ha tudná
Elkorcsosult erőit –
A szürke kisveréb-had
Még csicsereg, meséli,
Az ünnepi ruházat
Akasztható fogásra,
A templomi egérkék
Fontoskodnak, fecsegnek,
Hogy a népség, az Ember
A jó liturgiából
Kinöve, honnan értse
Akárki is a Fenség
Egyetemes tudását?
Ki vallhat, mit, hogyan hát?

A pincei bogárkák
– Hogy rágszálók hadáról
Előttem ne beszéljek! –
Állítják, hogy megélnék
Fény nélkül, az igazság
Nem feltétlen valóság,
Hiszen elvont fogalmak
Között a tett, az erkölcs
Úgy válik ostobává,
Mint nagy tanszék tanára,
Ha tízéves süvölvény
Rálő géppisztolyából –
A téma föl-le-járhat!
Akár ezernyi pályán,
Oda-vissza-korokban,
Előre-hátra-mászva,
Kinek mellén, a hátán,
Netán díszes ruháján
A kórság, ki is derülhet,
Mít ér a meztelenség!

A vihar lenni készül!
Sereged válogasd meg!
Ami használhatatlan,
Tedd raktározhatóvá,
Takarítsd el a térről,
És késztesd felvonulni
Azokat már, akikben
A mai tét, a munka
Mai tudása megvan –
Szólítsd elő ma is, ha
Néked nem kellemetlen,
A máglyára vetettek
Keserű hősiségét,
Mivel a hatalomtól
És a szemforgatóktól
Halálba undorodtak,
Míg Fiad köpenyébe
Bebújva a pimaszság
Kánkánt csaholt azokkal,
Akik csak nyerni vágytak –

A jellemi halottak
Nincsenek eltemetve!
Testükkel itt mozognak,
Fertőzik ezt a mát is,
Amiben semmi kényszer
Senkit nem csatlakoztat
Sehová, hacsak érdek
Hátul nem ösztökéli.
A Földön, itt, e korban
A hit elárulását
Szakmának is tekintik,
És ebből jól megélnék –,
Ne hagyd, Uram!! A munkás
Szólhat, mert te idézted,
De gondolkodj felőle,
Hogy akik hallva hallják,
Tekintsék irgalomnak,
Amit túrtél idáig –
Ha még le nem söpörted
Őket szent utaidról!?

Te juttatod agyamnak
A vért, a gondolatban
A szárguldas erényét,
Ha most előbbre járnék,
Mint kellene – megállíts!
A szavak erejével
Ne éljen senki vissza!
Tapaszd hát le a nyelvem!
Bár jó Origenész is
Vállalta büntetését.
S bár a hippói püspök
Nagy ívben elkerülte
A bosszút, bevilágít
Elébe küldetésük,
Növelve áhítattá,
Amit ma sem sietnek
Megérteni. A szentebb,
Igazibb jámborokra
Már nem marad időm,
Néven nevezni mindet!

Uram, büntess meg engem,
Mert előhozakodtam
Gondommal, a jövőnkkel,
Kegyetlen látomással
Kínoznak, ostromoznak
A képek! De kímélj meg!
A hitvány árulókkal
Ne zárj be egy verembe!
Asztalhoz úgy ne üljek,
Hogy arcukat kutatnám,
És hangjukat se halljam,
Ha a nevedre görbül
A szájuk! Küldj sötétbe
Inkább, onnan figyeljem,
Hogyan vezényeled majd
A tűz- és vízőzönben
Mindazt, ami megérett,
Hogyan szólítod újra
Iszonyú vállalásra
Az igazak világát?!

Uram, nagy vakmerőség,
Hogy én, a földi munkás
Türemkedem elébed?
Akik itt összegyűltek,
Sűrű csomóban állnak,
Zarándokok, akikben
A sürgető menetrend,
Szelíd erőszakosság
És némi lökdösődés
Ficánkol célszerűen.
Gazdag, derék ruhákban,
Fényes szemlére jöttek,
Mindnyájan bizonyára
Az illem, jótanácsok
Szerint tele arannyal,
Futtatott áhítattal,
Azt hirdetik, hogy eddig,
De nincs tovább az ösvény –,
Parádés külsejükkel
Magasztalják hatalmad –

A láthatóbb sorokban
Akad néhány barátom,
Akiket ezredévek
Szilárdan fognak össze,
Bevállalt szürkeségük,
A tisztaság, szegénység,
A főhajtás erényét
Túlontúl teljesítve,
Miként a széles abroncs
A hordót, összefogják
E díszes társaságot,
Azt várják, hogy a sorrend,
A hatalom okából
Most már érvényesüljön –
Nekik van idejük már!
Az állócsillagokban
A nyugalom, a készség,
A megrendíthetőség
Kibír évmilliókat,
Ha a Rend működik még –,

De elmondják, szemükkel
Békésen igazolják
Szándékmat, hogy innen,
A félig-félvilágból
Eléd előnyomuljak,
Mivel még élni látszom,
Mivel szörnyen, szakadtan
Elütnék mindenektől,
Ami itt látható most, –
Úgy keltek itt figyelmet,
Mint az az álmodozva
Beszélő régi Mester,
Akinek a nyomába
Beléptek mások is, mert
Ha az idő kitágít
Ezt-azt, kell is vigyázni,
Hogy semmi el ne késsen,
Hogy a torz akadályok
Eltűnjenek az útból,
Ahol tovább-haladnánk –

Bocsánatot se kértem,
Atyám, ha itt vagyok már,
Tudom, tegnapra vártál,
Mivel a szó, a sejtés
Tegnapra biztatott fel,
Ám eme gondozatlan
Külsöm, félszem miatt is,
Igencsak ingadoztam.
Szegény, kopott, lehasznált
Ember vagyok, a Földön
Kíméletet se kaptam,
Se kincset. A sikernek
Közelébe se mentem,
Békésen, türelemmel
Hordoztam e tarisznyát,
A lét tapasztalását
Élénken gyűjtöttem,
Alkut ritkán kötöttem,
Legföljebb szánva-bánva –
Nem lettem forradalmár –

Ha méltósága van még
Az emberi fogalmak
Némelyikének, engem
Kis-átlaggá soroltak,
És hagytam is, hogy ez jó –
Hisz tébolyult időkben,
A hullámzó tömegben
Kell fogni azt a ritmust,
Amely megtartva őriz,
És ez okos, de bölcs is!
Elismerem, ma is bánt,
Talán gyerekkoromban
Kísértett meg utólszor
A győzelem, a láza
Az elsövé-levésnek –
Később, a sokszor átélt
Csapás, szomszéd-kudarccok
Meggyőztek, önmagamban
Építék majd erődöt –
Most ezt hozom elébed!

Nem írdatlan kövekből,
Nem is porló vagyomból
Emeltem, csak szavakból,
Hát mondom: Itt, e percen,
A mi szíves körünkben,
De lenn, a nagy vízeknél,
A sziklákon, homokban
Fúj az elő-viharzás,
Tüzeket gyűjtogatnak,
Fel sem derítve látszik,
Hol, hány törésvonal van,
S mikor a rög, a Föld reng,
Gonosz kezek a tolvajt
Inkább tovább-segítik,
Ájuldozó hatalmak
Egymásra mutogatnak,
És azt hiszik, az ágyuk,
Baromi- bamba bombák
Mindent szépen, simává,
Békességé gyalulnak!

12. zsoltár

Köznapi percből
Gerjedelembe,
Onnan a forró
Lelkesedésbe,
Majd meg a mámor
Állapotába,
Végre a fénybe,
Annak is izzóbb,
Szent folyamába
Úgy csapok át, mint
Szél a viharba,
Vesztve, kioldva
Több köteléket,
Mint aki volna
Még, a szabadság
Ösztöne bomló
Öntudatomnak
Nyûge-határa,
Súlytalanul, de
Válna le rólam,

Testi valómat
Fel se cserélem,
El se hagyom, mert
Ebben a Részben
Minden a régi,
Látom a Látványt,
Érzem a Hallást,
És ki se tágul
Térfogatom, csak
Míntha a Távól,
Kinti Valóság
Szószedetével
Rámközeledne
Régi személyem,
Vagy nem is ő, de
Ott, a jövőmből
Annak az arca,
Kit nem is egyszer,
Álmok egéből
Megtudakoltam –

Kell-e beszélnem
Róla? Hogyan kell
Most kifejeznem
Azt, ami múltam
És a jövőm is,
Mert a Jelenben
Nincs, nem egészen
Úgy van, ahogy már
Visszajelezték?
Fel se merül a
Kétely a testben,
Agyban, a szívben,
És az izomzat
Rája se zengi
Tiltakozását,
Hogy veszedelmes,
Józan időkben
Ennyire messze
Jutni, szakadni
Innen, a mából!

Ügynök, az árus,
Gyilkos, a kéjenc
Tudja, mitől lesz
Végre hatalmas,
Mert tudománya
Kész letarolni
Bárkit, azért, hogy
Többje legyen még,
Holnapi vágya
Markol odáig,
Hogy kiszorítsa
Életeinket
Innen! Amíg itt
Zúgva komorlik
Itt ez a másik
Kép, az a háttér,
Már neki lendül
Bennem a dallam,
Többre, nagyobbra
Törni magamnál,

Kérdez is, adja
Válaszait, sőt
Mintha a boldog
Párhuzamosság
Úgy ütemezne,
Mint az a régvolt,
Gyermeki játék,
Hol nem a vers szállt
Csak, de a rejtett
Mozzanatokban
Csel meg igény is
Vitte előbbre,
Tettre, sikerre
Mindeneinket!
És ez a Minden,
Most nem egyéb, mint
Elfeledése
Gondnak, a rejtő
Állapotoknak,
S mintha örökre –

Mégis, az újabb
Percben, a mámor
Ünnepi részét
Látva mögöttünk,
Ránk tör a kényes
Hit, felelősség,
Készletet a jobbra,
Arra a fontos
Meghaladásra,
Útra, amelyben
Veszteni mertünk
Köznapi mércét,
Nyűgöt, a szürke
Port, ami sokszor
Elfedi, lepné
Azt, ami bennünk
Végbemehetne,
És ami ritkán
Úgy kicsapódik,
Áldozatunkra!

Elközelítünk
Innen, odáig,
És amikor már
Ringat az érzés,
Hogy kötelékünk
Roppan, a boldog
Állapot elszáll,
Mintha sosem lett
Volna, miért van?
És ha ma röptet
Addig, ameddig,
Játszva, akarva,
Tettel, igével,
Itt, ez az őrző,
Tiszta erősség
Most kifakul, – mit
Kellene tennünk
Érte, utána?
És ha teszünk is
Bármit, elég az?

Hány öleléssel,
Hány szeretettel,
Hány szerelemmel,
S főleg az önzés
Büntudatával
Mondjuk, ígérjük,
Holnap is így lesz,
Majd meg amúgy lesz,
Mert belementünk
Vészes utakba,
Lendületünket
Vitte a készség,
Jött a kihülés,
Sőt a leállás,
Úgy alakult, hogy
Romra lehasznált
Földi valónkból
Főleg a bánat
És a kísértés
Átka maradt meg!

Mondsza, hogyan kell
Ezt a dicsekvést,
Ezt a sirámot,
Ezt a selejtes,
Dallamos ívet
Jól, felelősség
Öntudatával
Tenni elébed?
Istenem, engem
Kezdeiteimtől
Fogva az úton
Megbabonáztak
Rámtelepülő
Hangok, amikben
Folyton a ritmus
És a merülés
Más, igazabbik
Létbe vezetne,
Mít, hova tennék,
Merre, miért is?

Hogyha e mában,
Földi tarisznyám
Belseje végig –
És kiborítva
Látszik elötted,
Józan a szándék:
Égi tekintet
Messzi varázsa
Mossa le róla
Azt, ami bûn; nem
Arra-való-e
Minden a testben,
Lelki erőnkben,
Hogy kimutassa
Sok-sok ügyét, mert
Múlt, a Jövő is
Mába, Jelenbe
Olvad, a képek
Foglalatává?

Kell-e, hogyan kell
Érteni ezt? Mit
Válaszol erre,
Itt, a bolyongó
Ezredek alján,
Társak, a sorsok
Hadseregében
Egy vagy esetleg
Egymillió is?
Ó, kicsiségek
Halmaza mindez!
És aki képzeli,
És ha találgat,
Jóhiszeműen
Mérje magát a
Csendhez, amelyben
Újraszületnek
Mindenek, újból
Vágyakat élnek
Át, – de miért is?

Nem jutalom, de
Több is, esetleg
Sokszorosánál
Több lehet itt a
Benti öröm, ha
Megszületik, nem
Percnyi tanúként,
Ám nagy erővé,
Mely valahonnan
Pattan, elindul,
És legelőször
Engem, a senkit
Felnövel, újabb,
Fényes igével
Jóllakat, aztán
Csak nekihajt a
Vad meredeknek,
Hogy mire csúcsra
Jutva megállnék,
El se hiszem már!

Az, hogy a szempár
Mélybe lenézve
Még becsukódik,
Öntudatom fáj –,
Vagy hogy a csúcsról
Még magasabbra
Látva kibomlik
Bennem a kétség,
Hány a megálló,
Hol van a végcél,
Hol van a nyugvás
Ebben a dalban,
Áramolások
Áramolását
Messze-vezénylő
Dallamozásban,
Már nem is úgy, és
Nemcsak azért, Úgy,
Emberi kérdés,
Mintha leállnék –

Megpihenek, ha
Áhítatomban
Bízva kiejtem
Rád a kihívást:
Add, amit adtál
Eddig, a munkát
Elfogadom, mert
Tudja a szolgál,
Hol, mire juthat!
Ám nem a béres
Lelkületével
Érti, de szolgál
Néked, elébed
Rakva bolondos
Áldozatát is,
Mert hogy a játék
Lételemévé
Vált tudatomnak,
Mert ha az ötlet
Szent, a tiéd az!

13. zsoltár

Minden, ahogy van,
Úgy van – A józan,
Földi belátás
Szinte tapossa –
Rúgja a lábam,
Lépi a bütyköm,
Hogy belejajgat
Lent, a dagadtabb
Részen, a csontom.
Még kinevetném
Önmagam, hogy
Éppan a lúdtalp
Nem bizsereg most,
Épp, amikor már
Észbekapásig
Jutva borongós
Hangulatomból
Jól kiagyaltam
Azt, ami nem fáj,
Vagy belebódult.

Rám bizonyára
Úgy letapodnak
Olykor a gondok,
Mint a fanyűvők,
Kikben az ész nem
Tombol, a nyájas
Hinnivaló meg
Messzekerüli
Őket, ezért hát
Hallom a szívós
Hangjukat, és most,
Hogy kiabálnak,
És fenyegetnek,
És ha bolondul
Vad szövegekkel
Jönnek, az öklük
Mintha külön még
Körberepülné
Többször az arcom
És koponyámat.

„Úgy van, ahogy van.”
Mondogatom, mint
Ostoba szajkó,
És kirepedt szám
Görbületében
Meg se akadna
Már ez a hang, mert
Gyáva, akit már
Férges eszénél
Fogva kavart meg
Végzete, inkább
Nagy belenyugvás
Áldozatául
Élek, akit nem
Bűvöl el innen
Semmi – Ha itt is
Él, csak azért, mert
Gyáva lelépni!

Gyáva vagyok csak,
Öntudatomnál
Fogva? Ha tudnám,
Hogy mire vittem
Volna, ha szájal
Bennem a büszke
Vágy, csak azért is
Mondani merte
Volna: Na, nézzük,
Hogy van a „hogy-van”,
És ki tekerné
Erre, vagy arra,
És ha netántán
Én is akarnám
Csűrni-csavarni,
Helyre-pofozni,
Lenne-e jobb, vagy
Lenne-lehetne,
Volna-e másképp,
És ha igen, mért?

Hány esemény szült
Engem? A szülés
Fénye előtt hány
Érzelem és hány
Nagy szomorúság
Zárta az útját,
Míg puha csontom
És a velôm is
Ennyire ritkás
Állapotában
Jött a világra?
Most csak a várás
És elodázás
Bôsz sunyisága
Késztetni izzadt
Öntudatom, mert
Szám, ha kimondja
Ezt a lemondást,
Rögtön a múlté
Minden, amim van –

Minden? A kérdés
Így megalázó.
Horkanok is már
Önmagam ellen,
Ám a hibádzó
Láncszem a kérdés
Lényege táján
Rejti a választ:
Ennyi lehettem?
Ennyire képes
Mindaz, amit most
Bírok? Erômbôl
Más se telik, mint
Hordani önként
Ezt a lemondást,
Mert közelemben
Annyi erôszak
És az erôsek
Tébolya szolgál
Útmutatásul?

Számítási része
Volna csupán a
Földi valómnak
Minden, amit nem
Firtatok? És ha
Körbezavarnám
Önmagamot, nem
Nulla körül, nem
Fékeszakadva,
Ám türelemmel,
Tudva beméreném,
Hol viszonyulok
Jól, hova kéne
Jól lekötözni
Tiszta szövetség
Sok kötelékét,
Hogy ne ijednék
Össze rogyásig
Rögtön? A mában
Ennyi remény él?

És ha az elmúlt
Pillanatomban
Nemcsak a buzgó
Félelem ôrjít,
Vagy ha valóban
Nem veszem észre,
Mint tenyerelne
Rám, ha fölém
Nône a dögvész
Bajnoki népe,
Kell-e nekem, vagy
Öntudatomnak
Szûkre szabódni,
Összeszorító
Semmibe jutnom,
Jóllehet ennél
Többre jelölt a
Testi, a lelki
Terjedelem, hej?
Itt fut a válasz?

Távolodóban
Hallom a vigasz-
Mentes ígéket:
„Úgy van, ahogy van!”
Száz akaratnak
Kell ma azonnal
Körbeszaladni,
Hogy kiderítse:
Itt, az Időben
Tér van, a Térben
Benti idő van,
És a jelenlét
Rám a kiosztást
Rakta, hogyanja
Mára elég is,
Annyi, hogy innen
Nézve kutassam,
Hány hogyanunkat
Mennyi penész is
Rágta meg addig?

Míntha bolondját
Fújva, nevetne
Rám a tükörkép
Onnan, ahol most
Vizsgaszerűen
Nézem az arcot,
Önmagamát, mint
Nagy becsapottat.
Mert hogy idáig
Fel se merült a
Földi magányon
Túl a merészség:
Látszatok ellen
Vár a segítség,
Hívjam! Az Isten
Léte-hatalma,
Sőt az Örökké-
Élnivalóság
Himnusza buzdít,
Hogyha felérzek?!!

Hány feledékeny
Tétováságom,
Tévelyedésem
Bűne után is
Késve kapom meg
Jelzetemet! Hány
Óra, nap, év, sőt
Évtized elmúlt
Sok siratással,
És csak a késő
Ébredezés, ha
Merte, szerette
Volna megélni
Azt a teremtést,
Mely legelőbb az
Engemet érő
Kárt megelőzte
Volna, azon túl
El se maradtam
Volna soromtól?

Istenem, értő,
Messzi Atyám, az
Útban, amelyről
Néha beszélek,
Annyi csapongás
Szédeleg, úgy, hogy
Néha magamnak
Ártva felejttem,
Hogy nem a zsongó
Környezetemre
Kéne ügyelnem:
Látni, megélni,
Hallani, hinni
Kell ama távot,
Melyben a Függés
És a Valóság
Ötvözetéből
Szabsz nekem újabb
Öltözetet, mely
Védne magamtól!

14. zsoltár

Sok-sok szabály, az illem,
Az ember földi nyûge
Többször egymásba billen,
Tettekbe, a betûkbe,
Árnyékol a tudatban,
Akár a fényt lenyelné,
Hatalmuk is szokatlan,
Tolakszik bárki mellé,

Olykor talán fölé is,
Hiszen önzés, a szellem
A mélybõl fölfelé visz,
Harcolni minden ellen,
Ami útjába állna,
Ami meg is kötözné,
Bár feltüzezi álma,
Hogy gyõzzön is örökké,

Mármint ama szabálynak,
Amit gôg és alázat,
Ahogyan jegyben állnak,
Egymásnak magyaráznak;
Bennünk, értünk, belõlünk
Viharzik, fúj, kitódul –
Mi is hallunk, üvöltünk,
Mindig alattvalóul?

Amikor megszülettünk,
A kényszer és a jellem
Csendben kivárt felettünk,
Fal nõ a korszak ellen,
Majd önmagunkra lelvén
Igencsak észre vesszük,
Hogy surran más szerelvény,
Gúnyánk, testünk, a hely szûk,

Sokszor nem is titokban
Az asztalunk, az ágyunk
Megszabja, bent mi lobban,
Kimondjuk, mire vagyunk,
Ám a lélek, a töltet,
A bomba, gáz, az akna
Feszül, izgul, üvöltet,
De nyugton nem maradna, –

Így vánszorgunk odáig,
Hogy a szelíd közösség
Rogyásban szerzemállik,
Ma emlékszik az Ősrég,
A ma hatalmi ketrec,
Ahonnan messzemennél,
Mert ott értelmesebb lesz,
De mi? Van, aki nem fél?

Magamról elbeszelném,
Hogy harcolok – mióta?
Mi is a kínos élmény,
Ki, hol jöhetne szóba,
Ahol nyitját találnám,
Hogy a társakra lelnék,
Hol készül a csinálmány,
A gyógyításra kellék?

Szokásokat veszünk fel,
Korszakok oktatóit
Követjük az eszünkkel,
Hang is vezet, de bódít,
A küllem és a kellem
Egymást sokszor fedezve
Hatnak a hitem ellen,
Suttogják: Kell az eszme?

És a szavakba bújva,
És a tettekbe zárva
Dörömböl egyre, újra,
Hozzám is ágyra járna,
Mellém is települne,
Inkább belém szorulna,
Befúródna a fülbe,
Jövöbe és a múltba,

E tántorgó üzembe
Csempészi ritka mérgét,
Szökik, onnét üzenne,
Hogy elkészül a térkép,
Igéri, útra-kelnék
A kedvező irányba,
Növekedjek türelmén,
Hû is legyen iránta,

Miért? Olcsó szövegben
Az ôsi tartalomnak
Mása szól, hogy lebegjen,
Hogy minden szó, a mondat
Mércéje életünknek,
Azért hát, aki hallja,
Annak parancs! Ha büntet,
Attól még van jutalma?!

Szájak újfent szavalnak,
Az istenes szövegnek
Hasznát veszik hatalmak,
Percek, – vakok lihegnek,
A koldusok bevallják,
Hogy színes változatban
Az úr az úr, a szolgák
Hajolnak szakadatlan,

Mert mindenkor szabály van,
Közbül esetlegesség,
Fényességben, homályban
Az értelmét keresnek
Okosak, ostobábbak,
Szenvedély és hiúság
Kutatja, hol az átlag,
Adja csontját, a húsát –

Mélyén minden tömegnek
Ôrjöng a kényszerûség,
Tudatok hemperegnek,
Hogy a nagy kint lehûtsék,
Mert a kemény ütések
Nyomorító hatását
Képzelnék szenvedésnek –
Hogyan? Ez itt a Másóság!

Itt szól özönnyi kétség,
Szikár értelmezések
A szavak csörtetését
Szelidítik. A résznek
Joga lehet egészé
Felnôni? Vezetôkben
Sok szem kutatva nézné?
Bennük van az Idôtlen?

Ki kit hívhat tanuul?
Az örök tartalomnak
Fölébe hol, mi zúdul?
A formák mért loholnak?
Ki játszik, hol, ki ellen,
Hogyan nem alakul ki
A végzet? Aki cselleng,
Hová fog idomulni?

Parancsolók születnek,
De közmegegyezésre?
A jog szűkebb seregnek
Kifözött késztetése?
Ha bárki erre-arra
Ámulhat, birtokolhat,
A Teremtés akarja
Mіндеzt? A Nap a Holdat?

A porszem porszemekre
Épülve büszke halmaz?
A fény fénnel keverve
Száguld, ôrjít, jutalmaz?
Ki tudja, hány elemnek
Szorít helyet e korszak,
Gyilkolni, szülni enged,
Míg lelkünk összeborzad, –

Gyógyít a régi szózat,
Akárkit, mint tekintélyt
A nép nyakába sózhat,
Mert az érdek szerint él?
Az Élet Gondozója
Megengedi, hogy innen
Távozva udvarolja
Személyem majd a Mindent?

De hát petyhüdt szavakban
Mit gondol, mit javallhat
A hűség? Hogyha vakkant,
Nem indít forradalmat.
Mi hallunk, hallanánk, ha
Pattanna új találmány
A régi Mi-Atyánk-ba –
Töprengenénk a hálán?

15. zsoltár

I.

Még belebújnék
Mondataimba,
Szórni szeretném
Szét magamat, ha
Gondolatokban,
Hangzataimban
Új adományom
Volna a társak
Szíve-ügyének,
És ez az osztás,
Míntha a testem
Oszlana szét, vagy
Vérem ömölne,
Mint az a vonzó
Példa, amelyre
Büszke hitemmel
Visszautalnék,
Kétes utamból,
Mert hogy e szórás
Lelki ajándék –

Még rövidebben
Szólva, de bátran:
Áldozatot kell
Tennem, az oltár
Képletesen, vagy
Piszkos anyagból
Gyúrva – elöttem!
Semmi-egyéb nem
Kell, a szememmel
Látom a tétet,
Méreteit, csak
Pillanatot kell
Várnom, a kellő
Öntudatot, sőt
Késedelemtől
Sem riadozva
Kell a kiérlelt
Szellemi szándék,
Mít, hogyan adjak
És kinek és mért?

Innen, e perctől
Fogva a tőke
És a tulajdon
Támasza itt van,
Rajta is állok,
Messzetekintek,
És ha belátom
Távlatomat, már
Mérnöki munka
Úgy elemezni,
Hogy le ne törne
Lendületem, vagy
Hogy le ne állna
Ívem, amellyel
Innen, a kezdő
Várakozásból
Átalakulok
Tettbe, erőbe,
És csak a hangját
Küldöm előre –

Nemcsak azért, mert
Hírnökeinkben
Lusta a hajlam,
Észbe se vették
Még, hogy a korban
Mennyire minden
Mást alakíthat,
Mint ahogy eddig
Volt a közösben.
Áldozatom nem
Jog, kötelesség,
Erre születtem.
Évtizedekre
Bontva szavaltam
Azt, ami nélkül
Nékem, elöttem
Nincs Jeruzsálem,
Más ez a templom,
Más ez az oltár,
Nincs az a lélek –

Majdnem a végén
Pattan a szólam:
Több-millió-év –
Száraz adat, nem
Több tudatunkban,
Mint a valótlan
Szám a Valóság
Látszata mellé,
Még az utolsó
Pár-ezer év is
Néha találós
Mondatok olcsó
Nyúge, igazság-
Vonzata kétes,
Sejtelem és hit
Elboronálják
Még a hiányt, ha
Jutni szeretnénk
Többre-előbbre!
Honnan? A múltból!

Merre? Jövônkért?
Ebben a mában
Volna a kellô
Útravaló, de
Nemcsak öröklött
Gúnya, amit rég
Kapva megúntunk?
Volna-e méltó
Megjelenésünk
Földi magunkért?
Bûntudatunknak
Részéért? Ha
Körbeszaladjuk
Ebben a körben
Azt, ami még van,
Azt, ami már nincs,
Azt, ami még lesz, –
Billen a mérleg?
Merre? Ki tudja?
Hány az irány itt?

Vallhatom itt, most,
Ebben a percben,
Hogy valahányszor
Meghaladom, mert
Hajt ez a mozgás,
Ûz az iram, vagy
Elhiszem azt, hogy
El se maradjak
Ösztöneimtôl,
Újra-meg-újra
Dobban a hajrá
Lába nem egy, száz,
Sorra tapossa
Mélybe, dühödten
Azt, ami még van,
Ám ugyanakkor
Rúgva lepusztít
Engem, akit ver,
Kerges a kényszer,
Vágy, felelôsség –

Majd fenyegetnek
Itteni álmok,
Benti hatalmak,
Kinti ügyetlen,
Tétova férgek!
Így, ha az arcuk
Szembe kerül, nem
Álmatag órák
Jutnak eszembe,
Fel se dühít, hogy
Végezetül a
Testem a Földé,
Persze, miközben
Elhanyagolnám
Azt, amiért a
Messzi harang szól:
Jobb, ha elosztom
Mind, amim itt van,
És a kimérést
Én akarom csak!

Mert ha kimondtam,
Hogy nem az önzést
Kéne követnem
És nem a múltat
Hallani-látni,
És a határt nem
Kellene tudnom,
És ha a dallam
Megszakad, azt nem
Kell belesírnom
Abba a néma
Térbe, az örlő
Óra-ütésbe,
Mely nem is érti,
Mennyire apró
Tét ez az Ember,
Mennyire képes
Visszaköszönni
Annak, akit nem
Tud letagadni?!

Mámoros érzés,
Vagy nem is az, de
Testtelenítő,
Vad bujaság, ha
Vézna valómat
És az anyagság
Sok kötelékét
Oldani vágyom –
Részletezem már,
Mért, hova, mennyit
Kellene szórnom,
És az a mennyi,
Merre, kinek kell?
Ám ki tud engem?
Én felajánlom
Mindenem! És Ő
Elfogad engem,
Tetteimet ma,
Ebben a korban?
Vagy van a tûrés?

Sokszor eszembe
Jutna a Törvény:
Bár szakadozva
És szakaszokra
Bontva-bomolva
Megvan a Rend és
Benne a használt
És odapusztult
Kezdet, a Mozcás
Nyitni-kizúdult
Friss örömeinek
Mámora! Erről
Gondol a Szellem,
Vagy csak a szolga
Bármit-akármit,
Akkor a Törvény
Nagy tüdejéből
Elszökik, elszáll,
Messzerepül a
Ritmus, a dallam –

Ezt tudatunk már
Úgy veszi, mintha
Sérelem érné –
Néki a teljes
Lét, az egész Sors,
Kezdet, a Vég, a
Benne-levővel
Egyszövetűen
Kell!! Nem a szükség,
Mintaszerűség
Gondjai révén!
Őt, a kivételt
Önmaga ellen
Így kitalálták
Lenni! Ezért hát
Ostromot indít,
Mint aki tudja:
Mást nem is adhat,
Mint csak a harcot,
Úgy, ahogy érti!

Ó, ez az értés!
Merre, hová és
Mért igazodjak?
Hány a világ, és
Mennyit is élek
Át, hogy a rámmért
Tennivalókról
Most ne beszéljek?
Hány a világ? És
Lényegeimben
Honnan adódik
Annak a buzgó,
Fényes erőnek
Megtapadása,
Mely kideríti
És alakítja
Sorsomat, itt, a
Testi letétben?
Művelet ez csak,
Tőke-kamatra?

Szinte kegyetlen,
Más vegyelemzés
Kellene most, nem
Balgá mulasztás!
Ránevelődni
Arra, amit már
Tudni szeretnénk
Régen: A testi
Osztvá-megőrzés
Végtelen utca?
Nyomvonalában
Míntha a kergék
Játszani vágynák
Látszataikban
Önmagukat, míg
Én fuvaroznék
Másokat is, mert
Munkaadómnak
Nincs tudomása
Titkos ügyemről?

Vagy csak időpont,
Mód, szerelés és
Felvezetés kell,
Fél-felelősség,
Félve-beosztás,
Mert csakis útban
Válik a tett, az
Izgalom és láz
Őrületévé?
Elkülönülten
Láttatom ezt a
Tennivalót, vagy
Önmagamát csak
Úgy különítem
El, hogy a végén
Végre kitessek:
Emberi osztás
Mit nem akarhat?
És mi a számla?

Kell-e belátnom,
Hogy valamennyi
Fáradozásom
Egy sunyi pontra
Kúszik, az égbe:
Hány akarat van?
Itt a szabadság
És szeretet hol
Tépi a láncot,
És aki tépi,
Kapjon-e többet?
Vagy vegye észre,
Hogy nagy a vétke,
Így a vezeklést
Kezdje meg azzal,
Hogy darabolja
Öntudatát szét,
Össze, hisz ezzel
Megszabadul sok
Ütközetétől?

Küldjem a részt itt
Messze? Egésszé
Úgy se lehet! Ha
Átídomulna
Másban, a Mássá,
Hány nyeresége
Lesz ama Legfőbb
Jónak, akit ma
Tiszteletünkkel
Körbeutaznánk?
És aki kapja
Áldozatunkat,
Elfogadását
Visszajelenti
Vagy marad itt a
Kétely, a kétség
Mélye? Homálya?
Vagy mi rohasztja
Itt sikerünket
Csúf remegéssé?

Így bizony! Itt az
Állhatatosság
És a törekeny,
Nagy bizalom csak
Köznap i ábránd,
Fény ama kényes,
Hajnali órán,
Ott, amikor még
Senkise sejt i,
Honnan, a szé l l l
És a viharból
Támad-e orkán,
Mely kisperhet
Sok hiedelmünk
Háza-tövéből,
És odacsap majd
Tájban, időben
Ahhoz, akit nem-
Tudva szerettünk?
Társam az Isten!

16. zsoltár

Mint a személyes
Isten igenlő,
Földi letétje,
Több kegyelemből
Részese dem, sôt
Élvezem, élem
Ezt a világot,
Mely nem eléggé,
Úgy az enyém, mint
Bírni szeretném, –
És ez az érzés,
Vágy, ami éltet,
Messzevetíti
Bennem a képet,
Azt a megélést,
Jót, amiből már
Elszabadulhat
Gyorsan a mámor,
Egy sosem-is-volt
Lelkesedés is –

Itt, e homályos,
Kósza szövegben
Felfokozódik,
Lázba-szövődik
Én-tudatom. Nem
Rakja körül a
Láncolatok nagy
Súlya, kibomlik
Sok kötelem, ha
Bármilyen hasonlat
Engedi hívni
Még közelebbre
Ezt a valótlan
Fellobogást, csak
Annyi: Személyben
Gondolom el, hogy
Ott ül, a végső
Dolgok ügyéről
Dönt az a Szellem,
S boldog is ettől –

Kurta, szerény kis
Kapcsolatom hoz
Össze ezernyi
Semmi-elemből
Ôs-Atyaságot,
Sôt a Teremtést,
Mint keresetlen,
Köznapi munkát
Nemhogy elemzi,
Felteszi, mint az
Asszony a konyha
Láng-takarékján
Fôznievalóját,
Mert kitalálta:
Kell a családnak
Ennie, és ha
Élni akarnak,
Kell az erô is
Mindenüvé, a
Testnek akárhogy!

És az „akárhogy”
Rázza elôször
Nálam a csengôt,
Nem bonyolódva
Tiltakozásba,
Mert a jelentôl
El se szakadva,
Meg se haladva
Félig a sejtést,
Érzem a csapdát,
Így a Teremtést
Elfogadom, mint
Rengeteg élmény
Kulcsfiguráját –
Már ha Családról
Szólok, azért van,
Mert szeretetrôl
Tudni – örökség.
Fô elem itt a
Kép, ami elszállt.

Ám az „akárhogy”
Részletezésre
Int. Valahonnan
Minden igyekszik,
Út van az Útban.
Vándorok, élő
Mozzanatok, nagy
Távlatok, oldó
Tettek, az oldott
Állapotokban
Ütközetek, vagy
Titkok inalnak
Erre-amarra,
És az erőtlől
Másik erőig
Ér el az egység –
Cél, ok, az összhang
Részletezik, hogy
Mít, ki, miért tesz,
Hogyha tehet még?

Vigaszaim közt
Megvan az egy-két
Szó, dadogások
Közt a silány érv,
Példaszerű szó:
Végtelen! Ezt ha
Elfogadom, mert
Tételezés, a
Részletek innen
Nem magyaráznak
Jól, de a benti
Mérce, a látvány
Ezt ki se zárja,
Ennek az Egynek
Lényege!! És ha
Tudva megélem
Én, a személy, őt
Így fogadom fel!
Végtelen! Ennyi,
Semmi-egyéb-más!

Mekkora bûnös,
Emberi gôg ez?
Felfogadom, mert
Képzetelemmel
Mást nem is értek
Meg, csak az embert,
És csak a rámszállt,
Emberi módon
Itt közelítem
Azt, akiért az
Életet élem –
Érzem is azt, hogy
Eddig a kedvelt
Bölcsélet élt, de
Most bonyolultabb
Képletek állnak
Össze elébünk,
És a szerény agy
Új fogalommá
Gyúrja az eszmét –

Végtelen? Újból
Mondom! Ezért hát,
Mert a Teremtést
Emberi képben
Látom, a Legfőbb
Jót ez a forma
Hozza, jelenti
Nékem! A Térben
És az Időben
Úgy alakítom
Őt, hogy az ártás
El sosem éri,
Mert hogy egyébként
Vége-szakadna
Mindeneimnek –
Kellene rögtön
Máshova kapnom,
Más gyökerekből
Vonni erőt, de
Honnan? Ahol nincs?

Eddig az ember
Félre-tagadva,
Tudva a túlsó
Partot, a túlsó
Részleteket
Hitte Atyának –
Hitte a Legfőbb
Lényt, Egyedülit,
Tiszteletével
Trónra emelte,
Mert ez a földi
Rend a hatalmat
Tartja magasba,
Sőt akarhatnak
Sejti a tettet,
Mely kikerülhet
Innen-amonnan,
Itt kiterítve,
Ott lekonyítva
Végzi a mozgást.

És szakadatlan
Őről, akár a
Malmok! A túlsó
Rész nem a végzet,
Sőt nem az álszent
Lét temetése.
Mára a formák
És a személyek
Átalakultak
Benti szereppé,
Szellemi képpé,
Rang a cselekvés,
Jó, tudatos rend,
Ő, aki rendez –
Hogyha a játék
Vége felé jár,
Szervezi újból
Rendszereit, mert
Nincs a megállás –
Végtelen ő – nem?

Nem vonom össze
Őt, soha mással!
Annyi-ezer más
Mondhat akármit.
Én a Teremtőt
Nem vonom össze
Mással, a képpel,
Mely velem él és
Bennem adódik,
Csak közelebről
Nézve szeretném
Látszatait vagy
Földi hatását
Régi szavakba
Önteni, értsék
Őt, aki nékem
Végtelen, én meg
Nála lakoznék
Itt, kis utamban,
Sőt azon is túl –

Most befejezném!
Szó nem akarja
Most az egekbe
Rakni az embert,
Mert hogy a rangja
Úgy kevesebb se
Volna Uránál!
Szenvedek ettől!
Minden, a testben,
Gondolatomban
Megjelenő hit
Messzire tágít
Engem, a honvágy
El-kiragadja
Innen, igéri,
Tudja, hogy úton
Lenni nem olcsó
Vágyakozás! A
Földi zarándok
Másban is indít!

17. zsoltár

Széles képcsarnokomban
Hivatlanul, de pontos,
Értelmes rajzolatban
Kószálnak férfarcok,
Bólintanak, ha simán
Feltűnnek, a homályos
Vonások némi fénytől
Borzongva alakulnak
Rokonná, ismerőssé,
Akikről nem eszemmel
Tudom, kik is lehetnek,
Kik élhettek, mikor-tájt,
Kik lesznek, mit akarnak
Tőlem, e pillanatban?
Először is figyelmet
Követelnek, tekintély
Sugározná belőlük
A szándékot, azért is
Még meglepőbb, hogy engem
Nem is szólítanak meg!

A szemnek rebbenése
Nem árul el, nem is mond
A látványnál se többet,
Nemcsak festmények ök, de
Nem is fotók, amikről
A technika az értés
Tényét bevallaná, de
A testi forma révén
Jutottak közelembé,
Olyan futószalagról,
Ahonnan csak a szellem
Képes más útra térni,
Vagy akit épp a végzet
Odébb-arrébb irányít
Munkára-feladatra!
Nézek szemük közébe,
A fényforrások útján
Igyekszem jól követni,
Hogy a lelkükhöz érjek!
Honnan legyen a módszer?

Valótlan gondolkör
Vezetne gyertya-lánggal,
Én pislogok, meresztem
A szememet, eszemmel
Alig jutok tovább, nincs
Fogódzóm, csak az arcot
Tanulni képtelenség,
A homlok, orr, a hajban
A nyírás, a szokások
Nem egy mezőbe törnek,
És mégis sujtogatnak
Az ismerős vonalkák
Által elővarázsolt
Vonzalmak, Uram, én ezt
Valahol már bemértem,
Emettől el se vettem
Ajándékát, amannak
Tartozom kézfogással,
Itt régi jog penészlük,
Láthatnám iratát is?

Miért támadnak így rám?
Miért nem válaszolnak,
Ha kérdezek? Mivégről,
Hogyan jutottak eddig?
És ha az volna célul
Kitűzve itt, ma, nekik,
Hogy bárminő barátság,
Esetleges rokonság
Kötélkét bevallva,
Névről szólítanának,
Hogy értsem, engem érint,
Ami történik? Így csak
Késésben én lehetnék,
Nem időben füleltem,
Miért, kik gyülekeznek,
Vagy nincs fényben eléggé,
Amit nem látomás-ként,
Valósként kell megélnem?
Kis történéseimben
Hány választó-vonal van?

A gond hosszabb is ennél!
Akárhányszor leszáll rám
A kép, a hirtelenség,
Ahogy zavarba jönnek,
Azonnal felmerül, mint
Nyilvánvaló megoldás:
Az üzenet nem öncél,
Nem a perc áztatása,
A szellem éltetése,
Jelenlétem csigázza,
Valamit tenni kéne?
Az arcok elsorolják
A kínzó némaságot,
Rajzásuk elevenné
Teszi nálam a hajszát –,
És mégis! Mintha börtön
Rácsáról nône árnyék
Közénk, le ránk, miközben
Tudom, hogy dönt a Törvény –
A nagy véletlenekről –

Ha így van is, előttem
Egyre nyilvánvalóbbá
Teszik, hogy most nekem szól
A játék, ez a mozgás,
Akármilyen merengő
Tekintettel figyelnek,
A messzi ihletettségek
Árad felém belőlük,
Értem, hogy szeretettel
El kell fogadnom őket,
Mert munka közepébe
Érkeztek, asztalomnál
Tanyáznak és vigyázzák,
Hogy végre abbahagynám
A már soronlevőket –
A készletet is értem,
Kapcsoljak át a bennük
Futó áramkörökbe,
Mert köteles vagyok most
Velük szolgálni – Hol? Mit?

Ettől a pillanattól
Mínhogyha rendeződne
A kapcsolat, amit nem
Ünneplő alkalomként
Fognék fel, csak fogadtam –
Van ez így néha-napján,
Hogy csak helyére billen
A lét maga-magától,
A benti-kinti nyüzsgés,
Felejtett csacszkaságok
Között, felett felépül
És nem erőltetetten
Az összhang, ami nélkül
Nehezen fut az élet –
És mintha fűtené is
E köznapi megélést
A tudatos valóság,
Mert a kínzó szorongás
Kiszellőzik ruhámból,
Mint ólom a fejből –

Uram, tekints le rám úgy,
Mint vén, tapasztalatlan
Vándorra, aki itt jár,
De apró részletekből
Nem ért még, nem is úgy ért,
Mint olyanok, akikben
A fényes kezdetektől
Még fényesebb utakra
Szolgál a lány, világít
Bennük, nekik, elébük,
Így kedves harsogással
Tehetik és teszik meg,
Amit még tenniük kell!
Sokszor elnézem őket,
Milyen jól egybegyűlnek,
Feléled a közösség
Ereje, lángja bennük,
Hatásuk tombol is már
És nemcsak a jelenben,
Végig, a létezésben –

Ha szándékos szerint van,
Hogy a rámmért magányban,
Személyes tetteimben
Éljem meg, és ítéljem
Mindazt, amit te küldesz,
Amit megadsz, azért is,
Hogy hitet ne veszítsek,
Biztass jól belelátni
A kinti változások,
A benti események
Sodró folyamatába,
Ne csak a részletekre
Buzduljon akarattal
A maradék erő, de
Ott kapjam el a ritmust,
Ahol a szárnyalásig
Lehet eljutni, jobban
Fogódzni, a szilárdság
Tudását is szerevezve,
Ajánlott kötelékbe,

Mert egy dolog megélni
Valahogy a reményt is,
A vágyat szenvedéllyel,
Azt venni bizonyosra,
Amit ma befogadtunk,
De nem jó gyakran, újból
Lecsúszni kételyekbe,
És csak azon veszôdni,
Miért érdemlem én ezt?
Ha ezt a társaságot
Azért kerítéd így rám,
Mert a vágyott kegyelmet
Ezzel helyettesítéd,
Alázattal fogadnám!
De szólj, biztass, világolj!
És ha csak pusmogok, hát
Csupán fejemre gyorsan,
Mert szóból ért az ember,
S főleg, ha idejében
Kap tetteles tanácsot!

---

18. zsoltár

Témád korábban megkísértett,
Uram, évekkal ezelôtt,
Nem szült belélem földi érdek,
Néhány fohásznyi összejött,

Megindokolni, amit értek,
Honnan is várok, hány jövôt,
Honnan indulnak a miértek,
Belül és a fejem fölött –

Nem olvasták, maradt papíron,
Bár vártam a gondolkodást,
Közösben hat a látomás,

Most zsoltározva újra hívom
Ezt a népet, a korszakot –
Övék a hangom, itt lakott.

19. zsoltár

Üzenj kódorgó társaimnak,
A mában ne a mát keressék,
A végtelen a véglegesség,
Parancsok élnek, lenni hívnak,

Örömmel, bánattal, röpke kinnak
Gazdája lennél, vágyat, estét
Szorít, szépít a tettelegesség –
Szemünk kinyílik, majd megint vak,

És álmodunk, hogy lesz az ünnep,
Elvesztjük-kapjuk mindennket.
Mint a búcsún a gyerekeknek

Színek, vonalak integetnek,
És akkor boldogok leginkább,
Ha csak sejtik a tarka mintát –

20. zsoltár

Uram, lelkünkben él-e még hit,
Vagy csak fogódzunk álmainkba,
Ha a véres hinta-palinta,
A napi baj elveszni szédít?

Hogyan teremnek új igéid?
Bevilágít-e titkainkba,
Vagy dallamát fülünkbe ringja,
És nem hat a társak szívéig?

Fáradtan, olykor meggyötörve
Gazdálkodom kapott időmből,
Riaszt a piac, hangja bömböl,

S mint taposó ló, közbe-közbe
Fel is fogom, viszem a terhet,
Amíg a lélek el nem ernyed.

22. zsoltár

Uram, ha van még a sugallat!
Ha Róma, Mekka, Moszkva
Együtt és nem megosztva
Vezetnek lelki forradalmat,

És más, felnyüzsgő hatalmak
Ereje is szorozza,
Léted nem vak zsolozsma,
Békét hoz, áldást és nyugalmat!

Legyen atyai késztetésed
Az évezred záró csodája,
Hogy szünnének a szenvedések,

A nép megélné, hogyha nála
Házalna kegyes atyáságod?
Uram, tégy úgy, ahogy te látod!

21. zsoltár

Uram, az arra illetékes
A lépést most se teszi meg,
Bóklász, hunyó arcok mögé les,
Kivár, s nem használ senkinek,

Megértjük, az idő bevégez
Sokat, mi nem hitetlenek
Volnánk, csapat, ami, ha érez,
Rásajdul: tettek jöjjenek!

Lehet minket kardélre hányni,
Pusztá kézzel semmik vagyunk,
Nincs egységünk, ez a bajunk,

De ha jelzésünk szalmaszálnyi,
Sőt az is inkább egyszeri:
Tett, ahogy a célt ismeri!

23. zsoltár

Uram, nem szűnök meg szólani
Hozzád,
Latin imákat mondani,
Hogy lanyhuló erőm fokoznád,
Még itt történhet valami –

Segítsd bennem ezt a zsolozsmát,
Hogy naponta fogjak neki,
Ne sújtson le ártó gonoszság,
Mikor tettem méregeti,

A célért add fölém hatalmad,
Hiszem, Uram, hogy csak veled
Gyôzhet a tett, a képzelet,

Jámbor szolgád fülelve hallgat,
És szólhat is hitelesebben –
Sok itt a gond, a rendezetlen!

24. zsoltár

Akárhány féle nevedet
A csillagokba írhatod,
Szívünk hegyére teheted,
Legyen a Te akaratod,

Körítésként megengeded,
Hogy a bűnöket, bánatot
Osszák el az áldó kezek,
Sebeinket simogatod,

Uram, már nem is kérdeztünk,
Nem búsulunk múltunk fölött,
Jelenben látjuk a jövőt –

Amit fel nem ér az eszünk,
Azt majd helyettünk gondold!
Tedd békéssé a földgolyót!

25. zsoltár

Uram, ha Mózesed kihozta
Egyiptomból hitét, a formulát
És arcodat, az égi rosta
Rázza le róla, ami szarkaláb.

Ne engedd népedet tilosba,
Állítsd mellé sereged angyalát,
Hogy a lelkét tisztára mossa,
A végő szánmdekig legalább.

Kínzó, mély gyötrődéseimben
Kísértett gondolat és késztetés,
Úgy is fogtam fel, mint nagy
büntetést,

De mára békésen tekintem
Édes málhámnak, – hallom hangodat,
Mint kedves vendég, jókor látogat.

26. zsoltár

Nem szomorú, csak
Bánt, hogy az óra
Adva-kimérve,
És mi szeretnénk
Tudni, mivégre
Volna a múltó
Tartalom? És mit
Kellene tennünk,
Hogy ne vesződne
Mással, a jónak,
Rossznak, a károk
Mérlegelését
Hagyva magunkról
Hullni-leválni.
Mert a valódi
Jó bizonyosság
Messze van innen,
Vagy mi nem értjük,
Hol, mi, mivel tud
Egybeszakadni?

És ahogy éppen,
Percnyi szünetben
Gondolok arra,
Mekkora mozgás
Lót-fut a pályák
Rengetegében,
És ami hajtja
Őket, a buzgás,
Áramlás, az
Egyszeri részvét
Abban, amit nem
Tesz felemássá
Semmi, a lényeg
És a tulajdon-
szülte teher, mint
Tétova árnyék,
Félve tapad meg
Ott is, ahol nincs
Test, csak a szellem
Léte suhoghat?

Felfogom, élem
Azt, amitől még
Nem szabadulok
Meg, ha enyém volt,
Hogy nekem ezt a
Porszemesülő
Földi csodát kell
Osztanom, ám hogy?
Szórom a mának
Azt, ami bennem
Szórakozottság.
Tudva-tudom, hogy
Mások egét is
Ez, vagyis ilyen
Baj bonyolítja:
Kell-e vigyáznom?
Hány helye volna
Annak, amit nem
Tarthatok, és nem
Én viszek arrébb?

Céltudatossá
Válik-e végleg
És csak a hitben,
Minden? Uram, ha
Messzefokoztad
Bennem a kérdést,
Tégy le nyugalmad
Kincseiből pár
Barna garast, hogy
Lenne, mivel, mit
Újra fizetnem,
Mert a kifosztó,
Földi bolyongás
Éppen azért baj,
Mert bizodalmunk
És az erőnk is
Elhagy! A végső
Óra ne lenne
Vallani hívó,
Nagy nyomorúság!

UTÓSZÓ

Boldog vagyok, hogy barátaim asztalára tehetem, a kezükbe adhatom az Új Zsoltárokat. Ezek valóban a bibliai énekek hangulatát akarják idézni, azaz a nem elhanyagolható felhanggal, hogy ezeket az imádságosnak gondolt sorokat éppen Egerben, hetvenöt éves koromban, már az élettől búcsúzóban írhattam le.

Boldogságom egyik oka, hogy zsol-tárokká oldódtak gondjaim, amik életem egyetlen igazi témája körül rakódtak le. Aki eddig megjelent füzetemet olvasta, annak nem okoz nehézséget megtalálni érzéseim és elmélkedéseim vörös fonalát, amely végighúzódik földi vándorlásomon. Évtizedekkel ezelőtt két hosszú-hosszú drámai költeményt írtam (A lényeg, avagy az Isten kabalája, A téma megkísértése, avagy az Isten drámája), és azokban összefoglaltam mindazt, ami addig a lelket nyomta: szerettem volna megtudni, megértik-e, elfogadják-e embertársaim, hogy személyes Isten-élményem van. És ez a kép, ha a megélést képnek is lehet nevezni, más, mint amit mások megélnék. Akkori méltatóm ezt a két írást olyan összefoglalónak nevezte, amelyben a kor embere hitet tesz önmagáról, olyasmit is hozzátéve, hogy miben sem válik el ez a kép mindattól, ami a vallás – jelen esetben a katolicizmus – rendszerében létezik, vagy abból kiolvasható.

1995-ig kellett várnom, hogy zsol-tárim Atyja eligazítsa a bennem lévőket, némileg rendszerezze, hogy kósza mondataim, ténfergő gondolataim őrző formára találjanak. Nem több ez, de nem is kevesebb ez a néhány parányi foszlány, mint vallomás arról, ami bennem végbement, végbemegy és még jó néhányszor végbe fog menni, – ha az én Uram éltet.

Lehet, hogy a zsol-tárok mondatai ma világosabbak, noha távolságtartóbbak, mint azok, amiket évtizedekkel ezelőtt lejegyeztem. Persze-persze! Fiatalabb korában a földi vándor telve van önmagával, önmaga fontosságával, sokszor a téma elé is önmagát rakja, vagy úgy öltözteti a megszólalást, mintha annak csak róla kellene szólnia. Ma már más a helyzet!

Kilenc-tíz esztendő lehettem, amikor minisztrálni jártam az Angolkisasszonyok-hoz. Akkor a latin mise így kezdődött, ezzel a zsol-tár-résszel: Introibo ad altare Dei Ad Deum, qui laetificat iuventutem meam! (Bemegyek az Isten oltárához, az Istenhez, aki megvidámítja ifjúságomat.) A szöveget fordítottam, mert szépnek és zengzetesnek is találtam, de azt felfogni nem voltam képes, hogy az Isten az én fiatalságomat hogyan, mivel, mikkel vidámítja meg? Ma már tudnám, de hát az emberfia épp akkor nem figyel oda, amikor kellene. Eger, a barokkvilág, a gimnázium temploma, a főoltár, aztán a Minoritáké, a Ferenceseké, az oltárképek, ahol a barokk ember inkább önmagát öltöztette ünneplőbe, semmint érzékeltetni akarta volna azt a nagy-nagy távolságot, ami a külsőség és a lélek belső, rettentőnek is nevezhető mélysége között tántog.

Talán ennyi az, amiért ezek a zsol-tárok most elhangzanak. Eger szülővárosom, mostani, innen-onnan jött vezetői, hősei, urai azt se tudják, mi fészkel ebben a városban, a falak között. Nem is az ő gondjuk ez, az idő helyére teszi a tévedőket és a tévedéseket. Mi meg zsolozsmázunk itt, mint eleink tették, mert nekünk ez a dolgunk.

F. A.

Tartalom

Előfőhász	2
1. Zsoltár	3
2. Zsoltár	6
3. Zsoltár	8
4. Zsoltár	10
5. Zsoltár	15
6. Zsoltár	20
7. Zsoltár	22
8. Zsoltár	25
9. Zsoltár	29
10. Zsoltár	31
11. Zsoltár	35
12. Zsoltár	38
13. Zsoltár	42
14. Zsoltár	45
15. Zsoltár	48
16. Zsoltár	53
17. Zsoltár	56
18. Zsoltár	58
19. Zsoltár	58
20. Zsoltár	59
21. Zsoltár	59
22. Zsoltár	60
23. Zsoltár	60
24. Zsoltár	60
25. Zsoltár	60
26. Zsoltár	61
Utószó	62

A SZERZŐ EDDIG MEGJELENT MUNKÁI:

Útrakészen - versek - 1943.	Mózes 1993.
Ez is színház - Szatíra - 1988.	Apokalipszis 1993.
A lényeg, avagy az Isten kabalája - Drámai költemény - 1988.	A misztérium 1993.
A téma megkisértése, avagy az Isten drámája 1988.	Zsuzsa és a bírák 1994.
Oratórium a pokoljárásról - Versek - 1990.	Egy korszak antológiája 1994.
Hajnalban, félve, este - Poéma - 1990.	Nikotrisz és Nitager 1994.
Töredékek - Versek - 1991.	Farsangi generális 1994.
A lágerszázad énekei - Versek - 1991.	Morzsák 1995.
Mozaikjátékok 1992.	Ének Egerről 1995.
Isten bohóca 1993.	Új zsoltárok 1995.

Szerzői kiadás.

Minden jog fenntartva.

ISBN 963 650 134 3

Radó Nyomda Eger, Balassa u. 30. tel.: 36/427-084

FARKAS ANDRÁS

Új zsoltárok

(:*Psalterium novum*:)

1995.

Előfohász

Barbár-kéz tartja itt edényben
Apró kagyló-imáimat,
Eléd teszem. Az áhítat
Felrobban némán, az edény nem,

Alázat füstje száll, a fény leng
A földi szeretet miatt,
A türelem ereje a tényben
Ígéri, hogy mindent kiad.

Eszem, tudatom itt keresné
Máig titkolt határaid,
De egyszer még és ugyanitt

Szeretném sikeressé
Építeni e kis mutatványt –
Ha múltam szintjét meghaladnám?

1. zsoltár

Nagy vergődéseink közt,
Uram, töprenkedünk csak!
Miért szolgáltatod ki
Nekünk Magad? Mi módon
Kapunk mi Isten-élményt,
Amikor rendezetlen,
Szennyes zavarban élünk.
Csak innen fúj a bánat:
Kell lennie valódi,
Meghitt találkozásnak,
Mikor nem rusnya gépek,
Nem fegyverek, a bombák
Parancsa testesíti
Dühödtté-óriássá
Kínzó félelmeinket,
De fényben-áhitatban
Véljük olvashatóvá
Tekinteted, az arcod,
Ahogy igaz igédet
Felfogni is szeretnénk!

Az írások tanítják,
Hogy mi szükségben élünk,
Az egyesek, a népek
Untalan vándorolnak,
Sôt halljuk Mózes óta
Ígéreted, ha halkabb,
Ha hangos dallamokkal,
Juttatja az eszünkbe:
A szerződés közöttünk
Nem szűnt meg. Ezredek vad
Zajgása mit sem árthat,
Örök a kötelékünk.
De hát, tudod, az úgy van,
Hogy minden megszokottság
Arányos a felejtés
Bolondos négyzetével;
Talán szóképek addig,
Amíg a korszak örült
Robajjal fel nem ébreszt
Sok holtat, félig-élőt!

Ügyvédi ártalomként
A szerződés ma piszkál!
Tanultam és ez okból
Merészem idehozni,
Hogy szükségből, koronként
A te bölcs kezdeményed
Maradt pályvára vetni
Néhányat a jogokból;
Bemérve tudom azt is,
Hol, hány a kötelesség.
Lehet, hogy ez nem így van,
Főleg, ha a Teremtés
Adná a viszonyítást,
Mert sok ajánlatod volt
Korábban, az időben,
Nálunk, nagy helyzetünkben
Nagyon időszerűvé
Érett újból leírni:
Mi a parancs, hogyan van
Minden? Csak úgy, csak önként?

A távolság, amit mi
Megtenni úgy se tudnánk,
E földi létezésben
Megérlel ideákat:
Önállóak vagyunk, vagy
Olyan laza a függés,
Hogy szinte mit se számít?
Ezt így kell mondanom, ha
A sürgető szabadság
Követelése hangzik
Mindenfelől! A tények
Csatározása folytán
Az látszik ésszerűnek,
Hogy végre összeüljünk
Közös elmélkedésre,
És újra megtaláljuk
A közöset! Ahogy már
Szerét ejtettük olykor,
Mikor a tárgyaló fél
Mert felvállalni Téged.

Ne hidd, Uram, hogy engem
Mások piszkálnak. Útban
Vagyok a végkifejlet
Felé, nem érdekelnek
Árnyak, arasznyi érdek.
De ha új gondolattal
Terhelsz, meddig cipeljem?
Míg mások azt beszélnek,
Fecsegő gyáva volnék?
Ha szentjeid kilétét
Faggatnám, ostobává
Fokozna a tekintély!
Ezért inkább merészebb,
Gyakorló oldaláról
Készíteném elő a
Szót, mert volna javaslat:
Az oltár magasába
Emelendők, a hősök,
A jelek mind kihaltak
Ma nem zeng égi szózat?

Az első századokban
Kialakult a forma:
A hívő, a keresztény
Életét odaadva
Mehalt érted, miattad.
Érttem, az áldozatnak
Nytott ég várta füstjét.
De éltek mások is, nem
Ilyen tanuk. A hűség
Megszentelt hordozói,
Akiket a közösség
Tisztel is példaképként.
Mindenki azt szerette.
Akarta is elérni,
Hogy az ő közeléből
Származzék megdicsőült.
Ezért sokszor hatalmak
Mozdultak-érlelődtek
Igénnyel és javakkal,
Mert bárki célra törhet –

Mára tele a Könyvtár!
Naptári névsorokban
Nehéz eligazodni,
Ha csak nem szorgalommal,
Sőt átlagon felüli
Készséggel el nem érjük,
Hogy mindent megtanulnánk.
A szentek az utánezást
Vonzák. A másolókat
Izgatja-örli is, hogy
Mik teljesíthetők túl,
Mi válik ragyogóvá
Az éppen-pillanatban?
A lét metodikája
Eltûri ezt az örvényt,
De van, – remélhetőleg
Lesz is – akarat és vágy
Folyton magasba törni,
És hull is az elismert
Érdem kellő jutalma!

Mint egykor, mostanában
Az lelkesítené a
Társat, ha itt, közelről
Láthatná példaképét,
Teréz Anyát! Ha Kolbe
Akárhol szóba jönne,
Az olaszok, a gallok,
Az óceáni népek
Nem nyíltan fintorognak,
De némák! Ám mi lenne,
Ha a szobrok helyébe
A mai nyomdagépek
Árasztanák a szót, a
Képet, hogy itt, mi módon
Hősült meg, életével
Mutatta, mi a hűség –
A szeretet, a máglya
Lobogott benne, míg élt –
Emiatt csak megölték –
Ki szólja őt világgá?

Bizony-bizony, az Egyház!
Félhangosan, de szégyen,
Szeplő párája nélkül
Elmondanám, az Új Hír,
Az a Nagyon-Örömhír
Az emberi közösség
Vállán nő diadallá,
De csak úgy, csakis akkor,
Ha minden mai tettünk,
A mában és magunkkal
Válik megmérhetővé –
Új mérce, a valóság,
Mai hitet bemérve
Irányítson, ne alku,
Tülekedés, hatalmak
Hada állítson oltárt,
Miközben vér csuroghat
És kellemes dalokkal
Lóbálnak füstölőket!?
S rugdalják a halottat!?

A korszakok tanítják:
Kalózok és csavargók
A jog arcába rúgva
Vezényelték sokáig
A sorsok ütemét is!
És Európa mit várt?
És Európa mit tett?
Hol forgott Róma széke?
Rómába visszavitték
A trónt, de milyen áron?
A pápa összejárja
A forgandó világot,
Sokszor bocsánatot kér,
De a személyes indok,
A szenvedő alázat
Nem hoz kívánt eredményt!
A szekták sokasodnak,
A dogmák a tekintélyt
Nem ötvözik csodává –
S a klérus önmagában?

Nem ennyi, egyre több az,
Uram, amit nem értünk!
Zsinat zsinatra hárt,
Az érvek fel se nônek,
Máris hervadnak. Aztán
Ismét a szoborulás
Kiáltja: Csitt! Ne lázadj!
Úgy képzelik, a szikla,
Péter sziklája képlet,
Amit a laikusnak
Érinteni sem illik.
A klerikus hiúság,
A hatalom, a rendszer
Látványa, szenvedélye
Tótágast állva táncol,
Míg ezer ismeretlen
Bátran feszíti vállát
A zarándok-menetnek:
Akar Rómába menni!
Harang zúgása közben!!

Calderon ég-világa
A spanyol versezetben
Haló fény, suttogás csak
Ahhoz képest, ha egyszer
A hit és a szegénység
Keserves áradása
Az utakon megindul,
Merész szándékaikkal,
Sok titkos ügymenetnek
Aktáit felkutatják,
És hogyha megtalálják:
Hiába példaképek
Tárháza, szerzetesség,
– Nagyon sajnálom őket! –
Itt-ott, vagy feleúton,
A kételyek miatt is,
Csalárdok ellenében
Ugyancsak összecsapnak –
Hányadikként halok meg,
Szánandó jóslattal?

2. zsoltár

Uram, szerelmetes Atyám,
Lassacskán szólni sem merek,
De Néked, most elmondanám,
Honnan is nyílnak kényszerek,
Miket itt a történelem
Képes konokul játszani,
Unszol, meghajszol szüntelen,
Mert mi volnánk a rabjai –

Megfoghatatlan folyamat
Torlódik-zúdul, napra-nap,
Nem is érzéklek magamat,
Mi, hol, miért, hová tapad,
Mint az anyag, ha fröccseni
Eszközlétét, erőtllenül,
Nem kérdezi, hogy elemi
Hibáját éli egyedül?

Ki számolta, hány nemzedék
Vajúdta végig, ami van,
Ki hordja hányuk végzetét?
Láncon forgunk mindannyian?
Az egyik véten szenvedni
Körülményeit, kínjait,
A másik nem is kezd neki,
Nem él, csak sunnyog, csal, lapít,

Már azzal is, ahogy sorát
Megkapta, s helyére állt,
Mások hitébe belerág,
Megsértve sok tisztelt szabályt, –
Mi nemzedékek karmait
Hátunkban tudva szenvedünk,
S lebontva néhány sóhajig
Köddé bomlik önérzetünk –

Öröklés, helyzet, földi jog
Kimérve itt, mindenkinek?
Az ember s lelke viszolyog,
Hogy itt hányan dicsekszenek –
Rablás van! Minden pillanat
Fölött kegyetlen tolvajok
Osztoznak, majd elhullanak
Pusztítva a hitet s a jót, –

Mondd, szunnyadó-látó Atyám,
Ember-termelő táborod
Az ázsiai őstanyán
Nyugszik, vagy a szélben forog,
S mint az örökké-siratók
Ósdallamot jajonganak,
Amiket én is hallhatok,
Mikor kántálnak a szavak?

Kántálnak rólad, itt, belül,
Ahol reszket minden halott,
Ahol az alvó még felül,
Mert álom szítja a valót,
Kántálnak rokon-idegen
Lejtéssel. Sántult tartalom
Hasít át bőrön, idegen,
Mint szél a jeges talajon,

Zenélő sejtések nyomán
Kutatom férges sorsomat:
Enyém-e ez a tartomány,
Itt, benn és csak magam miatt?
Vagy ez a vesztett részletek
Pótléka, maradék-világ,
Amit el sem veszíthetek,
Mígnem a mennykő belevág?

Ha van közösség századok,
Évmilliók ölében így,
Akkor mire számíthatok,
Hová kergessem rémeit
A mának, annak is, amit
Örökségként juttattatok?
Mit élek addig is, amíg
Rám törnek a káprázatok?

Ki-ki magáért könyörög:
A gyenge, gyermek, nő, szegény;
S leginkább a titok-török
Állnak e névsor elején.
Ők kérnek fényt valahova,
Ha már a lelkük béna, vak,
Helyettük a láng vallana –
Vagy hullanának új szavak?

Az égből szállana alá
A vigasz, hogy ez a jelen
Azt is, jól újra-bontaná,
Ami előbb már végbement,
Ami gyökérről megfogán,
Amíg származtató anyák,
Szenvedve-vágyva boldogan
Az érzést testté vallanák –

Azt a szerelmet, amiben
Az az első parancsolat
Kiömlött, s többé nem pihen,
Sőt a Kezdetől távolabb,
Sötétbe térve álmodik
Bennünk, rólunk, véres tanyán –
Hány láncszem lesz még, hányadik
Lehetek én, látó Atyám?

Zavarlak innen, vén kölyök,
Hangoskodom, nem-igazán,
Nem a türelem füstölög,
A szívem felfűtött kazán,
Sebeimet vakargatom,
Gyógyítgatnám, de nincs mivel,
Legyek lepnek tűző napon,
Dongók dünnyögnek: élni kell!

És élek. Ha úgy akarod.
Önthetsz bőrömre még savat,
Lehet szelídebb és maróbb,
A képzelet itt elszalad,
De ha teremtő kegyelem
Él benned, nyújtsd: a békejobb
Merészet is tehet velem,
De nézd, a hit ereje fogy!

3. zsoltár

A mánál biztatóbbat
Igéj holnapra, küldj nekem,
Amitől meghatódhat
A végzetem, idegzetem,

Elhagyatottan árva
Vándor vagyok a végeken,
Kiküldve egy határra,
E pont a büntetés nekem –

Nem érzem, nem találok
Se sorsom, céloom, se magam,
Több ösvény visz e tájon,
De mind idegen, amolyan,

Csak volna, mintha vinnék
Az ösvényt, főleg elejét,
Hová? Miért? El innét?
Csak ez marad meg? Más-egyéb?

Mondhatom-e magamnak,
Hogy a koldus-igyekezet
Igéi rámtapadnak?
Minden más eltűnt, elveszett?

Panaszként sírva néked
Bevallom titkod, arcodat,
Mint távoli vidéket
Látnám –, de nagy a térfogat,

Olykor közel, hamarján
Rajzolódnám meg a réveteg
Merülésben, akarnám
Meglátni kéklő szemedet,

Viharnak, irgalomnak
Megindító hullámaid
A csendben, a nagyon-nagy
Véndéget, ami bátorít,

Vagy a fényt, azt mutatnám,
Ahogy szétömlik arcodon,
Azt a derűs mutatványt,
Amiről sokszor álmodom,

Leírták, olvasom még
Az apa-képet, alkatot,
Mégmintázták nagyon-rég
És önmagában állhatott,

Tudós hívők ragozták
Számunkra fontos tetedet,
Hasonlatos-e hozzád
Az ember? Mára már beteg?

Vagy vak vonzalmainkban
Kutatjuk mi is a magányt,
Megszámoljuk, amink van,
Amit a Lét nyakunkba hányt,

Mert nyûg alatt nyögünk mi,
Aki Hozzád hasonlatos
Tartalmat vinni-tûrni
Rendeltettünk? Mi a kapocs?

Mi késztet összegezni
A bennünk így-úgy meglevõt,
A számokat ki pedzi,
Nulla után vagy az elõtt?

Ez a vidék lapos, tág,
Köröskörül nyugodt hegyek,
Míg a folyamatosság
Vigasztal, fûrgén ébredek,

De hogy mire? Ha sejtem,
Ha valóban megfejténém,
Úsznék, mint légy a tejben,
A zsírban, pille tetején?

Ha az alapfogalmak
Mentő-hurkával övezem
Magam s a riadalmat
Távol is tartaná eszem,

A válasz züllve késik,
Évezredes csúf kételyek
Horzsolnak tévedésig,
A belső rendem émelveg,

Ha én csak rossz hasonlat
Vagyok, s csak Rád vetítenek
A vágyak, mondd, Te hol vagy?
És kik itt a látó szemek?

Kit, mit vonjak magamhoz,
Honnan mérítem az erőt,
Mikor Te elbarangolsz,
Közben iránytűm elpörög?

Látszó világaidban
Látatlanok kísértének,
Leírva itt a hittan,
Az üdvösséges üzenet,

Millió évek óta
Tetteinkkel fogalmazunk,
Az öröm jönne szóba,
Kívánságunk, kis igazunk,

De Te hol állsz elébünk?
Nyugtalanítasz azzal is,
Hogy ide-oda lépünk,
Kérnének rá, hogy jobba taníts,

Te tûröd, vagy csinálod,
Hogy sorsunk, tartalmunk, helyünk
Feszítené a hálót,
Hogy oltalmad alatt legyünk?

4. zsoltár

Hetekre-hónapokra,
Mint angyalok a kürttel,
Fülembé trombitáltak
A gondok. Mondatokkal
Bővítve a nyomást is,
Hogy szólják! Ez a közlés
A kellő izgalommal
Ruházta föl, hevítve
Tudatomat, miközben
Csak vissza-hallgatództam,
Hogyan hív, és miért szól
A hang? Ha ez a hangzás
Azt mondja – és nekem csak! –,
Hogy van ez a közösség,
Ahová tartozom, s nem
Értettem félre semmit, –
Mint légtornász, mutatvány
Közben, úgy gondolok rá,
A váratlan veszélyre,
Éppen zuhanok is le?

Megrémít ez az érzés,
Sőt félve menekülnék!
De rögtön, újra elfog
A tett, a kötelesség
Parancsa: Ha a munkát
El kell végeznem, és most,
Ez nem jog, lehetőség
Magamnak megfelelni!
Kinek és mivel ártok?
Ha minden pillanatban
Széltére megbecsülném,
Hosszára méregetném
Eszemmel, mit ne tennék,
És nem hagynám a sejtést,
Az ösztönt, lelki mámort,
A rám pislákoló fényt
Érvényesülni, bennem
Megszűnne a szabadság,
Mint vágy, nem is akarnám
Batyum tovább-cipelni –,

A készségem, a sorsom
Tévedhet, ám magamban
Néhány vitát lezártam:
Rossz tettért, bűnökért is,
A mulasztás okából
Jár a jogos ítélet –
Nálam is van rováson,
Amit nem elfeledni,
De végigelemezni
Utólag is teendő.
Lehet, hogy ami itt van,
Agyamban, és a lelkem
Legmélyén veti lángját,
Mégint olyan kísértés,
Amiből veszteségem
Származhatik! Megélem,
Megélhetem, idôm van
Ahhoz még elegendô,
Ha már a büntetés jár,
Hogy írjam tartozásom,

De ha igaz a gond is,
Igaz az a tanítás,
Míserint mindahányan
Gyermekeid vagyunk, Te,
Uram, égi hazádba,
Az üdvösség körébe,
Bolyongásunk után is,
Minket, megszentelôdve
Elvársz, akkor családi
Öröm a testesülés –
Ezen a földi formán
Átszûrsz minket, kivallatsz,
Hogyan, mivel telik le
A lét és utazása,
Amit a részletekre
Figyelve kisereltél
Földi szolgálatunkra –
A tékozló fiú is
Megtérve új ruhát kap, –
Így szép a Végtelenség!

A forró kérdésből
Kinek, mikor, mi jut ki?
Itt kínos válaszolni!
A hitben megfűrésztve,
Megkapva a kegyelmet,
Dicséretedre szólok,
Még akkor is, ha olykor
Nem érthetem eléggé,
Mikorra szól az intés.
Ha többször kérdezem meg,
Mi is lehet a célja
Reám rótt tetteimnek,
Bizony azt is hihetnéd,
Hogy gyenge-szál fiadból
A nagy tanácstalanság
Beszélne! Nem, nem így van!
Az élet nem a testért
Keletkezik, a külső,
Ez a hordott ruházat
Tanyája mindenünknek.

Az időért, időben
Sok minden úgy esik meg,
Ahogy a Tér, a Mozgás
Futtatja önmagából
Az elrendelt teremést –
Az elemekre-bontást
Hosszú elméletekkel
A tettig, robbanásig
Lehet juttatni, végül
Lenyugszik majd a Pálya,
Minden vonal a Pontba,
Úgy zsugorodik össze,
Ahogy onnan kitágult –
Ezen a Földön is vak,
Kegyetlen akadályok,
Félig-értett hatalmak
Turkálnak össze minden
Hajlékot, míg a végén
A kis időlegesség
Únt látszatokba bomlik.

Uram, van egy jelenség,
S erről ritkán beszélünk.
Mikor a félreértést
Sok, fárasztó, kis előzmény
Építi föl, hogy aztán
Félig se gombolyítva
Szülessék magyarázat –
Ketten már évek óta
Ülünk egy kis szobában,
És dolgozunk. A másik
Önálló, ő a főnök,
De létező hatalmát
Barátság és tapintat
Keretezi, megadja
A munka érdekében,
Hogy illendő határok
Között magam csináljam
A felvállalt ügyet, mert
Kölcsönös a bizalmunk,
Mivel vállaljuk egymást –

Naponta megbeszéljük,
Mi, merre változik meg,
A sok-sok kis bohóság
Teszi-e lehetővé,
Hogy ezt vagy azt a közlést
Mára más képbe oldjuk,
Mint tegnap. Az eredmény,
A megelégedettség,
Vagy némi nyugtalanság
Nyugtázza olykor-olykor,
Amit, ahogy megéltünk.
Mert mondanom se kell tán,
Hogy mi, azon a szinten,
Ahol, ahogyan élünk
És dolgozunk, a berről
Tudunk, elismerésről
Ritkán gondolkodunk csak,
Mégis az a valódi,
Ha benti örömeinket
Szirommá nyílni látjuk.

Csak dolgoznánk? Ugyan már!
Ha az asztal nyomását
Érezzük, ha a tollat
Forgatva, a szavakban
Ránk förmed a fináncsálób,
Bizony egymásra nézünk,
Ő várja, én se kések,
Nagyokat pillogatnánk,
És mintha kitalálnánk,
Mit szólna majd a másik,
És mintha válaszolnánk,
Mert működik a hallás
Belül, s kicsattanunk, hogy
Oldódjék a feszültség –
Vagy ő vagy én, ha kezdi
A hang, a szó, a szándék
Előáll, a megértés,
A szálló szó mögötti
Tartalmat fogja fel, hogy
Akármit válaszolna.

Egyszerre érkezik meg
A külső hang, a benti
Közlendő, és a kettő
Között nem egyszer ott van
A hasadék. Fülünkre
Panaszkodunk, ha bármit,
Akárcsak tréfa-módra
Tévesen válaszolnánk.
Bocsánatot szavalnánk,
Hogy kajlácskán figyeltünk,
Már így van itt az ember,
Aki eszét megosztja,
Vagy a jó kapcsolatban
Ellustul néha-néha,
Hogy csak magába hallgat,
Tudata egybeolvaszt
A bentivel a kintről
Jövőből éppen annyit,
Hogy támad a különbség
Még két barát között is –

Ekkor a nyugtalanság
Mindkét félből kipattan,
S bár jólnevelt modorban
Lohadva elsímítjuk
A horkanást, azért csak
A megrongált kapocsban
Lötyög-zötyög az összhang,
Amíg az akaratban
Beindul a cselekvés,
A mozzanat, amit majd
Később megünnepelnénk.
Uram, most eldadogtam,
Amit sokszor megélttem,
Ami nem különösség:
Két félben ott az egység,
De köztünk a feszültség
Örök természetesség,
Ami elég a léthez,
A teljességhez is tán,
Ha utazunk a percben –,

Ha most az evilági,
A napi események
Közötti félreértést,
A közlések mögötti
Tartalmakat, az ártó
Hibákat – mert adódnak –
Vizsgálgatva megunnám,
Mert végül minden ember
Kapott rendszer szerint él
E vándorló homályban,
Elemezném Felőled,
Tekintve úgy, hogy engem
A lüktető adottság
Nem mindig igazít el
Úgy, pontosan, ahogy kell,
Vagy kellene. Ha nekem
Akármit is sugallasz,
És én azt félrehallom,
Honnan is tudhatom, hogy
Mit tennék, mit mulasszak?

Uram, sok hírnököd szólt,
Évezredek vitái
Foszlottak szét a hitről,
A legtisztább erőről,
Amely csak áthatóbbá
Válik a tagadástól –
A hit a szeretetben
Lelné meg, hogyha hagynák,
A cselekvési módot,
Ahogyan kifejezné
Boldog ragaszkodását
Jövőnkhez. Aki érti,
Vagy érteni szeretné
A titkot, hogy miért kell
Ezt a megtestesülést,
Az embert felnevelni
Mindarra, amit ért is,
Meg nem is ért, Te tudnád!
Ha most határozottabb
Szavakkal utasítást
Kaphatnék, mit ne tennék,
Boldogabbá lehetnék,
És közben meg is élem,
Szánandó izgalommal,
Hogy sok-sok gyötrelmről
Kell szólanunk, azért, mert
Őrjöngő korszakunkban
Az egység, mint a kéve
Megoldva, lent, a porban –

Mi hisszük, itt, a Földön,
Ma balga zavarunkban
Naponta ostobábbak
Lehetünk. Ez a tény még
Nem fordít ránk további
Mélységet, de sejtjük,
Hogy bármi kicsi ponton,
Pontban, pontért, akármilyen
Történik, az kihathat
Az átfogó Jelenre,
A Múltra, a Jövőre,
Mert véletlen sosem volt,
Mert véletlen sosem lesz,
Minden a maga rendjén

Megtörténik. Ha én most
Elfojtanám, lezárnám
E gondolatmenetben
A fontosat, a Törvényt
Gyorsan áttörne rajtam,
S csak az én bűnöm égne!

Uram, világosítsd meg
A lelki hatalommal
Bírókat itt, e Földön:
Az örökkévalóság
Része a jelenünk is!
A forma átmenet csak
Másikba, de a lényeg,
A tartalom mibennünk,
Az örökkévalóból
Következik, eredhet –
Ne szabják önmagukhoz
Az Időt itt, a Térben,
Maradjanak az úton
Irányító alakzat.

Sok-sok felekezet van,
Ha a felét se kapják,
Mutatni azt magukból,
Ami belül morajlik,
Mert itt tévedhetetlen
Ember van, – mire mennénk?
Kikerülnek, tagadják
A tornyosult tekintélyt,
Mert lelkük ellenére
Való a tett, a módja –
Amíg az ember itt van,
Akármivé emeljük,
Csak egy a sok között, majd
Pályáján áthaladva
Marad egységnyi egység,
Nem mérce, nem szabályzat –
Ha a kivételesnek
Nevezett zsarnokokról
Sok írás is tudósít,
Nem téveszthetjük össze
A Mindenekfeletti
Szeretet-ösiséggel!

Mert mindnyájan születünk,
Egyenlőként halunk meg,
Mindenki önmagáról
Beszámol az Atyának –,

Neked, Uram, akit nem
Érinthet részrehajlás,
Bár sokan és sokadszor
Csak emberi alakban
Álmodják ténykedésed –
Talán bizony ezért is
Úgy gondolnánk, ha halljuk
A biztatást felőled,
Nem árt az óvatosság,
Ha félreértenék még
Bizalmas nógatásod,
Nyiss minket szélesebbre,
A készítető erőt is
Megadva majd a tethez,
Mert úgy látszik, nem állt le
A szédült harci készség,
Mikor köztes hatalmat
Kívánnak itt megélni
Az önjelölt vitézek,
Önző siker okából!

Biztass, vagy ints le minket!
Hiszen a hit a tettel
Együtt, egyé-karolva
Intésedet követné,
Amit a csillagokban
Teremtő kedved írt meg!
Merülhet feledésbe
Az évek milliónyi,
Hullámzó áradása,
Ahogyan, amiből a
Kezdetünk felderengett?
Ha majd le is vetíted
A szűk látókörűek
Előtt a filmet, akkor,
A tűnt képek szalagját
Szemlélve meg is értik,
Hogy minden pillanatnyi,
És minden porcikának

Új látomása lenne,
Értük, bennük, miattuk,

Mert senki nem kerülhet
Mássá, más helyzetébe,
Mikor végleg kinyílnak
A kitágult Jelenség
Fénycsóvái, amikben
Minden elégni látszik –
Amikben minden egység
Végigvilágosodva
Önnön arcát mutatja –
Amikben bármi készség
Értett helyére toppan,
Régen tudott szabályra,
Mert nincsen le se, fel se,
Minden összhangja zárul
Egyetlen Akaratá,
Amivel Te Magadnak
Szolgálász, Uram, a kellem,
A végső tett jegyében –
Valahol, tudatunkban
Őrizzük ezt a látást!

Nézd csak, honnan szaladtam
Idáig! Ez a földi
Ködöknek tudható be,
Már a legelején is,
Erről, másként szerettem
Volna szólni, de minden
Szándékom ellenére
Krajcáros gondjainkat
Sokáig emlegettem –
Uram, ne ronts le engem,
Hagyj meg szolgálatodban,
S ha vétkemül rovod fel,
Hogy másokról beszéltem,
Mint kellett volna, add rám
Megbocsátó kegyelmed,
Bízz meg mással, szerényebb
Távlattal, a veszendőt
Emeld fel tenyeredre,
Sorsom zarándokolna,
Hogy otthonára leljen!

5. zsoltár

Uram, te felneveltél,
Tettél bejáratossá
Egy szélső tartományban,
Ahol a félelemtől
Kevesebb szálfá bámul
A mélyből az egekbe,
De rétszerű virágzás
Borítja el a tájat,
A köznapi örömtől
Az ünnepi hozsannák
Szétáradó szeléig
Érezhető derű jár,
Egyik arcról a másik
Tekintetig, hogy aztán
A vándorlás ne szűnne,
Az áramló iramból
Kitetszene a buzgó
Cselekedet, az élet,
A szolgálat, amit nem
Kitalált cél irányít –

Ezért hát így vezetném
Elő mai imámat,
Hogy későbbben, mi, élők
Várjunk bocsánatodra!
Ahogy naponta keltesz
Álmomból, hogy ne késnék
Eleget tenni bátran
Az ismert feladatnak,
Most is, megint, azonnal
Munkába fogtam első
Órámban ezt a gondom,
Mert el kell mondanom, mert
Szerintem bűn a késés
Főbenjáró ügyekben –
Te országodba hívod
A hívőket, akikben
A földi birodalmak
Tévesztő látomása
A boldogságot így-úgy
Igéri, képeket raksz

Szemünk elébe, lássuk,
Hogy a hatalmi rendet
A jószág biztosítja
Léted körül. A tiszták
És mind, az üdvözültek
Nevedet egyre zengik,
Mivel a Végtelennek
Sehol nincsen határa –
Ám vannak rangsorolva
Nevek, nagyok, személyek,
Azoknál kicsinyebbek,
A távolságokat nem
Róffel, de félreértve
Mégis csak megtalálják,
Akik az otthonukban
Olyan jogot szereztek,
Aminô itt, a Földön
Nem adatik. Ha volt is
A lázadás korábban,
Ott fenn, az angyalok közt –,

Kitört a Kétség!/?
A fényesség határát
Hogyan törhette szét az
Aakarát, mely eladdig
Alázattal hajolt meg
Lépcsőd előtt? Ha hajlott?
E gondolatmenetben
Azonnal leszögezném,
Hogy ez a nyugtalanság,
Amely Nálad lakozhat,
Lakozhatott, esetleg
Létezik akkor is majd,
Ha én is arra járnék,
Elkaphatná netán-tán
Az odaérkezőket?
Akik nem jól sorolnak?
Talán csak oldalognak,
Vagy a fölös alázat
Miatt lesz tévedésük?
Hogy másról most ne szólnánk!

A tévedés jogáról
Elmélkedem e percben!
Uram, a benti hangok
És a tapasztalat csak
Aprózó lüktetésbe
Hajszolna-ûzne engem,
Túlélni-meghaladni
Ittlétem mintarajzát –
Hiszem, hogy itt ma nem dől
Véglegesre a gond, csak
Az emberi fogalmak
Vérrel telítik azt meg,
Hogy annak a nyomása
Várna halaszthatatlan
Intézkedést. Világrend
Van, van, majd holnap is lesz!
Ahogy beljebb hatolnánk
A baljós renetegbe,
Úgy tűnik, ez az ország
Nem úgy fest, ahogy eddig!

A képzelet csodáit
Éljük sokféle módon –
A Fenn, a Lenn kilódul
A történelmi hajsza
Folyamán a helyéről –
A megszemélyesítés
Sokáig eltakarta
A nekünk láthatatlant,
A kicsik a nagyon-nagy
Mértéket szemlehungyva
Találgatták! Ma is csak
Bámésztó méretekben
Fürödve csak lesódnénk,
Hogy Kedves ismerősünk,
A testileg-halálban,
Az út más oldalára
Porszemként permetezne,
Ott jut tisztos viharba,
Onnan viszik, ha fújják –
Röpítik, – ám hová is?

Bennünk nôtt egy világgép!
Ahogy itt, az atommal
Csalárdul bíbelôdtünk!
Az addig ismeretlen
Erô a kisdíáknak
Sugallja robbanását,
S ha többen összefognak,
A tegnapi tudással
Vitába szállnak, és nem
Lustulnak el korábban,
Mint illenék, kitetszik:
Minden képünk mögött van
Egy másik, és a képek
Nem állnak, elmozognak,
Másokká alakulnak,
És az elszervezôdést
A kisebb rossznak értve,
A tartalom szerint is
Új újságot közölnek;
Ideges szorgalommal:

A lényeg oszthatatlan,
De a megjelenése
Irtózatosan eltér
Attól, amit ma látunk!
A tagadás jogáról
Mertem beszélni! Most is
Ismétlem: Bárki-másnak
Nemet mondok, Uram, de
Néked most hallanod kell,
Miért, mirôl beszélek!
Újabb fogalmazásra,
Új hangra volna szükség,
Hogy többen azt ne mondják:
Az Isten által áldott
Sorsunkat ész nem érti,
Hogyan van az, amink van?
Ezt és csak ezt a kérdést
Kell feltennem magamnak,
Magamban, hogy Úrammal
Bármilyen szót is értsek?!

Jó otthonunk ügyében,
Az örökkévalóság
Eleddig foghatatlan
Létével kapcsolatban
Már vall költői sejtés.
A művelt Európa
Nevelte fel a barbár
Magyarban is a gondot,
Ő írja vad szavakba,
Hogy nincsen félszabadság,
De teljesség se lenne,
Hacsaknem megtaláljuk
A pontokat, ahonnan
Az útját mérjük. Innen?
Még azt se igen értjük,
Ki mérheti, mikortól?
És ha ez öntudatlan,
Vagy az én tudatomtól
Független, hova álljak,
Mikor a bomba robban?

Bálám szamara állt így
Meredek hegy tövénél,
Ahogy én tétovázom.
Fülem hegyezve hallom,
Amit a régi szózat,
Az apostol, a kedves
János, az a tanítvány,
Aki a Vacsoránál
Szomszédnak ült a Mester
Csodája közelében,
Ő meg a Jelenések
Új egységéről beszélnek,
Világos, tiszta hangon,
Helyezve az Időbe
Mindazt, ami belőle
Forró szavakba ömlik,
És a látott személyek
Felfénylő látomása
Igazságot jövendölt,
Két korszakunk határán,

Hangokba kiterítve
Érzékletes a minta:
Hogyan kerülnek újból
Új emberek elő, hogy
Égi Atyánk hatalmát,
Ne vak ügyeskedéssel
Hirdessék mindörökre –
A Földön, e világban,
Ha innen visszanézek
Az Új Lét új egére,
Bizony csak várhatunk még!
A csillagok a pályát
Mozgásra szülve futják,
Míg mára itt, a Földön,
Két nagy személyi kérdés
Toboroz, olykor őrjít
Vérengző hadsereggé
Olyanokat, akikben
Fészkelhet a gonoszság –
És bele is vadulnak.

Az egyik: a szabadság,
Amit belül megélhet,
Vagy végleg eltemethet
Az ember. Ha a papnak,
Gyónás után a bánat
Létét feltételezve
Oldásra joga van, de
A gyónó színleléssel
Akar a kegyelemhez
Eljutni, áll a kérdés:
Kapott-e itt akármit?
És ha érdemtelen, mit,
Mikor, hogyan talál majd
Bűnhődést? Mi az érdem?
És mit kap itt, a Földön
Akárki, ha nevedben
Az igazat beszél?
Az akarat kinek szól,
Ha a bánat hamisság?
A kegyelem hová lesz?

A másik: A szabadság
Külső ruhája volna,
E korszak csúf vas-inge!
Az ember születik nagy
Reménnyel, van a hitben,
A félelemben is jól
Megmártózik, miközben
A testi lét, a szükség,
Az önzés ösztönétől
Kergetve alakítja
A tetteket, amikben
– Valódi láncolatá
Válván a kósza rendért –
Teszünk ezt-azt, akármit.
De mára ez az éhség
Kínossá, szervezetté
Alakult mindenünkben,
És nem is lázadásig,
Csak a szájig nagyítva
Kiált a pusztá kérdé:

Miért, hogyan vagyunk itt?
Ki, mire magyarázza,
Hogy a fájó tudatban
Kétoldali hiányból
Párállik száz betegség?
Ha a test tehetetlen,
Akkor a gazdalélek
Nem tud működni többé,
Úgy, hogy le ne maradna
Szándékai mögött?! Ha
Ezt a rossz késedelmet
Annyival felszorozzuk,
Ahányan ezt megélik,
Hogyan jutunk előbbre?
Elfoszlik a tanítás
Szépsége? És ha minden
Apró lemaradásra
Gyógyításként kimondjuk:
Ezt is akarta Isten! –
Mit válaszol a Létünk?

Tudom, hogy a fogalmak
Semmit nem oldanak meg,
Magam is önmagammal
Jobban és igazabban
Bánhatnék. Ám ha hírnök
Lehetek a jelenben,
Itt kell értelmezéssel
Számolnom. És ha rám itt
Akárki hallgat, elfog
A tépett kishitőség,
Hátha eltévelyedtem?
Kell hinnem a szavakban?
Mikor a hang, az Ámosz
Halkan kimondta rólad,
Hogy szent vagy, az a szó ott
Megrendítette népét –
Mára ez a kihasznált
Minősítés kopottan,
Tudósok, szóbeszéddek
Prédája lett, a jelző –

Ezért hát, kérve-kérem,
Uram, a gyötrelemtől
És a halvány öregség
Terhétől roskadozva
Eléd álló bolondot
Hallgasd meg, hogyha ráérsz!
Játékosabb időkben,
Amikor azt találták
Jónak, szépnek, igaznak,
Hogy a csicsás hatalmat
A hármaskoronáig
Hajszolták, mire mentek?
És a vallás hevében
Áldozták egyhalomba
Néped bírái azt is,
Amit kód-ötletekkel
Harsányan indokoltak,
De persze a nevedben –
Maradékát, ha volna,
Tisztítsuk végre arrébb!

Már nem venném türelmed
Tovább igénybe, bár sok
Kérdésem volna, ám ha
Nem válaszolsz, vagy inkább
Hagyod pörögni ismét
A zord idő futását,
Mert Térnek és Időnek
Szabálya van. Amit ma
Említeni szeretnék:
A sok szél messzehordta
A sziklákról a termőt,
Nincs már, ahova hulljon
A jó mag. És a nyáj is,
Mert tápláléka annyi –
A pásztorok kihálnak.
A megőrzők helyébe
Gyanúsak furakodtak,
Akik csak a piacról
Jöttek, mert felfogadták
Őket – hová vezetnek?

Az oldott kéve széthull!
És ha nem markolod meg,
Szétszáll, amire később,
Még rombolóbb időkben
Szükségünk lenne. Szólnám,
De nem a bizonyosság
Fáradó örömeivel:
Mi lesz, ha az erőszak
Rátörhet majd azokra,
Akik itt felelősek?
A zsarnokok sorára
Emlékeznék, akik már
Nem egyszer úgy ítélték,
Hogy Rómát leigázni
Elég a fegyverekkel,
A többi majd adódik –
Az egyetlen személytől
Függő hatalmak útján
Hogyan lehet haladni
A milliók ügyével?

Újítsd meg ezt a népet,
Töltsd meg újabb erővel!
A tiszta tartalomból
Egy jottányit se engedj,
De takarítsd le rólunk
A ránk rakott csalódás
Vak súlyait, minőket
Hurcolni képtelenség!
A nyavalyák, a vétkek,
A tenger áradása,
Az őrzőgő hadakban
Mebúvó féktelenség
Körülveszik a hívőt,
S ha lefedik előle
A látást, elveszítve
Önnönmagát, megadja
Akármilyen csalónak
Lelkét és mindenét, hogy
Kibújjon a kötésből –
És hol marad a tűzvész?

Megállok a panaszbán!
Uram, vigaszt kutattam.
Gyötrődöm, mert amíg a
Javulás késve-késik,
Bizony kiáltanom kell,
Mélységből a Magasba!
A Jelenések annyit
Árultak el, ha hallom,
Hogy készítő erőid
A tettek idejében
Indulnak! Az alázat
Borul eléd, Uram, ha
Az elzárt trombitákat
Adnád az angyaloknak,
S fújatnád valamennyit,
Hogy az alvók szeméből
Álom és könny kihulljon,
Hogy a csalók tanulnák
A büntető szövegből,
Hol kezdődik a bánat?

6. zsoltár

Mi éltünk Babilonban,
Fogolyként, mint a csordát,
Pásztor nélküli nyáját
Tereltek, bekerítve
Szögesen, fegyverekkel,
Folyton lövésre készen
Jelezték, hogy a jognak
Olyan új tartományát
Hagyják sok ismerettel
Szemlélni, aminőket
A Te írásaidban,
Uram, seholse leltünk.
Parancs parancsra hullott,
Megfosztva mindenüinktől,
Létszámmá lefokoztak
Bennünket, villogatva,
Miért, hová etetnek,
Holott a pusztá létünk
Talán csak annyit ért, mint
Egy puska dörrenése –

A fogság nem szokatlan,
Uram, viselhetetlen.
Akit Isten hitében
Megszült az édesanyja,
Az a vad megalázást
Nehezen tűri, hozzá-
Számítva még naponta
A szavakban a kínzást,
Amit mi néma szájjal,
De benti örülettel
Eltelve csak lenyeltünk.
Ami erőnket adta,
Uram, a Te kegyelmed
Túlélni úgy segített
A taposók világát,
Hogy neved emlegettük.
Felejtettük a törvényt?
Egy részét. Újakat szőtt
A képzelet, a rendet
Fenntartani magunkban.

Ott értettük meg egyszer-
S valóban mindörökre,
Hogy kimeríthetetlen
Távolságok adódnak
Az emberek közötti,
Látatlan sivatagban.
Inkább az ösztönökben,
Nem is lyukas eszünkben
Vert gyökeret a sejtés:
A mélység és magasság
Titokzatos – A méret
Percenként messzelódul,
És nincs is biztosíték
Bennünk, apró halandók
Lelkében, hogy a mozgás
Folyton javunkra válna?
Sokadszor úgy neszezték
Reményeink, hiába
Minden, örlő sötétként
Ránk tört a vak üresség:

Hogyan fogadsz Te vissza,
Mikor, hogyan lehet majd
Annak a folytatása,
Ami ott megszakadt? A téboly
Feltépte testi létünk
Ezer gondjával azt a
Valótlan tiszta percet,
Mikor a megalázás
Nyomában már az alázat
Már senkinek nem ízlett.
Kifáradt földi sorsunk
Az ég felé menesztett
Átkot és nem hozsannát,
Panaszt is énekelve
A látszó fény felé, mert,
Mint a fogoly, ha öre
Az eldugott kijárat
Nyílásán elereszti,
A nem várt mozdulattól,
Félholtta válva nem lép.

Uram, a nemes élmény
Próbál újjászületni
Bennem, siralmaim közt,
Mikor itt áprilisban
Májusra átszerelve
Havat-jeget-fagyot szórsz
Áldott földemre, mégis
Sok külső döbbenet közt
Szennyes, belső szorongás,
Vívódás ellenére,
Elég erőt is érzek,
Bár alkalmasnak erre
Nem tűnik ez a korszak –
Feltörni sebeinket.
Elmondani, ha nyíltan
Beszélhetünk, a szentély
Gondját, meg a közöttünk
Meglévő kapcsolatnak
Néhány pontját ma újra
Kell élnünk, elemeznünk!

Csapdás út áll mögöttünk,
Lépéseink homokba
Szóródva, vagy a sziklán
Véresre megtaposva,
Pont-pont, tagadhatatlan
Jelzése, hogy a vándor
Nem állt le, hogy bevárja
A szelet, mely söpörné,
A vihart, hogy kimosná
Lelkét, bőrét, ruháját.
Hatalmak, sunyi rablók
Között zarándokútján
Végigment. Ha mi mára
Árvaságról szavalnánk,
Túlzásnak is vehetnéd,
De vedd hozzá, a bűnök,
Csalások, tévedések
Által vármolt közösség
Szorongását, – ha kínját
Így képes elviselni.

Uram, ígéretedben
Bízva jövőnk szívedhez:
Mi boldogságra vágyunk,
A hitben fészkelődő
Mámorra is, az ének,
Zsoltár áhítatára,
Mikor a szó, a dallam
Felszárnyal, mert az oltár
Ezer évek homályán
Felül szilárdan állna
A lélek templomában!
Állunk lent, a legalsó
Lépcsőfokon, remélve,
Hogy visszahívható még
A röppent fiatalság
Ereje és varázsa,
A vidámság, amellyel
Tisztítanád elöttünk
A holnapi világot
Sok kínos akadálytól –

Ez lenne a megoldás
Remények, aggodalmak
Hálózó szöttezéhez,
Ha Te most bontanád el
A görcsölő csomókat!
A szükséges kötések
Maradjanak, a többbit,
Sok-sok fölösleget meg
Téríts a múlt ölébe,
Küldő emlékezéssel,
Borítsunk szerepükre
Könnyű fátylat. Ha néha
Viseltes dolgainkat
Szeretnénk számba venni,
A megpróbáltatásról
Összképet adna Néked,
Uram, mindannyiunknak,
Akik igazi élet
Valódi tudatáig
Kívánunk vándorolni.

7. zsoltár

Istenem, engem
Ebbe a korba,
Térbe letettél,
Mint kicsinyített
Másolatát a
Tettnek, a szónak,
Úgy araszoltad
Sorsomat és a
Kinti világot,
Hoy szomorúság
Róla beszélni –,
Bármi jelentés
Szebb, ha valódi
Volna, de így, a
Látszat a fűmag
Gyenge tövénél
Is kevesebb, mert
Szólni se mertem
Néha – Sokáig
Néma maradtam –

Fel se akartam
Fogni a tétet,
Ám a parancsot
Hallani véltem,
Bár nem is egyszer
Tévelyedésnek
Hittem a hangot:
Engem a gyermek
Lelke bezár és
Fel se akartam
Fogni a dolgok
Messzi zenéjét,
Azt, ami álom
Közben, a forró
Meglépetéstől
Úgy kivirul, mint
Orgona május
Pörge havában,
Mint csak a Pünkösöd –
Rózsalevéllal.

Felcseperedve
Arra irányult
Férfi-figyelmem,
Hogy kikerüljem
Ezt a kegyetlen-
Balga szakaszt, mely
Ölni okított
Máskor-igényes
Százmilliókat –
Fegyvereink közt
Pusztá, idétlen
Gally, ha maradtam,
Erre hajoltam,
Arra matattam,
Majd valahonnan
Jött az ígéret;
Ördögi játék
Közben az Angyal
Szárnya susogta:
Megjön a béke!

Minden, amit még
Gyermeki hittel
Tudtam a korról
És feladról,
Sejteni hagyta,
Hány felelősség,
Mekkora része-
Hányada szállt rám, –
Egyre kutattam,
Lesz-e a munka,
És mire kellek,
Hogyha az órák
Messzeszaladnak,
Sôt a vezérlés
Rám se kiáltott?
Hangom is árva,
Szürke maradt, mint
Testi valóm, mert
Izgalom és cél
Nem bonyolódott!

Estefelé és
Kései órán
Kételyeimmel
Párviadalra
Mentem: A sorsom
Nem tehetett így!
Jött föl a lelkem
Mélyeiből, sőt
Bőröm alól is,
Hogy nekem itt, most
Kell, igenis kell
Tennem, akarnom,
Bár nem idézi
Semmi a kezdés
És a teremtés
Nyomvonalát, nem
Adja a jelzést,
Várat, az ábránd
Állapotába
Tolva a kérdést.

Annyi barátom
Átalakult e
Szennyes időben,
Kérjem-e tőlük,
Volna-e náluk
Mozzanat, egy s más,
Hogy hihetővé
Váljon a végzet:
Innen, a korból,
Innen, e helyről
És magyarul kell
Szólni! Magyaroknak
Adni a hangot?
Mondatot, eszmét?
Hogy mire újabb
Szóval igyekszünk
Hatni, a fáradt,
Vén Európa
Fülvakarásakor
Szidna le minket?

Hogy mit akarnánk?
Mert az agyunkban
Ázsia ôsi
Képe szorongna,
Sôt ide mertünk
Szökni? Mivégre?
Nincs ma elég baj,
Nagy nyomorúság!
Vakhit, a szekták
Ôrületéből
Már ki se látszik
Róma se! És a
Tengereken túl
Jenki-agyakból
Járnak az eszmék
Erre-meg-arra,
El se takarva
Azt, ami végképp
Nyílt titok itt már:
Forradalom van!

Éltre-törekvô
Ostobaságok
Érdeke vívja
Harcait, olcsó
Várat épít,
Néha a kôből,
Néha aranyból,
Néha az eszmék
Rongy-kötegeből
Eskü-csoport, vagy
Hadseregekkel
Messzevonuló
Szervezet. – És nincs
Mondat, a szó, nincs
Hit valahonnan,
Mely kibeszélné,
Hogy megy a játék,
Próbaszerűen –
Ötletek ölnek
Meg milliókat!

És aki mára
Illedelemmel
Szólna, sehol nincs,
Bár felelősség
Terheli sok-sok
Trónon-ülönket!
Szent jogok, erkölcs
Támogatói
Még a szemükkel
Intenek inkább,
Hogy nem, ez így nem,
Az meg az – úgy nem
Jó, de hogyan kell,
És hogyan és mért
Volna a jobbik
Rész igazabbik?
Itt igazító
Válasz a korra,
Szívre ma sem hat –,
Kapja a tûrést!

Kapja, de meddig?
És ki szerezné,
Hogy veszedelmek
Áradatára
Nőne a korszak?
És ki szeretné
Messzekerülni,
Vízözönüknél
Még nyomorítóbb
Tűzözönünket
Mélybe kotorni?
Kell-e a hangot
Most felemelni,
Hogy valamennyi
Értelem értse,
Minden alázat,
Önfegyelem csak
Kezdeté annak,
Hogy kibeszéljük:
Van felelősség!

Ennyire szűkül
Most haragom! Nem
Csúf dadogással
Szólok, a dallam
Fel-kirepíti,
Fel, ki, belőlem
Azt, ami épp ma,
Templomi csendben,
Két ima közben
Rámtekerődött:
Nemcsak a mustár
Magja, az annál
Még kicsinyebb test
Képes a tettet
Célba vitetni,
Hogyha a szándék
És a Teremtés
Tenni akarja!
És ez a mondat
Nem, nem enyém már!

Példabeszédek
Szószedetéből
Bökne e dallam
Egy picinyég és
Még magasabbra,
Mint ahogy illik –
Nagy csaholások
Ôrületéből
Elszabadulva
Nyithat a földi,
Földek alatti,
Rusnya gonoszság
Harcot, a jámbor
Dallam, a szándék
Ellen! Ezért csak
Kérhetem innen,
Ennek a kornak
Része-lakója:
Istenem áldj meg,
Add a vezényszót!

8. zsoltár

Nomád, rokontalan nép,
A száguldó lovakkal
Jutott két víz közéből
Két-víz közé, a többbit
Nagyjából le is írták –
Vezéreink, a hadrend
Urai örökölték
A jogot, a tudást is,
És arcuk most kilátszik
A századok porából,
Mert sok-sok vágatásból
Ide letelepültek,
Nem a tanult okosság
Szándékából, de tették,
Hiszen ôk azt se tudták,
Hogy a latinus írás,
A lélek művelése
Lezárt monostorokban,
Miért, hová vezethet,
Mi, hol is lesz haszonná?

Sejtették az elődök,
Mekkora veszteséggel,
És milyen sírba zárták
Attila birodalmát?
Megértették, hogyan kell
A főhajtást, a testek
Hajlását, az alázat
Tekintetét kiszabni
Az arcra, amikor még
Meglátni se tanulták
A szentek glóriáját –
Bizony, időbe telt,
Amíg leszállt a lóról
E nép, majd ki-ki önként,
Magától és magáért
Szabad lelkére vette
A nevedet! Parancsolt
Fentről az, aki fent ült,
Sok térd pedig nyikorgott.

Uram, lehet, ez így volt,
Ki írta meg? A többi?
Mára silány eredmény,
Vagyis a maradéka
Mindannak, amit éltünk.
Hm, a betűvetéshez
Betörték eleinket?
Ritkásan, válogatva –
Inkább küldték a girhest,
A testi gyengeséget
Papokhoz, iskolába!
A fegyverforgatókat,
A nagy tettekre méltót
A hadra felfogadták,
Maradtunk is sereggé,
Hogy Európa mélyén,
Békésebb nemzetek közt,
Nem egyszer azt se tudtuk,
Hány mágnes vonzza, merre
A magyar világot –

Állítják, és mi hinnénk,
Mert szoktatott a sorsunk
A nyögve-hallgatáshoz,
Hogy István, a király jól
Tanulta meg a leckét,
Amit neki feladtak –
Ma már akár tagadnánk,
Hogy létezett a kérdés,
Mit kellett volna tenni
Akárkinek? Ne kezdjük
A „volna”-val, a „ha”-val,
Mert ez a kajla korszak
Ismét csak lépre csalna,
Bolond elmélkedésig –
Itt romlunk fogyatékbá,
A száj is kevesebb lesz,
Ahogy kimondaná még
A nevedet – magyarnak!
Uram, ide jutottunk!
A percet ünnepeljük!

Mert azt, hogy fennmaradtunk,
Bűnünknek is ítélik,
Mert sok-sok hajlamunkkal
Mindentől elütöttünk!
Hogy Nyugat lényegéről
Többször fogalmazódott
A Duna-Tisza táján
Téveszme is, miközben
Szaporodtak a dogmák,
Latin–germán szabályok
Rángatták meg ruhánkat!
Hogy ismét mit csináltunk?
Nagy, páncélos hadakkal
Ránkrontott a középkor,
Öltöztették lovaggá
A felsőbb, úri népet,
Míg jobbágy bő gatyában
Adót termelve nyögte
Minden napját, de túrve –
De volt az a vasárnap!

Vastag falak, a boltív,
A tornyok, a harangszó
Ugyancsak körbekapták
Az eszmélést. Ha minden
Rendet a piramisról
Másolnak, és a csúcson
Csak egy parancsnok ülhet,
Miért is van a lélek
Mindenkiben, ahogy van?
Azonos mérce szólal,
Ha innen elszelelnénk?
Csak akkor áll a menny is
Igazán úgy elébünk,
Ha a sír szája nyílik,
Addig meg rétegezve
Teherként oszlanak meg
A tartandók? A munka,
A szenvedés, nyögés is
Csak mélyen, lent kiváltság,
Ahogy a testre róják?

Barbár a gondolat, de
Most nem szabad kihagynom!
Számos, rossz készletéből
Előlépett a korszak
Akkor meg ott, erőből
És némi küzdelemből
Fölénk-nőtt a tanítás,
Az okulás, a nemzet
Mindezt magára vette –
Ma létezőnk. Mi haszna
Ma újra emlegetni,
Hogy akkor ez meg az volt?
Kell ma az öntudatnak
A lelki felhevítés,
Hogy végül azt se tudnánk,
Van a történelemnek
Alfája-omegája?
Vagy bárki beletúrhat
Évszámok sűrűjébe,
Hogy abból haszna lenne?

Vagy itt ez csak hiúság?
Mi volt, mi is az annyi,
Hogy tegnapi magunkat
Dicsérenénk? Felnagyítva,
Ami történt! Amit nem
Vétkeztünk, hova írják?
A Sors csak ugratás? Csak?
Uram, e párbeszédet
Gyötröm, mióta élek;
Tudod, hogy nékem innen
Lassacsán kéne mennem,
De néhány mondatommal
Még koptatom a lépcsőt,
Hogy közelebb kerüljek
Oltárodhoz, ahonnan
Megvizsgáló szemekkel
Tekintesz rám, beméred,
Miben révedtem eddig?
Hatalmad rámereszted,
Mert állom ezt a nézést!

Naponta nô a kérdés,
Szapora özönével,
Mint a tavaszi fűszál
Az áradó melegben –,
Néhányat elsorolnék:
Miért tesz nyugtalanná
Ma, itt e furcsa pörgés,
Ami végigropoghat
Akárhol gyilkolásig?
Soroljam: Ázsiából
Vagy honnan, új viharzás
Vajúdik, az, amit nem
Vezérel még a számsor!?
Sok nyûgét, kötelékét
Feszegeti az iszlám,
S míg Afrika kivérzik
Itt-ott, Amerikában,
Lenn, fenn, a két felében,
Támadhat-e az egység
S annak liturgiája?

Amit mi gondolunk még,
Itt, minden-napjainkban,
Érvényes? Európa
Nem képes felocsudni,
Mit kezdjen önmagával!
Létezik azonosság?
Erők, pénzek, hatalmak
Úgy zsúfolódnak össze
Kegyetlen állománnyá,
Hogy elkerülhetetlen
Az összeütközés! Mi
Sűrül itt robbanássá?
Közben az árva lélek
Töprengve azt kutatná,
Hová pusztul a lényeg,
A szeretet, a béke,
A méltóság? Az ember
Hogyan lehet hiánya
Jobbik saját-magának?
Honnan számít a jóság?

Most visszakanyarodnék
A hithez! Annyi készség
Apró részekre bontva
Eloszlik az időben,
Bennünk, a Rengetegben.
Mikor rakódik össze
Vezérlő, jó folyammá,
Valósággá, egésszé,
Hogy létező vagy elvont,
Keringtető fogalmak
Képeznék ki az összhang
Egyetemes tudását,
Anélkül, hogy a munkánk,
A földi feladat ne
Válna feleslegessé?
Csak kérdezek. Homályos
Sejtéseim kutatják
A tájat és a látványt,
A térképet, amit nem
Koszol el esztelenség,

Rajzolnám is, ha tudnám
Az ívek szép arányát,
Hogy minden lendülettel
A közelébe férjünk
A célnak, ami megvan,
Csak nekünk mégse látszik!
Csatangolunk a múltban,
A háborgó jelenben,
Elképzeljük jövőnket,
És így fájdalmasabban
Érint, hogy mennyi-mindent
Tapostak szét elöttünk.
Közös a büntudatban
Velem fiam, az ősök
Vonuló légiója,
És mégse, mégse értem
A távolságot István
Között és maradéka
Között – Más ott a visszhang,
Mint ahogyan mi hallunk?

Növelném látomássá
A holnapi világot:
Sereg seregre támad,
Vadabbul öldökölnék,
Mint bármikor! A hullák
A tengert szétrepesztik,
A folyamok se tudják
A vért odavezetni,
Ahol a nyugalom van,
Mert mindenért megindult,
Végül a levegőért
A harc, a képtelenség,
Mialatt a szerények
És az irgalmasabbak
Lemondanak a részük
Feléről, bár akadnak,
Akik azt is rabolják,
Mert jog a jogtalanság!
Ha nincs, akkor ki méri?
Uram, vizsgálj meg ezt is!!

Ne is a létet, inkább
A képességeinket
Egészítsd ki, ha jónak
Látnád, olyan szabállyal,
Amely nem tilt, tanácsol,
Nógat, biztat, igazgat
A jó mérsékletesség
Helyére, idejére!
Használd szándékainkat,
Kérdéseink csomagját
Tekintsd újabb könyörgés
Bolondos indokának,
Mert már nagyon szeretnénk
Megérteni magunkat,
És nemcsak azt a részt, mely
Időnként a parancsot
Vakon is teljesíti –
Egészítsd szeretetté,
Ami üres rajongás,
A látszat túlkapása!

Nem lusta pillanatban,
Nem azért lázadoznék,
Mert nincs erőm a többre,
Nem azért nyűgölődöm,
Mert semmi más ügyem nincs,
De mára eljutottam
A választó-vonalhoz,
Ennél most fontosabb nincs!
Így-úgy-amúgy kísértem,
Mi tenne boldogabbá?
Vagy még kicsit erőssé!
Mert ismét csak beláttam,
Hogy ezt a földi mozgást
Szelíd elmélkedéssé
Kell átemelnem, addig,
Amíg a lehetőség
Működni, élni enged –
Uram, ha úgy találsz,
Ne válaszolj azonnal,
Hagyj meg szolgáló reményét –

Bólints! Az is elég lesz!
Ha hangtalan üzensz is,
Lesz még, marad időm, hogy
Fülem is odarakjam,
Ahol a hangok állnak,
De életető erőddel,
Vidámító magaddal
Jelezd ki azt a választ,
Amivel el is indul,
Itt is marad a lélek.
Benned és általad van
Olyan kedves hatás,
Amely korok feletti
Vigasztalást ajánlhat
Bárki-emberfiának,
Ha földi idejéből
Sok-másra nem futotta.
Uram enyém a téma:
Valóságod csodája,
A többi? Mind odébb lesz!

9. zsoltár

Pórétaság? Akármilyen lenne,
Tartalma, hangja ugyanaz,
Szeretetem vigyázna benne,
Megérti öreg és kamasz,
Az úton járó úgy találja,
Hogy otthonról szólnak neki,
Hol suttogva, hol felkiáltva,
Hogy a szívét is nyissa ki,

Mit mondok el? Nem is magamtól
Adódik ez az üzenet,
Bennem, velem sokszor behangol
Egy más világ, az kér helyet,
Előbb, mint kedves ifjú vendég,
Akit jóhírel küldenek,
Majd mintha a vendége lennék,
Rámszól: A gazdád is legyek?

Előbb csak barbár, földi módon,
Hiúságból értelmezem
A felhívást és bajmódom,
Miért, mit érhetnék ezen,
De az arc, szem, száj rámszelidül,
Nem máshová-valahová,
Nem is cifrázná bent, se kívül,
Meghittén nekem vallaná,

Küldték. A szóban, tartalomban
Idáig kellett hoznia,
Neki is adták valahonnan,
Nem is olcsó vásárfia,
Ha kézbesíti, érthetően
Fogadják el – Akárkiben
Vagy csak a száguldó időben
Sodrást kap, hogy tovább-vigyen,

Ugyan kit is, kiket? Hogyanja
Ismeretlen, nem az övé –
Lassan hat majd, vagy lerohanna?
Lesz az is, aki értené?
Az már mások feladatául
Kínálkozik, el is szakad
A szótól, korszakokra tágul,
Hogy átrajzoljon tájakat,

Nem is a térben, emberekben,
Akkiben nyüzsgő egyveleg
Kavarog, sok-sok ismeretlen,
Az öntudat is ógyeleg,
Ünnepre és munkára várnak,
De nem tudják beosztani,
Mit tartanak szélső határnak,
Mik a végzet kis poklai.

A hangból, szóból, tartalomból
Okítás árad, béke, hit,
Nem olyan sújtás, ami rombol,
Tüzével szórna titkait,
Arról is, hogy az ember-élet
Méltóságát nem pusztá jog
Határozná meg! Ha feléled
A honvágy, ami csak sajog –

Ha a végzet folyamatából
Kiolvasná akárki is,
Hogy bennünk, értünk, sose távol,
Az Isten mindent végbevisz –
Holdkóros félszegek vagyunk mi –
Mindnyájan! A zsarnok lemond,
Ha őt az Isten kezdi unni,
Mert ott az ember pörge gond,

Tenyérnek, ujjnak és ökölnek
Fentről jöhet parancsolat,
Csalnak, hazudnak, egyre ölnek,
Ám a kerék gyorsan halad,
Hamis és féktelen üresség
Hiába ámít, ez a Föld
Hiába hordja-viszi testét,
Nem ennyit, mást is örökölt,

Elvesztette, netán feledte,
Hogy a Teremtés hitele
Érette van, nincs más helyette,
Ez a valóság! Él vele?
A Föld ma az Embert jelenti?
Mércéül szolgál az, aki
A létezéshez mérve senki,
Jogát maga szabhatja ki?

A csapás előérzetűl
Zihál a lelkiismeret,
Hőköl, kutat, remegne, szédül,
Rebegi, hogy hisz, hisz, szeret,
Elismeri, sokszor szaladgál,
Előre-hátra-mélybe-fel,
Jelzést rak elkínzó utaknál,
Fél-fél-fél, s attól énekel –

Noha a lélek villogatja
A fényt, mutatná az irányt,
Beletáplál sok mozzanatba
Vágyat a végső cél iránt,
Kérné, hogy a tekintetünket
Emelnék magasabbra már!
A rövidlátás réme büntet,
Házunkhoz udvarolni jár,

Vennénk már észbe, végre-végül,
Mindennek új pályája leng,
A küzdelem sikerre békül,
A végtelen is védtelen,
Ha a Teremtő nem akarná
Akárhogyan megmenteni,
Mert nem engedheti zavarra,
Ami valódi, valami –

Az Ismeretlen visszaszólna
Naponta, ha meghallanánk:
A szabadság nem az a szolgálta,
Ahogyan szülte az Anyánk
Testünknek! Más! Az a másik
Időből száll belénk-felénk!
Ostobaságunk hadonászik
A munka földi térfelén,

Elronthatunk-e végre-végképp
Mindent? Konok elődeink
El-elfeledték, mi a lépték
Halódó sorsuk közein?
Elhitték, néhány évtizedben
Mind-tudás van? Belefér?
Testük tüzelt, hogy dideregjen
Az eszme, mint a kisegér?

Nézhetjük hosszú látcsövekkel,
Mi-mennyi, merre, hány alak,
De itt a Nap száll, kél a Reggel,
Sejtések, álmok rajzanak,
Zenélik, folyton azt dalolják,
Hogy az Ige eredeti,
Nem a miénk, teszi a dolgát,
Szülönk, ôsünk, higgyünk Neki!

10. zsoltár

Árnyakat élek
Át, akik itt is
Voltak, amott is,
Most valamerre
Messze-siettek,
Merre? Amarra?
Hol van a tájak
Lelke felosztva,
És ha van is, ha
Volna iránya,
Mit keresek még,
Itt, ma? Hová kell
Jutnom utánuk,
Hogyha a vonzás
Onnan idáig
Eljön, azaz, hogy
Innen odáig
Hajt el a lárma,
És csak azért, hogy
Felszaporodnék?

Sok mai kérdés
Fel se merült még
Tegnap? Az élet
És a megoldás
Nap-nap-utánja
Úgy alakult, hogy
Késedelem nem
Járt a nyomomban,
Önfeledésből
Önfeledésbe
Vitte az apró
Tennivalók, sőt
Sokszor a kedves,
Játszva-utánzó
Semmik ígérték
Boldog örömmel,
Hogy csakis így jó!
Útravalóm lesz,
Túl a nagy úton!

Merre haladnék
Hát, ha kisurran
Innen a vágy? Mit
Kellene tennem,
Hogyha keresztbe
Állnak a tények?
Hogyha a lélek
És a valóság
Szembe-szegülnek,
Ép eszem ellen
Tesznek elébem
Kényszeredetten
Kényszereket? Ha
Dogma hasalna
Rá, a világra,
Vagy csak a használt,
Régi szokások
Űzik a játszmát
Érdekeinkkel
Szembe-loholva?

Hit, hit! Az áldó,
Tisztos örökség
Szenved-e attól,
Hogyha a szellem
És a belülről
Rég kivezérelt
Állhatatosság
Ütközik össze?
Korszakok élén,
Görcsösen izzó
Állapot alján
Mit tehetek, ha
Vissza akarnak
Tartani eszmék?
Szökni szeretnék,
Míg az erő tart,
Némi sikerrel
Megverekedni
Benti magammal,
Földi menetben,

Vagy ha van út, de
Más az a forma,
És ami benne
Rejtve maradna?
Meddig? A rejtélyt
Élvezi bárki?
És ha kioldják
Gyorsan a zsákot,
Hát kipotyognak
Onnan az értett
És csalafinta
Tudnivalók? Ha
Így van, azért van,
Így ütemezve,
Mert hogy az ember
Állhatatosnak
Látszik ugyan, de
Egyre akarna
Szökni el innen,
Mintha zavarnák?

Újra valótlan
Láncolat ugrat
Innen odább? Vagy
Képzület áltat,
Vagy valamerről
Készlet a hívó
Tét, a rokonság?
Mert akik innen
Mind odamentek,
Szenvedik, égik
Folyton a mozgást,
Mely nem övék és
Mégis övék is,
Mint ahogy én nem
Élhetem őket,
Bár rigolyáim
Közt elevenné
Válnak azért is,
Mert tudom őket!?

Éltet a csáb is,
Hogy lehetetlen
Itt, ma lezárni
Testemet és a
Lelki gyanakvást,
Mert a bevégezést
Most hova tenném,
Hogyha maradna
Bármilyen homály a
Válaszaimban?
Eddigi sorsom
Azt bizonyítja,
Hogy belenyugvás
Átmenetekben
Létezik, és az
Béke nevére
Hallgat, ameddig
Tűrik a Mozgás
Félszeg erői –
Tűrik-e tényleg?

Kell-e vigyáznom
Rá, hogy a kérdés
Vissza ne vágjon?
Fel ne kavarja
Azt a megáldott
Részt, amiért az
Isten akarna
Rámripakodni?
Látogatóban
Létezem itt, vagy
Szolga-szerepben,
Otthonosan kell
Tennem a dolgom,
Míg a lehajló
Áradat eltép
Innen, a rögtől,
S majd a gyökérszet
Messzeszakadva
Leng a Nagy Űrben?

Sánta az ész, az
Életem árva,
És a tapasztalt
Út is azért van,
Hogy kitalálna
Tetteim ellen
Útmutatást, vagy
Emberi vigaszt
Adna: Amit már
Futva leéltem,
Már nem igyekszem
Abba se hagyni,
Bár a megoldás
Nincs, a nyugalmat
Sóhajaimmal
Kergetem! Ettől
Még szomorúbbá
Válva beszélek:
Árad-e forrás
Rám, kegyelemmel?

És ha a forrás
Pontja ma rejtett,
Merre kutassam?
És ha elárul
Engem a téves
Öntudatom, mit
Kell kijavítva
Kezdenem újra?
Vagy ha a lépés
Rossz, a kamatja
Más se lehetne?
És ki javít ki?
És a javítás
Törli-e végleg
Azt, ami látszott?
Vagy van a múlt és
Múltban a sok kép,
Képben az önzés
Örületéből
Bûn, az a túlsúly?

Mindezek ellen,
Mindezekért is
Juthat-e támasz,
Él-e a forrás
Értem, az ismert,
Vagy sosem ismert
Ponton az elvárt
Sok kegyelemmel?
Újra kísért a
Tétova kérdés,
Nincs bizonyosság
Most se, mikor lesz?
És ha a választ
Hallani vélem,
Elfog-e újból
Kételyem? És ha
Nem szabadulok
Tőle, mivel kell
Útra-találnom,
Hogyha az út van?

El lehet ezt ma
Tûrni-viselni?
Rész az Egészért
Hogy viselős, vagy
Csak türelem van?
És a szabadság?
És az öröm? Hit?
És ha a hit nem
Robban, a hit nem
Érleli céllá
És bizonyossá,
Állapotommá
Azt, ami szükség
Itt, mai órán,
Holnapi éjben,
Holnap-utáni
Déli verőben,
Hol kanyarodjak,
Hogy be is érjem
Árnyaimat még?

Itt befejezve
Nincs soha, semmi!
És ha a Semmi
Képzeletünkben
Létezik, inkább
Végasza lenne
Kétes ügyemnek,
Hogy valamerről
Jönne segítő
Látogatónk, és
Kérne tanácsot,
Mít ne tegyen, szív
Szólna panaszt is –
És a tanácsból
Még kikerülne
Bármi, amit nem
Én akarok, de
Más, az a szorzat
Semmivel, és majd
Szenvedek is jól!

Szenvedek és jól?
Ezt a kiáltást
Hallod-e, ott fenn,
Trónodon, Isten?
Vagy Te akarnád
Míndezeiket, mert
Néha megérint
Engem a kérdő
Lázadozás? Vagy
Néha terelnéd
Ezzel-amazzal
Bennem a buzgó
Létet, amellyel
Körbe-kerítesz?
Kell-e nekem, kell,
Ám hogyan és hol,
Mennyi időben
Buknom előre-
Hátra, ezerszer
Bánva hibámat?

11. zsoltár

Nem így, nem így, nem így van?
A vak bizonytalanság
Ma még nem bontja széjjel
A látszót, bonthatatlan
Egységnek tűnik és hat
A lét – A béna forma
Mozdítaná, ha tudná
Elkorcsosult erőit –
A szürke kisveréb-had
Még csicsereg, meséli,
Az ünnepi ruházat
Akasztható fogásra,
A templomi egérkék
Fontoskodnak, fecsegnek,
Hogy a népség, az Ember
A jó liturgiából
Kinöve, honnan értse
Akárki is a Fenség
Egyetemes tudását?
Ki vallhat, mit, hogyan hát?

A pincei bogárkák
– Hogy rágszálók hadáról
Előttem ne beszéljek! –
Állítják, hogy megélnék
Fény nélkül, az igazság
Nem feltétlen valóság,
Hiszen elvont fogalmak
Között a tett, az erkölcs
Úgy válik ostobává,
Mint nagy tanszék tanára,
Ha tízéves süvölvény
Rálő géppisztolyából –
A téma föl-le-járhat!
Akár ezernyi pályán,
Oda-vissza-korokban,
Előre-hátra-mászva,
Kinek mellén, a hátán,
Netán díszes ruháján
A kórság, ki is derülhet,
Mít ér a meztelenség!

A vihar lenni készül!
Sereged válogasd meg!
Ami használhatatlan,
Tedd raktározhatóvá,
Takarítsd el a térről,
És késztesd felvonulni
Azokat már, akikben
A mai tét, a munka
Mai tudása megvan –
Szólítsd elő ma is, ha
Néked nem kellemetlen,
A máglyára vetettek
Keserű hősiségét,
Mivel a hatalomtól
És a szemforgatóktól
Halálba undorodtak,
Míg Fiad köpenyébe
Bebújva a pimaszság
Kánkánt csaholt azokkal,
Akik csak nyerni vágytak –

A jellemi halottak
Nincsenek eltemetve!
Testükkel itt mozognak,
Fertőzik ezt a mát is,
Amiben semmi kényszer
Senkit nem csatlakoztat
Sehová, hacsak érdek
Hátul nem ösztökéli.
A Földön, itt, e korban
A hit elárulását
Szakmának is tekintik,
És ebből jól megélnék –,
Ne hagyd, Uram!! A munkás
Szólhat, mert te idézted,
De gondolkodj felőle,
Hogy akik hallva hallják,
Tekintsék irgalomnak,
Amit túrtél idáig –
Ha még le nem söpörted
Őket szent utaidról!?

Te juttatod agyamnak
A vért, a gondolatban
A szárguldas erényét,
Ha most előbbre járnék,
Mint kellene – megállíts!
A szavak erejével
Ne éljen senki vissza!
Tapaszd hát le a nyelvem!
Bár jó Origenész is
Vállalta büntetését.
S bár a hippói püspök
Nagy ívben elkerülte
A bosszút, bevilágít
Elébe küldetésük,
Növelve áhítattá,
Amit ma sem sietnek
Megérteni. A szentebb,
Igazibb jámborokra
Már nem marad időm,
Néven nevezni mindet!

Uram, büntess meg engem,
Mert előhozakodtam
Gondommal, a jövőnkkel,
Kegyetlen látomással
Kínoznak, ostromoznak
A képek! De kíméld meg!
A hitvány árulókkal
Ne zárj be egy verembe!
Asztalhoz úgy ne üljek,
Hogy arcukat kutatnám,
És hangjukat se halljam,
Ha a nevedre görbül
A szájuk! Küldj sötétbe
Inkább, onnan figyeljem,
Hogyan vezényeled majd
A tűz- és vízőzönben
Mindazt, ami megérett,
Hogyan szólítod újra
Iszonyú vállalásra
Az igazak világát?!

Uram, nagy vakmerőség,
Hogy én, a földi munkás
Türemkedem elébed?
Akik itt összegyűltek,
Sűrű csomóban állnak,
Zarándokok, akikben
A sürgető menetrend,
Szelíd erőszakosság
És némi lökdösődés
Ficánkol célszerűen.
Gazdag, derék ruhákban,
Fényes szemlére jöttek,
Mindnyájan bizonyára
Az illem, jótanácsok
Szerint tele arannyal,
Futtatott áhítattal,
Azt hirdetik, hogy eddig,
De nincs tovább az ösvény –,
Parádés külsejükkel
Magasztalják hatalmad –

A láthatóbb sorokban
Akad néhány barátom,
Akiket ezredévek
Szilárdan fognak össze,
Bevállalt szürkeségük,
A tisztaság, szegénység,
A főhajtás erényét
Túlontúl teljesítve,
Miként a széles abroncs
A hordót, összefogják
E díszes társaságot,
Azt várják, hogy a sorrend,
A hatalom okából
Most már érvényesüljön –
Nekik van idejük már!
Az állócsillagokban
A nyugalom, a készség,
A megrendíthetőség
Kibír évmilliókat,
Ha a Rend működik még –,

De elmondják, szemükkel
Békésen igazolják
Szándékmat, hogy innen,
A félig-félvilágból
Eléd előnyomuljak,
Mivel még élni látszom,
Mivel szörnyen, szakadtan
Elütnék mindenektől,
Ami itt látható most, –
Úgy keltek itt figyelmet,
Mint az az álmodozva
Beszélő régi Mester,
Akinek a nyomába
Beléptek mások is, mert
Ha az idő kitágít
Ezt-azt, kell is vigyázni,
Hogy semmi el ne késsen,
Hogy a torz akadályok
Eltűnjenek az útból,
Ahol tovább-haladnánk –

Bocsánatot se kértem,
Atyám, ha itt vagyok már,
Tudom, tegnapra vártál,
Mivel a szó, a sejtés
Tegnapra biztatott fel,
Ám eme gondozatlan
Külsöm, félszem miatt is,
Igencsak ingadoztam.
Szegény, kopott, lehasznált
Ember vagyok, a Földön
Kíméletet se kaptam,
Se kincset. A sikernek
Közelébe se mentem,
Békésen, türelemmel
Hordoztam e tarisznyát,
A lét tapasztalását
Élénken gyűjtöttem,
Alkut ritkán kötöttem,
Legföljebb szánva-bánva –
Nem lettem forradalmár –

Ha méltósága van még
Az emberi fogalmak
Némelyikének, engem
Kis-átlaggá soroltak,
És hagytam is, hogy ez jó –
Hisz tébolyult időkben,
A hullámzó tömegben
Kell fogni azt a ritmust,
Amely megtartva őriz,
És ez okos, de bölcs is!
Elismerem, ma is bánt,
Talán gyerekkoromban
Kísértett meg utólszor
A győzelem, a láza
Az elsövé-levésnek –
Később, a sokszor átélt
Csapás, szomszéd-kudarccok
Meggyőztek, önmagamban
Építék majd erődöt –
Most ezt hozom elébed!

Nem írdatlan kövekből,
Nem is porló vagyomból
Emeltem, csak szavakból,
Hát mondom: Itt, e percen,
A mi szíves körünkben,
De lenn, a nagy vízeknél,
A sziklákon, homokban
Fúj az elő-viharzás,
Tüzeket gyűjtogatnak,
Fel sem derítve látszik,
Hol, hány törésvonal van,
S mikor a rög, a Föld reng,
Gonosz kezek a tolvajt
Inkább tovább-segítik,
Ájuldozó hatalmak
Egymásra mutogatnak,
És azt hiszik, az ágyuk,
Baromi- bamba bombák
Mindent szépen, simává,
Békességé gyalulnak!

12. zsoltár

Köznapi percből
Gerjedelembe,
Onnan a forró
Lelkesedésbe,
Majd meg a mámor
Állapotába,
Végre a fénybe,
Annak is izzóbb,
Szent folyamába
Úgy csapok át, mint
Szél a viharba,
Vesztve, kioldva
Több köteléket,
Mint aki volna
Még, a szabadság
Ösztöne bomló
Öntudatomnak
Nyûge-határa,
Súlytalanul, de
Válna le rólam,

Testi valómat
Fel se cserélem,
El se hagyom, mert
Ebben a Részben
Minden a régi,
Látom a Látványt,
Érzem a Hallást,
És ki se tágul
Térfogatom, csak
Míntha a Távol,
Kinti Valóság
Szószedetével
Rámközeledne
Régi személyem,
Vagy nem is ő, de
Ott, a jövőmből
Annak az arca,
Kit nem is egyszer,
Álmok egéből
Megtudakoltam –

Kell-e beszélnem
Róla? Hogyan kell
Most kifejeznem
Azt, ami múltam
És a jövőm is,
Mert a Jelenben
Nincs, nem egészen
Úgy van, ahogy már
Visszajelezték?
Fel se merül a
Kétely a testben,
Agyban, a szívben,
És az izomzat
Rája se zengi
Tiltakozását,
Hogy veszedelmes,
Józan időkben
Ennyire messze
Jutni, szakadni
Innen, a mából!

Ügynök, az árus,
Gyilkos, a kéjenc
Tudja, mitől lesz
Végre hatalmas,
Mert tudománya
Kész letarolni
Bárkit, azért, hogy
Többje legyen még,
Holnapi vágya
Markol odáig,
Hogy kiszorítsa
Életeinket
Innen! Amíg itt
Zúgva komorlik
Itt ez a másik
Kép, az a háttér,
Már neki lendül
Bennem a dallam,
Többre, nagyobbra
Törni magamnál,

Kérdez is, adja
Válaszait, sőt
Mintha a boldog
Párhuzamosság
Úgy ütemezne,
Mint az a régvolt,
Gyermeki játék,
Hol nem a vers szállt
Csak, de a rejtett
Mozzanatokban
Csel meg igény is
Vitte előbbre,
Tettre, sikerre
Mindeneinket!
És ez a Minden,
Most nem egyéb, mint
Elfeledése
Gondnak, a rejtő
Állapotoknak,
S mintha örökre –

Mégis, az újabb
Percben, a mámor
Ünnepi részét
Látva mögöttünk,
Ránk tör a kényes
Hit, felelősség,
Készletet a jobbra,
Arra a fontos
Meghaladásra,
Útra, amelyben
Veszteni mertünk
Köznapi mércét,
Nyűgöt, a szürke
Port, ami sokszor
Elfedi, lepné
Azt, ami bennünk
Végbemehetne,
És ami ritkán
Úgy kicsapódik,
Áldozatunkra!

Elközelítünk
Innen, odáig,
És amikor már
Ringat az érzés,
Hogy kötelékünk
Roppan, a boldog
Állapot elszáll,
Mintha sosem lett
Volna, miért van?
És ha ma röptet
Addig, ameddig,
Játszva, akarva,
Tettel, igével,
Itt, ez az őrző,
Tiszta erősség
Most kifakul, – mit
Kellene tennünk
Érte, utána?
És ha teszünk is
Bármit, elég az?

Hány öleléssel,
Hány szeretettel,
Hány szerelemmel,
S főleg az önzés
Büntudatával
Mondjuk, ígérjük,
Holnap is így lesz,
Majd meg amúgy lesz,
Mert belementünk
Vészes utakba,
Lendületünket
Vitte a készség,
Jött a kihülés,
Sőt a leállás,
Úgy alakult, hogy
Romra lehasznált
Földi valónkból
Főleg a bánat
És a kísértés
Átka maradt meg!

Mondsza, hogyan kell
Ezt a dicsekvést,
Ezt a sirámot,
Ezt a selejtes,
Dallamos ívet
Jól, felelősség
Öntudatával
Tenni elébed?
Istenem, engem
Kezdeiteimtől
Fogva az úton
Megbabonáztak
Rámtelepülő
Hangok, amikben
Folyton a ritmus
És a merülés
Más, igazabbik
Létbe vezetne,
Mít, hova tennék,
Merre, miért is?

Hogyha e mában,
Földi tarisznyám
Belseje végig –
És kiborítva
Látszik elötted,
Józan a szándék:
Égi tekintet
Messzi varázsa
Mossa le róla
Azt, ami bûn; nem
Arra-való-e
Minden a testben,
Lelki erőnkben,
Hogy kimutassa
Sok-sok ügyét, mert
Múlt, a Jövő is
Mába, Jelenbe
Olvad, a képek
Foglalatává?

Kell-e, hogyan kell
Érteni ezt? Mit
Válaszol erre,
Itt, a bolyongó
Ezredek alján,
Társak, a sorsok
Hadseregében
Egy vagy esetleg
Egymillió is?
Ó, kicsiségek
Halmaza mindez!
És aki képzeli,
És ha találgat,
Jóhiszeműen
Mérje magát a
Csendhez, amelyben
Újraszületnek
Mindenek, újból
Vágyakat élnek
Át, – de miért is?

Nem jutalom, de
Több is, esetleg
Sokszorosánál
Több lehet itt a
Benti öröm, ha
Megszületik, nem
Percnyi tanúként,
Ám nagy erővé,
Mely valahonnan
Pattan, elindul,
És legelőször
Engem, a senkit
Felnövel, újabb,
Fényes igével
Jóllakat, aztán
Csak nekihajt a
Vad meredeknek,
Hogy mire csúcsra
Jutva megállnék,
El se hiszem már!

Az, hogy a szempár
Mélybe lenézve
Még becsukódik,
Öntudatom fáj –,
Vagy hogy a csúcsról
Még magasabbra
Látva kibomlik
Bennem a kétség,
Hány a megálló,
Hol van a végcél,
Hol van a nyugvás
Ebben a dalban,
Áramolások
Áramolását
Messze-vezénylő
Dallamozásban,
Már nem is úgy, és
Nemcsak azért, Úgy,
Emberi kérdés,
Mintha leállnék –

Megpihenek, ha
Áhítatomban
Bízva kiejtem
Rád a kihívást:
Add, amit adtál
Eddig, a munkát
Elfogadom, mert
Tudja a szolgál,
Hol, mire juthat!
Ám nem a béres
Lelkületével
Érti, de szolgál
Néked, elébed
Rakva bolondos
Áldozatát is,
Mert hogy a játék
Lételemévé
Vált tudatomnak,
Mert ha az ötlet
Szent, a tiéd az!

13. zsoltár

Minden, ahogy van,
Úgy van – A józan,
Földi belátás
Szinte tapossa –
Rúgja a lábam,
Lépi a bütyköm,
Hogy belejajgat
Lent, a dagadtabb
Részen, a csontom.
Még kinevetném
Önmagam, hogy
Éppan a lúdtalp
Nem bizsereg most,
Épp, amikor már
Észbekapásig
Jutva borongós
Hangulatomból
Jól kiagyaltam
Azt, ami nem fáj,
Vagy belebódult.

Rám bizonyára
Úgy letapodnak
Olykor a gondok,
Mint a fanyűvők,
Kikben az ész nem
Tombol, a nyájas
Hinnivaló meg
Messzekerüli
Őket, ezért hát
Hallom a szívós
Hangjukat, és most,
Hogy kiabálnak,
És fenyegetnek,
És ha bolondul
Vad szövegekkel
Jönnek, az öklük
Mintha külön még
Körberepülné
Többször az arcom
És koponyámat.

„Úgy van, ahogy van.”
Mondogatom, mint
Ostoba szajkó,
És kirepedt szám
Görbületében
Meg se akadna
Már ez a hang, mert
Gyáva, akit már
Férges eszénél
Fogva kavart meg
Végzete, inkább
Nagy belenyugvás
Áldozatául
Élek, akit nem
Bűvöl el innen
Semmi – Ha itt is
Él, csak azért, mert
Gyáva lelépni!

Gyáva vagyok csak,
Öntudatomnál
Fogva? Ha tudnám,
Hogy mire vittem
Volna, ha szájal
Bennem a büszke
Vágy, csak azért is
Mondani merte
Volna: Na, nézzük,
Hogy van a „hogy-van”,
És ki tekerné
Erre, vagy arra,
És ha netántán
Én is akarnám
Csûrni-csavarni,
Helyre-pofozni,
Lenne-e jobb, vagy
Lenne-lehetne,
Volna-e másképp,
És ha igen, mért?

Hány esemény szült
Engem? A szülés
Fénye előtt hány
Érzelem és hány
Nagy szomorúság
Zárta az útját,
Míg puha csontom
És a velôm is
Ennyire ritkás
Állapotában
Jött a világra?
Most csak a várás
És elodázás
Bôsz sunyisága
Készteni izzadt
Öntudatom, mert
Szám, ha kimondja
Ezt a lemondást,
Rögtön a múlté
Minden, amim van –

Minden? A kérdés
Így megalázó.
Horkanok is már
Önmagam ellen,
Ám a hibádzó
Láncszem a kérdés
Lényege táján
Rejti a választ:
Ennyi lehettem?
Ennyire képes
Mindaz, amit most
Bírok? Erômbôl
Más se telik, mint
Hordani önként
Ezt a lemondást,
Mert közelemben
Annyi erôszak
És az erôsek
Tébolya szolgál
Útmutatásul?

Számítási része
Volna csupán a
Földi valómnak
Minden, amit nem
Firtatok? És ha
Körbezavarnám
Önmagamot, nem
Nulla körül, nem
Fékeszakadva,
Ám türelemmel,
Tudva beméreném,
Hol viszonyulok
Jól, hova kéne
Jól lekötözni
Tiszta szövetség
Sok kötelékét,
Hogy ne ijednék
Össze rogyásig
Rögtön? A mában
Ennyi remény él?

És ha az elmúlt
Pillanatomban
Nemcsak a buzgó
Félelem ôrjít,
Vagy ha valóban
Nem veszem észre,
Mint tenyerelne
Rám, ha fölém
Nône a dögvész
Bajnoki népe,
Kell-e nekem, vagy
Öntudatomnak
Szûkre szabódni,
Összeszorító
Semmibe jutnom,
Jóllehet ennél
Többre jelölt a
Testi, a lelki
Terjedelem, hej?
Itt fut a válasz?

Távolodóban
Hallom a vigasz-
Mentes ígéket:
„Úgy van, ahogy van!”
Száz akaratnak
Kell ma azonnal
Körbeszaladni,
Hogy kiderítse:
Itt, az Időben
Tér van, a Térben
Benti idő van,
És a jelenlét
Rám a kiosztást
Rakta, hogyanja
Mára elég is,
Annyi, hogy innen
Nézve kutassam,
Hány hogyanunkat
Mennyi penész is
Rágta meg addig?

Míntha bolondját
Fújva, nevetne
Rám a tükörkép
Onnan, ahol most
Vizsgaszerűen
Nézem az arcot,
Önmagamát, mint
Nagy becsapottat.
Mert hogy idáig
Fel se merült a
Földi magányon
Túl a merészség:
Látszatok ellen
Vár a segítség,
Hívjam! Az Isten
Léte-hatalma,
Sőt az Örökké-
Élnivalóság
Himnusza buzdít,
Hogyha felérzek?!!

Hány feledékeny
Tétováságom,
Tévelyedésem
Bűne után is
Késve kapom meg
Jelzetemet! Hány
Óra, nap, év, sőt
Évtized elmúlt
Sok siratással,
És csak a késő
Ébredezés, ha
Merte, szerette
Volna megélni
Azt a teremtést,
Mely legelőbb az
Engemet érő
Kárt megelőzte
Volna, azon túl
El se maradtam
Volna soromtól?

Istenem, értő,
Messzi Atyám, az
Útban, amelyről
Néha beszélek,
Annyi csapongás
Szédeleg, úgy, hogy
Néha magamnak
Ártva felejttem,
Hogy nem a zsongó
Környezetemre
Kéne ügyelnem:
Látni, megélni,
Hallani, hinni
Kell ama távot,
Melyben a Függés
És a Valóság
Ötvözetéből
Szabsz nekem újabb
Öltözetet, mely
Védne magamtól!

14. zsoltár

Sok-sok szabály, az illem,
Az ember földi nyûge
Többször egymásba billen,
Tettekbe, a betûkbe,
Árnyékol a tudatban,
Akár a fényt lenyelné,
Hatalmuk is szokatlan,
Tolakszik bárki mellé,

Olykor talán fölé is,
Hiszen önzés, a szellem
A mélybõl fölfelé visz,
Harcolni minden ellen,
Ami útjába állna,
Ami meg is kötözné,
Bár feltüzezi álma,
Hogy gyõzzön is örökké,

Mármint ama szabálynak,
Amit gôg és alázat,
Ahogyan jegyben állnak,
Egymásnak magyaráznak;
Bennünk, értünk, belõlünk
Viharzik, fúj, kitódul –
Mi is hallunk, üvöltünk,
Mindig alattvalóul?

Amikor megszülettünk,
A kényszer és a jellem
Csendben kivárt felettünk,
Fal nõ a korszak ellen,
Majd önmagunkra lelvén
Igencsak észre vesszük,
Hogy surran más szerelvény,
Gúnyánk, testünk, a hely szûk,

Sokszor nem is titokban
Az asztalunk, az ágyunk
Megszabja, bent mi lobban,
Kimondjuk, mire vagyunk,
Ám a lélek, a töltet,
A bomba, gáz, az akna
Feszül, izgul, üvöltet,
De nyugton nem maradna, –

Így vánszorgunk odáig,
Hogy a szelíd közösség
Rogyásban szerzemállik,
Ma emlékszik az Ôsrég,
A ma hatalmi ketrec,
Ahonnan messzemennél,
Mert ott értelmesebb lesz,
De mi? Van, aki nem fél?

Magamról elbeszelném,
Hogy harcolok – mióta?
Mi is a kínos élmény,
Ki, hol jöhetne szóba,
Ahol nyitját találnám,
Hogy a társakra lelnék,
Hol készül a csinálmány,
A gyógyításra kellék?

Szokásokat veszünk fel,
Korszakok oktatóit
Követjük az eszünkkel,
Hang is vezet, de bódít,
A küllem és a kellem
Egymást sokszor fedezve
Hatnak a hitem ellen,
Suttogják: Kell az eszme?

És a szavakba bújva,
És a tettekbe zárva
Dörömböl egyre, újra,
Hozzám is ágyra járna,
Mellém is települne,
Inkább belém szorulna,
Befúródna a fülbe,
Jövőbe és a múltba,

E tántorgó üzembe
Csempészi ritka mérgeét,
Szökik, onnét üzenne,
Hogy elkészül a térkép,
Igéri, útra-kelnék
A kedvező irányba,
Növekedjek türelmén,
Hû is legyen iránta,

Miért? Olcsó szövegben
Az ôsi tartalomnak
Mása szól, hogy lebegjen,
Hogy minden szó, a mondat
Mércéje életünknek,
Azért hát, aki hallja,
Annak parancs! Ha büntet,
Attól még van jutalma?!

Szájak újfent szavalnak,
Az istenes szövegnek
Hasznát veszik hatalmak,
Percek, – vakok lihegnek,
A koldusok bevallják,
Hogy színes változatban
Az úr az úr, a szolgák
Hajolnak szakadatlan,

Mert mindenkor szabály van,
Közbül esetlegesség,
Fényességben, homályban
Az értelmét keresnek
Okosak, ostobábbak,
Szenvedély és hiúság
Kutatja, hol az átlag,
Adja csontját, a húsát –

Mélyén minden tömegnek
Ôrjöng a kényszerűség,
Tudatok hemperegnek,
Hogy a nagy kint lehűtsék,
Mert a kemény ütések
Nyomorító hatását
Képzelnék szenvedésnek –
Hogyan? Ez itt a Másóság!

Itt szól özönnyi kétség,
Szikár értelmezések
A szavak csörtetését
Szelidítik. A résznek
Joga lehet egészé
Felnôni? Vezetôkben
Sok szem kutatva nézné?
Bennük van az Idôtlen?

Ki kit hívhat tanuul?
Az örök tartalomnak
Fölébe hol, mi zúdul?
A formák mért loholnak?
Ki játszik, hol, ki ellen,
Hogyan nem alakul ki
A végzet? Aki cselleng,
Hová fog idomulni?

Parancsolók születnek,
De közmegegyezésre?
A jog szűkebb seregnek
Kifözött késztetése?
Ha bárki erre-arra
Ámulhat, birtokolhat,
A Teremtés akarja
Mіндеzt? A Nap a Holdat?

A porszem porszemekre
Épülve büszke halmaz?
A fény fénnel keverve
Száguld, ôrjít, jutalmaz?
Ki tudja, hány elemnek
Szorít helyet e korszak,
Gyilkolni, szülni enged,
Míg lelkünk összeborzad, –

Gyógyít a régi szózat,
Akárkit, mint tekintélyt
A nép nyakába sózhat,
Mert az érdek szerint él?
Az Élet Gondozója
Megengedi, hogy innen
Távozva udvarolja
Személyem majd a Mindent?

De hát petyhüdt szavakban
Mit gondol, mit javallhat
A hűség? Hogyha vakkant,
Nem indít forradalmat.
Mi hallunk, hallanánk, ha
Pattanna új találmány
A régi Mi-Atyánk-ba –
Töprengenénk a hálán?

15. zsoltár

I.

Még belebújnék
Mondataimba,
Szórni szeretném
Szét magamat, ha
Gondolatokban,
Hangzataimban
Új adományom
Volna a társak
Szíve-ügyének,
És ez az osztás,
Míntha a testem
Oszlana szét, vagy
Vérem ömölne,
Mint az a vonzó
Példa, amelyre
Büszke hitemmel
Visszautalnék,
Kétes utamból,
Mert hogy e szórás
Lelki ajándék –

Még rövidebben
Szólva, de bátran:
Áldozatot kell
Tennem, az oltár
Képletesen, vagy
Piszkos anyagból
Gyúrva – elöttem!
Semmi-egyéb nem
Kell, a szememmel
Látom a tétet,
Méreteit, csak
Pillanatot kell
Várnom, a kellő
Öntudatot, sőt
Késedelemtől
Sem riadozva
Kell a kiérlelt
Szellemi szándék,
Mít, hogyan adjak
És kinek és mért?

Innen, e perctől
Fogva a tőke
És a tulajdon
Támasza itt van,
Rajta is állok,
Messzetekintek,
És ha belátom
Távlatomat, már
Mérnöki munka
Úgy elemezni,
Hogy le ne törne
Lendületem, vagy
Hogy le ne állna
Ívem, amellyel
Innen, a kezdő
Várakozásból
Átalakulok
Tettbe, erőbe,
És csak a hangját
Küldöm előre –

Nemcsak azért, mert
Hírnökeinkben
Lusta a hajlam,
Észbe se vették
Még, hogy a korban
Mennyire minden
Mást alakíthat,
Mint ahogy eddig
Volt a közösben.
Áldozatom nem
Jog, kötelesség,
Erre születtem.
Évtizedekre
Bontva szavaltam
Azt, ami nélkül
Nékem, elöttem
Nincs Jeruzsálem,
Más ez a templom,
Más ez az oltár,
Nincs az a lélek –

Majdnem a végén
Pattan a szólam:
Több-millió-év –
Száraz adat, nem
Több tudatunkban,
Mint a valótlan
Szám a Valóság
Látszata mellé,
Még az utolsó
Pár-ezer év is
Néha találós
Mondatok olcsó
Nyúge, igazság-
Vonzata kétes,
Sejtelem és hit
Elboronálják
Még a hiányt, ha
Jutni szeretnénk
Többre-előbbre!
Honnan? A múltból!

Merre? Jövônkért?
Ebben a mában
Volna a kellô
Útravaló, de
Nemcsak öröklött
Gúnya, amit rég
Kapva megúntunk?
Volna-e méltó
Megjelenésünk
Földi magunkért?
Bûntudatunknak
Részéért? Ha
Körbeszaladjuk
Ebben a körben
Azt, ami még van,
Azt, ami már nincs,
Azt, ami még lesz, –
Billen a mérleg?
Merre? Ki tudja?
Hány az irány itt?

Vallhatom itt, most,
Ebben a percben,
Hogy valahányszor
Meghaladom, mert
Hajt ez a mozgás,
Ûz az iram, vagy
Elhiszem azt, hogy
El se maradjak
Ösztöneimtôl,
Újra-meg-újra
Dobban a hajrá
Lába nem egy, száz,
Sorra tapossa
Mélybe, dühödten
Azt, ami még van,
Ám ugyanakkor
Rúgva lepusztít
Engem, akit ver,
Kerges a kényszer,
Vágy, felelôsség –

Majd fenyegetnek
Itteni álmok,
Benti hatalmak,
Kinti ügyetlen,
Tétova férgek!
Így, ha az arcuk
Szembe kerül, nem
Álmatag órák
Jutnak eszembe,
Fel se dühít, hogy
Végezetül a
Testem a Földé,
Persze, miközben
Elhanyagolnám
Azt, amiért a
Messzi harang szól:
Jobb, ha elosztom
Mind, amim itt van,
És a kimérést
Én akarom csak!

Mert ha kimondtam,
Hogy nem az önzést
Kéne követnem
És nem a múltat
Hallani-látni,
És a határt nem
Kellene tudnom,
És ha a dallam
Megszakad, azt nem
Kell belesírnom
Abba a néma
Térbe, az örlő
Óra-ütésbe,
Mely nem is érti,
Mennyire apró
Tét ez az Ember,
Mennyire képes
Visszaköszönni
Annak, akit nem
Tud letagadni?!

Mámoros érzés,
Vagy nem is az, de
Testtelenítő,
Vad bujaság, ha
Vézna valómat
És az anyagság
Sok kötelékét
Oldani vágyom –
Részletezem már,
Mért, hova, mennyit
Kellene szórnom,
És az a mennyi,
Merre, kinek kell?
Ám ki tud engem?
Én felajánlom
Mindenem! És Ő
Elfogad engem,
Tetteimet ma,
Ebben a korban?
Vagy van a tûrés?

Sokszor eszembe
Jutna a Törvény:
Bár szakadozva
És szakaszokra
Bontva-bomolva
Megvan a Rend és
Benne a használt
És odapusztult
Kezdet, a Mozcás
Nyitni-kizúdult
Friss örömeinek
Mámora! Erről
Gondol a Szellem,
Vagy csak a szolga
Bármit-akármit,
Akkor a Törvény
Nagy tüdejéből
Elszökik, elszáll,
Messzerepül a
Ritmus, a dallam –

Ezt tudatunk már
Úgy veszi, mintha
Sérelem érné –
Néki a teljes
Lét, az egész Sors,
Kezdet, a Vég, a
Benne-levővel
Egyszövetűen
Kell!! Nem a szükség,
Mintaszerűség
Gondjai révén!
Őt, a kivételt
Önmaga ellen
Így kitalálták
Lenni! Ezért hát
Ostromot indít,
Mint aki tudja:
Mást nem is adhat,
Mint csak a harcot,
Úgy, ahogy érti!

Ó, ez az értés!
Merre, hová és
Mért igazodjak?
Hány a világ, és
Mennyit is élek
Át, hogy a rámmért
Tennivalókról
Most ne beszéljek?
Hány a világ? És
Lényegeimben
Honnan adódik
Annak a buzgó,
Fényes erőnek
Megtapadása,
Mely kideríti
És alakítja
Sorsomat, itt, a
Testi letétben?
Művelet ez csak,
Tőke-kamatra?

Szinte kegyetlen,
Más vegyelemzés
Kellene most, nem
Balgá mulasztás!
Ránevelődni
Arra, amit már
Tudni szeretnénk
Régen: A testi
Osztvá-megőrzés
Végtelen utca?
Nyomvonalában
Míntha a kergék
Játszani vágynák
Látszataikban
Önmagukat, míg
Én fuvaroznék
Másokat is, mert
Munkaadómnak
Nincs tudomása
Titkos ügyemről?

Vagy csak időpont,
Mód, szerelés és
Felvezetés kell,
Fél-felelősség,
Félve-beosztás,
Mert csakis útban
Válik a tett, az
Izgalom és láz
Örületévé?
Elkülönülten
Láttatom ezt a
Tennivalót, vagy
Önmagamát csak
Úgy különítem
El, hogy a végén
Végre kitessek:
Emberi osztás
Mit nem akarhat?
És mi a számla?

Kell-e belátnom,
Hogy valamennyi
Fáradozásom
Egy sunyi pontra
Kúszik, az égbe:
Hány akarat van?
Itt a szabadság
És szeretet hol
Tépi a láncot,
És aki tépi,
Kapjon-e többet?
Vagy vegye észre,
Hogy nagy a vétke,
Így a vezeklést
Kezdje meg azzal,
Hogy darabolja
Öntudatát szét,
Össze, hisz ezzel
Megszabadul sok
Ütközetétől?

Küldjem a részt itt
Messze? Egésszé
Úgy se lehet! Ha
Átídomulna
Másban, a Mássá,
Hány nyeresége
Lesz ama Legfőbb
Jónak, akit ma
Tiszteletünkkel
Körbeutaznánk?
És aki kapja
Áldozatunkat,
Elfogadását
Visszajelenti
Vagy marad itt a
Kétely, a kétség
Mélye? Homálya?
Vagy mi rohasztja
Itt sikerünket
Csúf remegéssé?

Így bizony! Itt az
Állhatatosság
És a törekeny,
Nagy bizalom csak
Köznap i ábránd,
Fény ama kényes,
Hajnali órán,
Ott, amikor még
Senkise sejt i,
Honnan, a szé l l
És a viharból
Támad-e orkán,
Mely kisperhet
Sok hiedelmünk
Háza-tövéből,
És odacsap majd
Tájban, időben
Ahhoz, akit nem-
Tudva szerettünk?
Társam az Isten!

16. zsoltár

Mint a személyes
Isten igenlő,
Földi letétje,
Több kegyelemből
Részese dem, sôt
Élvezem, élem
Ezt a világot,
Mely nem eléggé,
Úgy az enyém, mint
Bírni szeretném, –
És ez az érzés,
Vágy, ami éltet,
Messzevetíti
Bennem a képet,
Azt a megélést,
Jót, amiből már
Elszabadulhat
Gyorsan a mámor,
Egy sosem-is-volt
Lelkesedés is –

Itt, e homályos,
Kósza szövegben
Felfokozódik,
Lázba-szövődik
Én-tudatom. Nem
Rakja körül a
Láncolatok nagy
Súlya, kibomlik
Sok kötelem, ha
Bármilyen hasonlat
Engedi hívni
Még közelebbre
Ezt a valótlan
Fellobogást, csak
Annyi: Személyben
Gondolom el, hogy
Ott ül, a végső
Dolgok ügyéről
Dönt az a Szellem,
S boldog is ettől –

Kurta, szerény kis
Kapcsolatom hoz
Össze ezernyi
Semmi-elemből
Ős-Atyaságot,
Sôt a Teremtést,
Mint keresetlen,
Köznapi munkát
Nemhogy elemzi,
Felteszi, mint az
Asszony a konyha
Láng-takarékján
Főznievalóját,
Mert kitalálta:
Kell a családnak
Ennie, és ha
Élni akarnak,
Kell az erő is
Mindenüvé, a
Testnek akárhogy!

És az „akárhogy”
Rázza először
Nálam a csengőt,
Nem bonyolódva
Tiltakozásba,
Mert a jelentől
El se szakadva,
Meg se haladva
Félig a sejtést,
Érzem a csapdát,
Így a Teremtést
Elfogadom, mint
Rengeteg élmény
Kulcsfiguráját –
Már ha Családról
Szólok, azért van,
Mert szeretetről
Tudni – örökség.
Fő elem itt a
Kép, ami elszállt.

Ám az „akárhogy”
Részletezésre
Int. Valahonnan
Minden igyekszik,
Út van az Útban.
Vándorok, élő
Mozzanatok, nagy
Távlatok, oldó
Tettek, az oldott
Állapotokban
Ütközetek, vagy
Titkok inalnak
Erre-amarra,
És az erőtlől
Másik erőig
Ér el az egység –
Cél, ok, az összhang
Részletezik, hogy
Mít, ki, miért tesz,
Hogyha tehet még?

Vigaszaim közt
Megvan az egy-két
Szó, dadogások
Közt a silány érv,
Példaszerű szó:
Végtelen! Ezt ha
Elfogadom, mert
Tételezés, a
Részletek innen
Nem magyaráznak
Jól, de a benti
Mérce, a látvány
Ezt ki se zárja,
Ennek az Egynek
Lényege!! És ha
Tudva megélem
Én, a személy, őt
Így fogadom fel!
Végtelen! Ennyi,
Semmi-egyéb-más!

Mekkora bûnös,
Emberi gôg ez?
Felfogadom, mert
Képzetelemmel
Mást nem is értek
Meg, csak az embert,
És csak a rámszállt,
Emberi módon
Itt közelítem
Azt, akiért az
Életet élem –
Érzem is azt, hogy
Eddig a kedvelt
Bölcsélet élt, de
Most bonyolultabb
Képletek állnak
Össze elébünk,
És a szerény agy
Új fogalommá
Gyúrja az eszmét –

Végtelen? Újból
Mondom! Ezért hát,
Mert a Teremtést
Emberi képben
Látom, a Legfőbb
Jót ez a forma
Hozza, jelenti
Nékem! A Térben
És az Időben
Úgy alakítom
Őt, hogy az ártás
El sosem éri,
Mert hogy egyébként
Vége-szakadna
Mindeneimnek –
Kellene rögtön
Máshova kapnom,
Más gyökerekből
Vonni erőt, de
Honnan? Ahol nincs?

Eddig az ember
Félre-tagadva,
Tudva a túlsó
Partot, a túlsó
Részleteket
Hitte Atyának –
Hitte a Legfőbb
Lényt, Egyedülit,
Tiszteletével
Trónra emelte,
Mert ez a földi
Rend a hatalmat
Tartja magasba,
Sőt akarhatnak
Sejti a tettet,
Mely kikerülhet
Innen-amonnan,
Itt kiterítve,
Ott lekonyítva
Végzi a mozgást.

És szakadatlan
Őről, akár a
Malmok! A túlsó
Rész nem a végzet,
Sőt nem az álszent
Lét temetése.
Mára a formák
És a személyek
Átalakultak
Benti szereppé,
Szellemi képpé,
Rang a cselekvés,
Jó, tudatos rend,
Ő, aki rendez –
Hogyha a játék
Vége felé jár,
Szervezi újból
Rendszereit, mert
Nincs a megállás –
Végtelen ő – nem?

Nem vonom össze
Őt, soha mással!
Annyi-ezer más
Mondhat akármit.
Én a Teremtőt
Nem vonom össze
Mással, a képpel,
Mely velem él és
Bennem adódik,
Csak közelebről
Nézve szeretném
Látszatait vagy
Földi hatását
Régi szavakba
Önteni, értsék
Őt, aki nékem
Végtelen, én meg
Nála lakoznék
Itt, kis utamban,
Sőt azon is túl –

Most befejezném!
Szó nem akarja
Most az egekbe
Rakni az embert,
Mert hogy a rangja
Úgy kevesebb se
Volna Uránál!
Szenvedek ettől!
Minden, a testben,
Gondolatomban
Megjelenő hit
Messzire tágít
Engem, a honvágy
El-kiragadja
Innen, igéri,
Tudja, hogy úton
Lenni nem olcsó
Vágyakozás! A
Földi zarándok
Másban is indít!

17. zsoltár

Széles képcsarnokomban
Hivatlanul, de pontos,
Értelmes rajzolatban
Kószálnak férfarcok,
Bólintanak, ha simán
Feltűnnek, a homályos
Vonások némi fénytől
Borzongva alakulnak
Rokonná, ismerőssé,
Akikről nem eszemmel
Tudom, kik is lehetnek,
Kik élhettek, mikor-tájt,
Kik lesznek, mit akarnak
Tőlem, e pillanatban?
Először is figyelmet
Követelnek, tekintély
Sugározná belőlük
A szándékot, azért is
Még meglepőbb, hogy engem
Nem is szólítanak meg!

A szemnek rebbenése
Nem árul el, nem is mond
A látványnál se többet,
Nemcsak festmények ôk, de
Nem is fotók, amikről
A technika az értés
Tényét bevallaná, de
A testi forma révén
Jutottak közelembé,
Olyan futószalagról,
Ahonnan csak a szellem
Képes más útra térni,
Vagy akit épp a végzet
Odébb-arrébb irányít
Munkára-feladatra!
Nézek szemük közébe,
A fényforrások útján
Igyekszem jól követni,
Hogy a lelkükhöz érjek!
Honnan legyen a módszer?

Valótlan gondolatkör
Vezetne gyertya-lánggal,
Én pislogok, meresztem
A szememet, eszemmel
Alig jutok tovább, nincs
Fogódzóm, csak az arcot
Tanulni képtelenség,
A homlok, orr, a hajban
A nyírás, a szokások
Nem egy mezőbe törnek,
És mégis sujtogatnak
Az ismerős vonalkák
Által elővarázsolt
Vonzalmak, Uram, én ezt
Valahol már bemértem,
Emettől el se vettem
Ajándékát, amannak
Tartozom kézfogással,
Itt régi jog penészlük,
Láthatnám iratát is?

Miért támadnak így rám?
Miért nem válaszolnak,
Ha kérdezek? Mivégről,
Hogyan jutottak eddig?
És ha az volna célul
Kitűzve itt, ma, nekik,
Hogy bárminő barátság,
Esetleges rokonság
Kötélkét bevallva,
Névről szólítanának,
Hogy értsem, engem érint,
Ami történik? Így csak
Késésben én lehetnék,
Nem időben füleltem,
Miért, kik gyülekeznek,
Vagy nincs fényben eléggé,
Amit nem látomásaként,
Valósként kell megélnem?
Kis történéseimben
Hány választó-vonal van?

A gond hosszabb is ennél!
Akárhányszor leszáll rám
A kép, a hirtelenség,
Ahogy zavarba jönnek,
Azonnal felmerül, mint
Nyilvánvaló megoldás:
Az üzenet nem öncél,
Nem a perc áztatása,
A szellem éltetése,
Jelenlétem csigázza,
Valamit tenni kéne?
Az arcok elsorolják
A kínzó némaságot,
Rajzásuk elevenné
Teszi nálam a hajszát –,
És mégis! Mintha börtön
Rácsáról nône árnyék
Közénk, le ránk, miközben
Tudom, hogy dönt a Törvény –
A nagy véletlenekről –

Ha így van is, előttem
Egyre nyilvánvalóbbá
Teszik, hogy most nekem szól
A játék, ez a mozgás,
Akármilyen merengő
Tekintettel figyelnek,
A messzi ihletettségek
Árad felém belőlük,
Értem, hogy szeretettel
El kell fogadnom őket,
Mert munka közepébe
Érkeztek, asztalomnál
Tanyáznak és vigyázzák,
Hogy végre abbahagynám
A már soronlevőket –
A készletet is értem,
Kapcsoljak át a bennük
Futó áramkörökbe,
Mert köteles vagyok most
Velük szolgálni – Hol? Mit?

Ettől a pillanattól
Minthogyha rendeződne
A kapcsolat, amit nem
Ünneplő alkalomként
Fognék fel, csak fogadtam –
Van ez így néha-napján,
Hogy csak helyére billen
A lét maga-magától,
A benti-kinti nyüzsgés,
Felejtett csacszkaságok
Között, felett felépül
És nem erőltetetten
Az összhang, ami nélkül
Nehezen fut az élet –
És mintha fűtené is
E köznapi megélést
A tudatos valóság,
Mert a kínzó szorongás
Kiszellőzik ruhámból,
Mint ólom a fejből –

Uram, tekints le rám úgy,
Mint vén, tapasztalatlan
Vándorra, aki itt jár,
De apró részletekből
Nem ért még, nem is úgy ért,
Mint olyanok, akikben
A fényes kezdetektől
Még fényesebb utakra
Szolgál a lány, világít
Bennük, nekik, elébük,
Így kedves harsogással
Tehetik és teszik meg,
Amit még tenniük kell!
Sokszor elnézem őket,
Milyen jól egybegyűlnek,
Feléled a közösség
Ereje, lángja bennük,
Hatásuk tombol is már
És nemcsak a jelenben,
Végig, a létezésben –

Ha szándékos szerint van,
Hogy a rámmért magányban,
Személyes tetteimben
Éljem meg, és ítéljem
Mindazt, amit te küldesz,
Amit megadsz, azért is,
Hogy hitet ne veszítsek,
Biztass jól belelátni
A kinti változások,
A benti események
Sodró folyamatába,
Ne csak a részletekre
Buzduljon akarattal
A maradék erő, de
Ott kapjam el a ritmust,
Ahol a szárnyalásig
Lehet eljutni, jobban
Fogódzni, a szilárdság
Tudását is szerevezve,
Ajánlott kötelékbe,

Mert egy dolog megélni
Valahogy a reményt is,
A vágyat szenvedéllyel,
Azt venni bizonyosra,
Amit ma befogadtunk,
De nem jó gyakran, újból
Lecsúszni kételyekbe,
És csak azon veszôdni,
Miért érdemlem én ezt?
Ha ezt a társaságot
Azért kerítéd így rám,
Mert a vágyott kegyelmet
Ezzel helyettesítéd,
Alázattal fogadnám!
De szólj, biztass, világolj!
És ha csak pusmogok, hát
Csupán fejemre gyorsan,
Mert szóból ért az ember,
S főleg, ha idejében
Kap tetteles tanácsot!

---

18. zsoltár

Témád korábban megkísértett,
Uram, évekkal ezelôtt,
Nem szült belélem földi érdek,
Néhány fohásznyi összejött,

Megindokolni, amit értek,
Honnan is várok, hány jövôt,
Honnan indulnak a miértek,
Belül és a fejem fölött –

Nem olvasták, maradt papíron,
Bár vártam a gondolkodást,
Közösből hat a látomás,

Most zsoltározva újra hívom
Ezt a népet, a korszakot –
Övék a hangom, itt lakott.

19. zsoltár

Üzenj kódorgó társaimnak,
A mában ne a mát keressék,
A végtelen a véglegesség,
Parancsok élnek, lenni hívnak,

Örömmel, bánattal, röpke kinnak
Gazdája lennél, vágyat, estét
Szorít, szépít a tettelegesség –
Szemünk kinyílik, majd megint vak,

És álmodunk, hogy lesz az ünnep,
Elvesztjük-kapjuk mindennket.
Mint a búcsún a gyerekeknek

Színek, vonalak integetnek,
És akkor boldogok leginkább,
Ha csak sejtik a tarka mintát –

20. zsoltár

Uram, lelkünkben él-e még hit,
Vagy csak fogódzunk álmainkba,
Ha a véres hinta-palinta,
A napi baj elveszni szédít?

Hogyan teremnek új igéid?
Bevilágít-e titkainkba,
Vagy dallamát fülünkbe ringja,
És nem hat a társak szívéig?

Fáradtan, olykor meggyötörve
Gazdálkodom kapott időmből,
Riaszt a piac, hangja bömböl,

S mint taposó ló, közbe-közbe
Fel is fogom, viszem a terhet,
Amíg a lélek el nem ernyed.

22. zsoltár

Uram, ha van még a sugallat!
Ha Róma, Mekka, Moszkva
Együtt és nem megosztva
Vezetnek lelki forradalmat,

És más, felnyüzsgő hatalmak
Ereje is szorozza,
Léted nem vak zsolozsma,
Békét hoz, áldást és nyugalmat!

Legyen atyai késztetésed
Az évezred záró csodája,
Hogy szünnének a szenvedések,

A nép megélné, hogyha nála
Házalna kegyes atyáságod?
Uram, tégy úgy, ahogy te látod!

21. zsoltár

Uram, az arra illetékes
A lépést most se teszi meg,
Bóklász, hunyó arcok mögé les,
Kivár, s nem használ senkinek,

Megértjük, az idő bevégez
Sokat, mi nem hitetlenek
Volnánk, csapat, ami, ha érez,
Rásajdul: tettek jöjjenek!

Lehet minket kardélre hányni,
Pusztá kézzel semmik vagyunk,
Nincs egységünk, ez a bajunk,

De ha jelzésünk szalmaszálnyi,
Sőt az is inkább egyszeri:
Tett, ahogy a célt ismeri!

23. zsoltár

Uram, nem szűnök meg szólani
Hozzád,
Latin imákat mondani,
Hogy lanyhuló erőm fokoznád,
Még itt történhet valami –

Segítsd bennem ezt a zsolozsmát,
Hogy naponta fogjak neki,
Ne sújtson le ártó gonoszság,
Mikor tettem méregeti,

A célért add fölém hatalmad,
Hiszem, Uram, hogy csak veled
Gyôzhet a tett, a képzelet,

Jámbor szolgád fülelve hallgat,
És szólhat is hitelesebben –
Sok itt a gond, a rendezetlen!

24. zsoltár

Akárhány féle nevedet
A csillagokba írhatod,
Szívünk hegyére teheted,
Legyen a Te akaratod,

Körítésként megengeded,
Hogy a bűnöket, bánatot
Osszák el az áldó kezek,
Sebeinket simogatod,

Uram, már nem is kérdeztünk,
Nem búsulunk múltunk fölött,
Jelenben látjuk a jövőt –

Amit fel nem ér az eszünk,
Azt majd helyettünk gondold!
Tedd békéssé a földgolyót!

25. zsoltár

Uram, ha Mózesed kihozta
Egyiptomból hitét, a formulát
És arcodat, az égi rosta
Rázza le róla, ami szarkaláb.

Ne engedd népedet tilosba,
Állítsd mellé sereged angyalát,
Hogy a lelkét tisztára mossa,
A végő szánmdekig legalább.

Kínzó, mély gyötrődéseimben
Kísértett gondolat és késztetés,
Úgy is fogtam fel, mint nagy
bűntetést,

De mára békésen tekintem
Édes málhámnak, – hallom hangodat,
Mint kedves vendég, jókor látogat.

26. zsoltár

Nem szomorú, csak
Bánt, hogy az óra
Adva-kimérve,
És mi szeretnénk
Tudni, mivégre
Volna a múltó
Tartalom? És mit
Kellene tennünk,
Hogy ne vesződne
Mással, a jónak,
Rossznak, a károk
Mérlegelését
Hagyva magunkról
Hullni-leválni.
Mert a valódi
Jó bizonyosság
Messze van innen,
Vagy mi nem értjük,
Hol, mi, mivel tud
Egybeszakadni?

És ahogy éppen,
Percnyi szünetben
Gondolok arra,
Mekkora mozgás
Lót-fut a pályák
Rengetegében,
És ami hajtja
Őket, a buzgás,
Áramlás, az
Egyszeri részvét
Abban, amit nem
Tesz felemássá
Semmi, a lényeg
És a tulajdon-
szülte teher, mint
Tétova árnyék,
Félve tapad meg
Ott is, ahol nincs
Test, csak a szellem
Léte suhoghat?

Felfogom, élem
Azt, amitől még
Nem szabadulok
Meg, ha enyém volt,
Hogy nekem ezt a
Porszemesülő
Földi csodát kell
Osztanom, ám hogy?
Szórom a mának
Azt, ami bennem
Szórakozottság.
Tudva-tudom, hogy
Mások egét is
Ez, vagyis ilyen
Baj bonyolítja:
Kell-e vigyáznom?
Hány helye volna
Annak, amit nem
Tarthatok, és nem
Én viszek arrébb?

Céltudatossá
Válik-e végleg
És csak a hitben,
Minden? Uram, ha
Messzefokoztad
Bennem a kérdést,
Tégy le nyugalmad
Kincseiből pár
Barna garast, hogy
Lenne, mivel, mit
Újra fizetnem,
Mert a kifosztó,
Földi bolyongás
Éppen azért baj,
Mert bizodal munk
És az erőnk is
Elhagy! A végső
Óra ne lenne
Vallani hívó,
Nagy nyomorúság!

UTÓSZÓ

Boldog vagyok, hogy barátaim asztalára tehetem, a kezükbe adhatom az Új Zsoltárokat. Ezek valóban a bibliai énekek hangulatát akarják idézni, azaz a nem elhanyagolható felhanggal, hogy ezeket az imádságosnak gondolt sorokat éppen Egerben, hetvenöt éves koromban, már az élettől búcsúzóban írhattam le.

Boldogságom egyik oka, hogy zsol-tárokká oldódtak gondjaim, amik életem egyetlen igazi témája körül rakódtak le. Aki eddig megjelent füzetemet olvasta, annak nem okoz nehézséget megtalálni érzéseim és elmélkedéseim vörös fonalát, amely végighúzódik földi vándorlásomon. Évtizedekkel ezelőtt két hosszú-hosszú drámai költeményt írtam (A lényeg, avagy az Isten kabalája, A téma megkísértése, avagy az Isten drámája), és azokban összefoglaltam mindazt, ami addig a lelket nyomta: szerettem volna megtudni, megértik-e, elfogadják-e embertársaim, hogy személyes Isten-élményem van. És ez a kép, ha a megélést képnek is lehet nevezni, más, mint amit mások megélnék. Akkori méltatóm ezt a két írást olyan összefoglalónak nevezte, amelyben a kor embere hitet tesz önmagáról, olyasmit is hozzátéve, hogy miben sem válik el ez a kép mindattól, ami a vallás – jelen esetben a katolicizmus – rendszerében létezik, vagy abból kiolvasható.

1995-ig kellett várnom, hogy zsol-tárim Atyja eligazítsa a bennem lévőket, némileg rendszerezze, hogy kósza mondataim, ténfergő gondolataim őrző formára találjanak. Nem több ez, de nem is kevesebb ez a néhány parányi foszlány, mint vallomás arról, ami bennem végbement, végbemegy és még jó néhányszor végbe fog menni, – ha az én Uram éltet.

Lehet, hogy a zsol-tárok mondatai ma világosabbak, noha távolságtartóbbak, mint azok, amiket évtizedekkel ezelőtt lejegyeztem. Persze-persze! Fiatalabb korában a földi vándor telve van önmagával, önmaga fontosságával, sokszor a téma elé is önmagát rakja, vagy úgy öltözteti a megszólalást, mintha annak csak róla kellene szólnia. Ma már más a helyzet!

Kilenc-tíz esztendő lehettem, amikor minisztrálni jártam az Angolkisasszonyok-hoz. Akkor a latin mise így kezdődött, ezzel a zsol-tár-résszel: Introibo ad altare Dei Ad Deum, qui laetificat iuventutem meam! (Bemegyek az Isten oltárához, az Istenhez, aki megvidámítja ifjúságomat.) A szöveget fordítottam, mert szépnek és zengzetesnek is találtam, de azt felfogni nem voltam képes, hogy az Isten az én fiatalságomat hogyan, mivel, mikkel vidámítja meg? Ma már tudnám, de hát az emberfia épp akkor nem figyel oda, amikor kellene. Eger, a barokkvilág, a gimnázium temploma, a főoltár, aztán a Minoritáké, a Ferenceseké, az oltárképek, ahol a barokk ember inkább önmagát öltöztette ünneplőbe, semmint érzékeltetni akarta volna azt a nagy-nagy távolságot, ami a külsőség és a lélek belső, rettentőnek is nevezhető mélysége között tántog.

Talán ennyi az, amiért ezek a zsol-tárok most elhangzanak. Eger szülővárosom, mostani, innen-onnan jött vezetői, hősei, urai azt se tudják, mi fészkel ebben a városban, a falak között. Nem is az ő gondjuk ez, az idő helyére teszi a tévedőket és a tévedéseket. Mi meg zsolozsmázunk itt, mint eleink tették, mert nekünk ez a dolgunk.

F. A.

Tartalom

Előfőhász	2
1. Zsoltár	3
2. Zsoltár	6
3. Zsoltár	8
4. Zsoltár	10
5. Zsoltár	15
6. Zsoltár	20
7. Zsoltár	22
8. Zsoltár	25
9. Zsoltár	29
10. Zsoltár	31
11. Zsoltár	35
12. Zsoltár	38
13. Zsoltár	42
14. Zsoltár	45
15. Zsoltár	48
16. Zsoltár	53
17. Zsoltár	56
18. Zsoltár	58
19. Zsoltár	58
20. Zsoltár	59
21. Zsoltár	59
22. Zsoltár	60
23. Zsoltár	60
24. Zsoltár	60
25. Zsoltár	60
26. Zsoltár	61
Utószó	62

A SZERZŐ EDDIG MEGJELENT MUNKÁI:

Útrakészen - versek - 1943.	Mózes 1993.
Ez is színház - Szatíra - 1988.	Apokalipszis 1993.
A lényeg, avagy az Isten kabalája - Drámai költemény - 1988.	A misztérium 1993.
A téma megkisértése, avagy az Isten drámája 1988.	Zsuzsa és a bírák 1994.
Oratórium a pokoljárásról - Versek - 1990.	Egy korszak antológiája 1994.
Hajnalban, félve, este - Poéma - 1990.	Nikotrizs és Nitager 1994.
Töredékek - Versek - 1991.	Farsangi generális 1994.
A lágerszázad énekei - Versek - 1991.	Morzsák 1995.
Mozaikjátékok 1992.	Ének Egerről 1995.
Isten bohóca 1993.	Új zsoltárok 1995.

Szerzői kiadás.

Minden jog fenntartva.

ISBN 963 650 134 3

Radó Nyomda Eger, Balassa u. 30. tel.: 36/427-084